

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΟΓ'	ΤΕΥΧ. Α'	ΙΩ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 72.18.308	1-15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1996	ΑΡΙΘ. 18
----------	----------	---	----------------------	----------

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄριθ. Πρωτ. 2607

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2α Δεκεμβρίου 1996

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ.κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1996

Πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα
τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ Ἀγαπητά,

*«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».*

Ὁ οὐράνιος ὕμνος τῶν Χριστουγέννων ἀντήχη-
σεν καὶ πάλιν εἰς τὴν ζωὴν μας καὶ ἐνσταλάζει εἰς
αὐτὴν τὴν πνευματικὴν χαρὰν, τὴν ἐλπίδα, τὴν παρη-
γορίαν, τὴν ἀπειρον τοῦ Θεοῦ δι' ἡμᾶς ἀγάπην. Διὰ
τῆς Ἐνσαρκώσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ποῦ
ἐορτάζομεν σήμερον, φανεροῦται εἰς τὸν κόσμον ἡ
θεία φιλανθρωπία καὶ δόξα, ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων,
ψαλλόντων ὕμνους οὐρανόους, καθὼς, ἐπίσης, καὶ ἡ
προσοδοκία διὰ λύτρωσιν ἀψευδῆ, καὶ σωτηρίαν τῶν
ἀνθρώπων.

Ἡ ὑψίστη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ ὡς Δημιουργοῦ
εἶναι ἡ «κατ' εἰκόνα» Αὐτοῦ «καὶ καθ' ὁμοίωσιν»
δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου. Τῆς πτώσεως δὲ γενομέ-
νης καὶ ἀμαυρωθείσης τῆς θείας ταύτης ἐν τῷ ἀν-
θρώπῳ εἰκόνας, ἡ ἀπειρος τοῦ Θεοῦ ἀγάπη, ἀπὸ
ἄκρην συγκατάβασιν καὶ φιλανθρωπίαν πρὸς ἡμᾶς,
ἀναζητᾷ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν πρώτην τοῦ Παρα-
δείσου εἰκόνα, ἣν ὁ Ἀδάμ, ἀτυχήσας, ἡμαύρωσεν ἐν
τῇ πτώσει τὰ τοῖς πάθεσιν. Ἡ θεία ἀναζητήσις τοῦ
πεπλανημένου ἀνθρώπου οἰκονομεῖ τὴν ἀναδη-
μιουργίαν καὶ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ ἐκ τῶν δεσμῶν
τῆς ἁμαρτίας διὰ τῆς Ἐνσαρκώσεως τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, γεννηθέντος ἐκ τῆς Θεοτόκου
καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

*«Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν
ἡμῖν,
καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ,
δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός,
πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας» (Ἰωάν. 1,14),
μᾶς τονίζει ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς ἀγάπης.*

Τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ προεφήτευ-
σαν πρὸ αἰῶνων οἱ Προφῆται, πεπληρωμένοι Πνεύ-
ματος Ἁγίου καὶ Θείας Χάριτος.

Ἡ πνευματοκίνητος σκέψις καὶ ὁ κάλαμος αὐ-
τῶν διέσχισεν τὸ πυκνὸν καὶ ἀόρατον μέλλον καὶ
προεφήτευσεν τὰ μεγαλεῖα καὶ τὴν ἀπειρον τοῦ
Θεοῦ ἀγάπην διὰ τὸν ἄνθρωπον, ποῦ κορυφούται
εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου Αὐτοῦ. Οἱ δὲ
λαοὶ ἀνέμενον ἐναγωνίως τὸν Λυτρωτὴν καὶ Σωτή-
ρα τοῦ κόσμου, διατηροῦντες ἀναλόγους παραδό-
σεις.

Ἐν τῇ Γεννήσει τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ δια-
νοίγονται οἱ βίβλοι τῶν κεκρυμμένων θείων χρη-
σιμῶν καὶ τὸ ἀπ' αἰῶνος κεκρυμμένον θεῖον μυστή-
ριον τῆς ἀναδημιουργίας καὶ τῆς θεώσεως τοῦ πε-
πωκότου ἀνθρώπου αἶρει τὸ κάλυμμα τῆς ἀγνοίας
καὶ οὕτως ἡμεῖς ζῶμεν σήμερον τὴν ἀνεῖπωτον χα-
ρὰν καὶ τὴν δόξαν τῶν Χριστουγέννων διὰ τῶν τρο-
παρίων καὶ τῶν ὕμνων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας
καὶ τῶν βιβλικῶν ἀναγνωσμάτων τῆς Ἑορτῆς ἐκ τῶν
δύο Διαθηκῶν.

«Πάντες ἀνακαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν
Κυρίου κατοπτριζόμενοι – εἰς τὸ Σπῆλαιον τῆς Βη-
θλεὲμ – τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δό-

«Ἡ Χριστοῦ
Γέννησις»,
τοῦ Φώτη
Κόντογλου 1962,
(τοιχογραφία
Ἰ. Ναοῦ
Ἀγ. Νικολάου
Κάτω Πατησίων.

ξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου Πνεύματος» (Β' Κορ. 3,18), φωτισθέντες.

Διὰ τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ «τὰ ἀρχαῖα παρήλθεν, ἰδοὺ γέγονεν τὰ πάντα κενὰ» (Β' Κορ. 5,17).

Ὁ Ἄναρχος Θεὸς ἀρχεται, εἰσερχόμενος εἰς τὸν χρόνον καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἀχώρητος χωρεῖται, ἀναλαμβάνων τὴν πεπρωκυῖαν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἣν ἐξαγνίζει καὶ κατὰ χάριν ἀγιάζει.

Ἡ ὁδυνηρὰ πῶσις καὶ ἡ περιπλάνησις τοῦ ἀνθρώπου ἐν τοῖς πάθεσιν καὶ τῇ ἀμαρτίᾳ εὐρίσκει εἰς τὸ ἐκκλησιολογικὸν νόημα τῶν Χριστουγέννων σωτηρίαν καὶ λύτρωσιν, ἀψευδῆ. Ἐγεννήθη ὡς ἄνθρωπος, Θεὸς ὢν, ἵνα καὶ ἡμᾶς θεοποιήσῃ κατὰ υἰοθεσίαν καὶ χάριν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βεβαιοῖ: «Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξάπεστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν» (Γαλ. 4,4).

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον, καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἢ φανέρωσις...», ἦτοι ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, γίνεται ζῶσα καὶ ἱστορικὴ πραγματικότης, χάριν τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀνατέλλει νέος καιρὸς, νέος ἥλιος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, τῆς εὐδοκίας, τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀγάπης.

Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη Παιδίον Νέον, ὁ πρὸ αἰῶνων Θεὸς ἡμῶν. «Ὡ βᾶθος πλοῦτου καὶ σο-

φίας καὶ γνώσεως Θεοῦ» (Ρωμ. 11,33). Ἐγεννήθη δι' ἡμᾶς, ἐκένωσεν ἑαυτὸν καὶ ἐπτώχευσεν δι' ἡμᾶς, ἐδίδαξεν δι' ἡμᾶς, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, ἀνέστη δι' ἡμᾶς, διότι ὠκεανὸς εἶναι ἡ ἀγάπη Του δι' ἡμᾶς.

Ἀγαπητοὶ μου, εὐλαβέστατοι καὶ εὐλογημένοι Χριστιανοί,

Τὸ Θεῖον Βρέφος καλεῖ ὄλους μας μεσ' ἀπὸ τοὺς ὅμνους τῶν Χριστουγέννων καὶ τὰ εὐλαβικὰ ἀναγνώσματα εἰς τὴν ζωὴν τῆς μετανοίας, τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τοῦ ἀγιασμοῦ καὶ τῆς θεώσεως.

Ἀτενίζοντες τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, ἃς κάμνωμεν βίωμα τὸν λόγον τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, «οὗτος μου Θεός, καὶ δοξάσω Αὐτόν, Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου καὶ ὑψώσω Αὐτόν» (Ἐξ. 15,2).

Τότε καὶ ἡ εἰρήνη εἰς τὸν κόσμον θὰ εἶναι πραγματικὸν καὶ πολύτιμον ἀγαθὸν καὶ εἰς τὴν προσωπικὴν ἡμῶν ζωὴν θὰ ὑπάρχῃ ἡ θεία Εὐδοκία καὶ ἡ Χάρις, ἡ θεία Σκέπη καὶ ὁ Ἀγιασμὸς ἡμῶν, ὃν διαπειρώς ἐπεύχομαι διὰ πάντας ὑμᾶς.

Τὸ δὲ ἐπὶ θύραις ἱστάμενον νέον ἔτος, εὐχομαι νὰ εἶναι δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα μας, τὴν πεφιλημένην ἡμῶν Πατρίδα, εἰρηνικόν, εὐλογημένον, εὐτυχές, μεστὸν θεοῦ ἐλέους καὶ θείων δωρεῶν.

Μετὰ Πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Σχεδιάσμα - Μνημόνιον ἐπιστημάνσεων καὶ παραινέσεων πρὸς φοιτητὰς*

7. Ὁ ἠθικὸς αὐτοέλεγχος τῆς ἐπιστήμης.

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας τόνιζαν, ὅτι «πᾶσα ἐπιστήμη, χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται». Γι' αὐτὸ σύνθημά μας πρέπει νὰ εἶναι οἱ λόγοι τοῦ θείου Ἰακώβου: «Τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; Δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα ἐν πραύτητι σοφίας» (Ἰακ.

Τοῦ κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ὅμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν
Τακτικοῦ Μέλους τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν»

γ', 13). Ἐπομένως, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γνωσιολογικὰ ὄρια, γιὰ τὰ ὁποῖα μιλήσαμε, ὑπάρχουν καὶ τὰ δεοντολογικὰ ὄρια, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλει ἢ πρέπει νὰ ἐπιβάλλῃ ὁ ἠθικὸς αὐτοέλεγχος τῆς ἐπιστήμης. Εὐτυχῶς σήμερον ἔχει συνειδητοποιηθῆ ἢ ἀνάγκη τοῦ αὐτοελέγχου αὐτοῦ ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐπαπειλούντων τὸ ἀνθρώπινο γένος κινδύνων, τοὺς ὁποῖους δημιουργοῦν οἱ προωθημένες ἐπιστημονικὲς καὶ τεχνολογικὲς ἐφαρμογές. Οἱ βιολογικὲς ἢ ψυχολογικὲς μεταλλάξεις, οἱ ὁποῖες προκλήθηκαν ἐκ τῆς ραδιενεργείας ἢ ἐκ τῆς ἀνατροπῆς τῆς οἰκολογικῆς ἰσορροπίας καὶ τῆς ρυπάνσεως τῶν βιοτόπων καὶ ὀλοκλήρου τῆς βιοσφαίρας καὶ ποὺ ὀδηγοῦν στὴν ἀπώλεια ἢ ἀνάδυση νέων χρωματοσωμάτων ἢ τμημάτων αὐτῶν· μερικὲς ἐξειδικεύσεις τῆς Βιολογίας καὶ τῆς βιογενετικῆς τεχνολογίας· ἢ τεχνικὴ παρεμβάσεων στὴν ἀνάπτυξι τοῦ «γενοτύπου», τοῦ «φαινοτύπου» καὶ τῶν «γαμετῶν»· τὰ προβλήματα ἐκ τῆς κατασκευῆς τῶν «παιδιῶν τοῦ σωλῆνος», ἐκ τῆς «ἐξωσωματικῆς γονιμοποιήσεως», ἐκ τῆς καταψύξεως ἐμβρύων κ.τ.τ. ἢ καθ' ὅλου Βιοτεχνικῆ καὶ ἢ ἰατρικῆ τεχνολογία τῆς συμπεριφορᾶς· ἢ βιομηχανία τῶν ψυχοφαρμάκων· ἢ ὑποταγὴ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης καὶ τῶν

ἐπιστημονικῶν ἐφαρμογῶν σὲ ταξικὰ ἢ κομματικὰ ἢ οἰκονομικὰ ἢ μονοπωλιακὰ ἢ ἱμπεριαλιστικὰ συμφέροντα· ἢ εἰσβολὴ τῆς Νευροχημείας στὰ ἐξοπλιστικὰ προγράμματα καὶ στὴν πολιτικὴ, ὅπως λ.χ. παλαιότερον στὰ σοβιετικὰ πολιτικὰ ψυχιατρεῖα μερικῶν «νησίδων» τοῦ «ἀρχιπελάγους Γκούλακ»· οἱ ἐξτρεμιστικὲς προτάσεις περὶ γενετικῆς ἀναδομήσεως τοῦ ἀνθρώπινου γένους μὲ κατασκευὴν ἀνθρώπων, τῶν ὁποῖων τὸ σῶμα θὰ συνδέεται μὲ Computer· οἱ κίνδυνοι ἐκ τῆς ἐπαπειλουμένης δημιουργίας ἠθικοῦ «κυκλοφοριακοῦ» χάους ἐκ τυχόν ἐπικρατήσεως ἀνεξελέγκτου ἐλευθερίας στὶς ἀλληλοδιαδραστικὲς καὶ ἀλληλοεπιδραστικὲς (interactive) κινήσεις μέσα στὶς «λεωφόρους πληροφοριῶν ἢ ἐπικοινωνίας» (information highways, communication highways) — ὅλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα πείθουν, ὅτι τὰ ἐρευνητικὰ προγράμματα καὶ ἢ ἐπιστημονικὴ καὶ τεχνολογικὴ πηδαλιούχησις τῶν φυσικῶν φαινομένων καὶ τῶν βιολογικῶν καὶ ψυχολογικῶν λειτουργιῶν πρέπει νὰ αὐτοελέγχωνται καὶ νὰ αὐτοπεριορίζονται. Τὸ αἶτημα τοῦ αὐτοπεριορισμοῦ ὠδήγησε στὴ δημιουργία καὶ προώθησι τοῦ νέου γενικοῦ ἐπιστημονικοῦ κλάδου, ποὺ ὀνομάζεται «Ἀξιολόγησις (καταλογισμὸς) Τεχνολογίας» (Technology Assessment). Ὁ κλάδος αὐτὸς ἔχει ἀκριβῶς ὡς σκοπὸν τὴν — πρὸ τῆς πραγματοποιήσεώς των — μελέτη πρὸς ἐξακριβῶσι τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῶν μεγάλων τεχνολογικῶν πρωτοβουλιῶν καὶ προγραμματισμῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἐφαρμογῶν ἐν σχέσει πρὸς τὶς προβλεπόμενες συνέπειες γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ περιβάλλον του. Ὅλοι σήμερον συμφωνοῦν ὅτι πρέπει νὰ αὐτοελέγχωνται καὶ αὐτοπεριορίζονται οἱ ἐφαρμογὲς τῆς Πυρηνικῆς Φυσικῆς, τῆς Γενετικῆς, τῆς Μικροοικονομικῆς, τῆς Μακροοικονομικῆς, τῆς Νευροχημείας, τῆς Βιοτεχνικῆς, ἢ ὁποῖα πρέπει νὰ εἶναι ὑπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς Βιοηθικῆς κ.λπ.

Μήπως δὲν πρέπει νὰ ἰσχύουν παρόμοια κριτήρια γιὰ κλάδους σπουδῶν, ποὺ συνδέον-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 771 τοῦ ὑπ' ἀρ. 17 τεύχους.

ται με την Αισθητική ή Φιλοσοφία του ωραίου, όπως είναι λ.χ. ή Φιλολογία, ή Αρχιτεκτονική, ή Ζωγραφική, ή Μουσική, ή Γλυπτική, ή καθ' όλου Θεωρία των Καλών Τεχνών, ή Θεωρία των Μέσων Μαζικής Ένημερώσεως και Έπικοινωνίας κ.ά.; Όλες οι ύλοποιήσεις και πρακτικές εφαρμογές των αίτημάτων και αρχών των κλάδων αυτών πρέπει να αυτοπεριορίζονται και να αποφεύγουν τη χρήση «καλλιτεχνικής» ήθικης καθαριδίνης ή παραμορφωτικών κατόπτρων, με τα όποια σε πολλές περιπτώσεις παρουσιάζεται το ψεύδος ως αλήθεια, το «κρείττον» ως «χείρον» και το «χείρον» ως «κρείττον». Ο αυτοέλεγχος είναι ιδιαίτερος αναγκαίος στην παρουσίασι από τους κλάδους αυτούς της πραγματικότητας του παντός είδους ήθικοκοινωνικού κακού. Η παρουσίας αυτή πρέπει να γίνεται όχι διαστρεβλωτικώς, αλλά με γνήσιον ρεαλισμό. Το κακόν δηλαδή πρέπει να παρουσιάζεται ως κακόν' όχι χρυσωμένο και έξωραϊσμένο με μύρια γοητευτικά και σαγηνευτικά χρώματα, αλλά ως φρικτή και συνταρακτική πραγματικότητα, ή όποια συνδέεται με την πνευματική σκλαβιά, την ένοχη, την αγωνία, το άγχος, την πλήξι, τη ναυτία, τον έσωτερικό τραυματισμό, το άδιάκοπο καταράκυσμα του σισυφείου λίθου και την έφιαλτική εκείνη άτμόφαιρα, την όποια έπισημαίνουν λ.χ. ο Ντοστογιέφσκυ ή οι ύπαρξισται φιλόσοφοι.

Όσον άφορά ειδικότερον στις συναρτήσεις της Τέχνης προς την Έθική (λ.χ. στην λογοτεχνική ή θεατρική παραγωγή, στα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα και στα διάφορα είδη της κριτικής), οι σπουδαστές πρέπει να κατανοήσουν την ανάγκη του αυτοελέγχου. Ο γράφων επανειλημμένως έχει τονίσει ότι, όπως εν όνόματι της έλευθερίας ή τυχόν του δόγματος «ή Χημεία για τη Χημεία» δεν μπορούμε ν' άμνηστεύσωμε ότι οι ναζιστές έπετέλεσαν το χημικό κατόρθωμα να μεταβάλουν ανθρώπους σε σαπούνι, κατά παρόμοιον τρόπο δεν μπορούμε να δικαιολογήσωμε την φθοροποιό άσυδοσία της Τέχνης εν όνόματι του δόγματος «ή Τέχνη για την Τέχνη» (L' art pour l' art). Το σύνθημά μας πρέπει να είναι «ή Τέχνη για τον άνθρωπο», όπως επίσης «ή Χημεία, ή Έπιστήμη για τον άνθρωπο».

Γενικώς πρέπει να κατανοηθή ότι ή αληθής έπιστημονική έλευθερία, προς βίωσι της όποίας καλείται κάθε φοιτητής και έπιστήμων, δεν είναι άσυδοσία ή άυθαιρεσία, αλλά χαλύβδωσις άυτονομίας μέσα στα πλαίσια ύγιους θεονομίας και άναζητήσεως της αληθείας εκείνης, για την όποια ο Κύριος είπεν: «Γνώσεσθε την αλήθειαν και ή αλήθεια έλευθερώσει ύμās» (Ίωάν. δ' 32). Η άπελευθέρωσις αυτή πρακτικώς —και στον τομέα των σπουδών και του έπιστημονικού έργου— σημαίνει βίωσιν των λόγων του Άπ. Παύλου: «Πάντα μοι έξεστιν, άλλ' ουκ έγω έξουσιασθήσομαι υπό τινος» (Α' Κορ. στ', 2).

8. Η έπιστήμη μέσα στην όλότητα του πολιτισμού.

Ο φοιτητής και κάθε έπιστήμων πρέπει να έχουν κατανοήσει, ότι ο έπιστημονικός κλάδος τους φθάνει σε όριακές καταστάσεις, όχι μόνον διότι κινείται σε περιορισμένες όντικές περιοχές και άνθρωπολογικές γνωστικές δυνατότητες και πρέπει να ύπόκειται σε ήθικόν αυτοέλεγχο, αλλά και διότι έκάν-άκων περιορίζεται εντός της νοσησαρχικής ή θεωρητικής σφαίρας και άποτελεί ένα μόνον εκ των πολλών τομέων του άνθρωπίνου πολιτισμού. Ο πολιτισμός, εκτός του γνωστικού τομέως (της έπιστήμης, της φιλοσοφίας), πού ικανοποιεί έως ένα όριο την τάσι προς το «ειδέναι», έχει και πολλούς άλλους τομείς, το νόημα των όποιων συνίσταται στο ότι ο καθένας έξ αυτών σημαίνει πραγμάτωσι ή βίωσι μιάς ώρισμένης μόνον άξίας, έπομένως άντιστοιχεί και ανταποκρίνεται εις μίαν ιδιαίτερον άξιολογική προδιάθεσι, τάσι και ροπή της συναισθηματικής σφαίρας και της βουλευτικής διαστάσεως του ψυχικού βίου και ύπαρξιακού μας προσανατολισμού. Ο καθένας από τους τομείς του πολιτισμού (λ.χ. ή Θρησκεία, ή Τέχνη, ο Κοινωνικός βίος, ή Έθική ζωή, ο Οικονομικός βίος) έχει ιδιαίτερο νόημα και εκπληρώνει ιδιαίτερον σκοπό. Γι' αυτό δεν μπορεί να έκβληθή από τον πολιτισμό, ούτε ν' άντικατασταθή από άλλον τομέα. Άς ύπομνησθή ότι, όπως μέσα στην όλότητα του άνθρωπίνου όργανισμού δεν είναι δυνατόν να άντικατασταθή το ήπαρ από την καρδιά ή ή καρ-

διὰ ἀπὸ τὸ στομάχι ἢ τὸ στομάχι ἀπὸ τὰ νεφρά, διότι τὸ καθένα ἀπὸ τὰ ὄργανα αὐτὰ ἔχει ἰδιαιτέραν ἀποστολή, ἔτσι καὶ μέσα στὴν ὁλότητα τοῦ πολιτισμοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντικατασταθῇ λ.χ. ἡ Θρησκεία ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη ἢ ἡ Τέχνη ἀπὸ τὸν Ἠθικὸ βίον ἢ ἡ Ἐπιστήμη ἀπὸ τὴν Τέχνη κ.ο.κ., διότι ἡ καθεμιά ἀπὸ τὶς πολιτισμικὲς αὐτὲς περιοχὲς ἀντιστοιχεῖ σὲ ἰδιαίτερη ἀνάγκη τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Ἡ βίωσις ἰδίως τῶν ἀνωτέρων πνευματικῶν ἀξιών μέσα στὸν πολιτισμὸ δὲν ἔχει σχέση πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴ γνῶσι. Στὴ βίωσι αὐτὴ ἢ —ἀποξενωμένη ἀπὸ τὸ συναίσθημα καὶ τὴ βούλησι— νόησις «εἶναι τόσον τυφλὴ γιὰ τὶς ἀξίες, ὅσον εἶναι τὸ αὐτὶ γιὰ τὰ χρώματα καὶ τὸ μάτι γιὰ τοὺς μουσικοὺς τόνους. Οἱ ἀξίες γίνονται κατανοητές, ὅταν ἐκεῖνες ἀναλάμπουν καὶ ἀκτινοβολοῦν μέσα μας. Τὶς βλέπομε, ὅταν ἐκεῖνες ἀνάπτουν μέσα μας τὸ φῶς τους. Τὶς συλλαμβάνομε, ὅταν ἐμεῖς προηγουμένως συναρπαζώμαστε καὶ κυριευώμαστε ἀπ' αὐτές. Οἱ ἀξίες, ποὺ πυροδοτοῦν τὸ συναίσθημα καὶ εἶναι τὰ κίνητρα καὶ τὰ ἐλατήρια τῆς ἀνθρωπίνης βούλησεως, ἐνεργοῦν πάνω σ' αὐτὴν ὄχι ὡς δυνάμεις ἐξαναγκασμοῦ, ἀλλ' ὡς δείκτες τῶν ἐπιδιωκτέων σκοπῶν. Ἡ κανονιστικὴ ὑπὸ τῶν ἀξιών ὑπόδειξις τῆς κατευθύνσεως τῆς πορείας μας δὲν ἀποκλείει, ἀλλὰ προϋποθέτει τὴν ἐλευθερία... Οἱ ἀξίες δὲν προσδιορίζουν τὴν προσωπικότητα, ἀλλ' ἡ ἐλευθέρω προσωπικότης, ὅταν δέχεται τὰ δεοντολογικὰ αἰτήματα, ποὺ προβάλλονται ἀπὸ τὶς ἀξίες, προσδιορίζει τὸν ἑαυτὸν της. Ἡ πραγματώσις τῶν ἀξιών σημαίνει αὐτοπραγμάτωσι καὶ αὐτοδιαμόρφωσι τοῦ ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον αὐτὲς ἔχουν συστοιχία καὶ ἀνταποκρίνονται σὲ ἔμφυτες ἀξιολογικὲς προδιαθέσεις, τάσεις καὶ ροπές του... Ἡ ἐλευθερία ὑπάρχει πρὸς χάριν τῶν ἀξιών. Οἱ ἀξίες εἶναι τόσον τὸ ποιητικόν, ὅσον καὶ τὸ τελικὸ αἶτιον τῆς ἐλευθερίας» (Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, *Τὸ ἰδεῶδες τῆς παιδείας*, Ἀθήνα, 1995, σσ. 38-39. Πρβλ. *Τοῦ ἰδίου*, Προϋποθέσεις τῆς δικαίας κρίσεως, Ἀθήνα, 1996, σσ. 20-24).

Οἱ φοιτηταί, σπουδασταὶ καὶ ἐπιστήμονες πρέπει νὰ κατανοήσουν, ὅτι ὁ τροφοδοτῶν

τὴν διάνοια ἐπιστημονικὸς ἐξοπλισμὸς, ἀκόμη καὶ ὅταν ὀδηγῇ στὴν ἐκκόλαψι καὶ ἀνάπτυξι ἐπιστημόνων ἐξειδικεύσεως ὑψηλῆς στάθμης, δὲν ταυτίζεται πρὸς τὴν ἀληθινὴ μόρφωσι. Μόρφωσις σημαίνει ἐτυμολογικῶς τὸν ἐξανθρωπισμὸ τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ τὸ νὰ προσλάβῃ ὁ «κατ' εἰκόνα» καὶ «καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ πλασθεὶς ἄνθρωπος τὴν μορφή, ποὺ τοῦ ταιριάζει. Γι' αὐτὸν θὰ ἔλεγεν ὁ Μένανδρος: «Ὡς χαρίεν ἔστ' ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ᾖ». Γιὰ νὰ πραγματώσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ γνήσιο ἀνθρωπιστικὸ ἰδεῶδες καὶ γιὰ νὰ μορφωθῇ πραγματικῶς καὶ νὰ γίνῃ ὠλοκληρωμένος, πρέπει νὰ ἰκανοποιηθοῦν παμμερῶς καὶ ἀρμονικῶς ὅλες οἱ ἔμφυτες ἀξιολογικὲς τάσεις τῆς ὑπάρξεώς του μὲ τὴ βίωσι ἢ πραγματοποίησι ἀντιστοίχων ἀξιών, οἱ ὁποῖες συναποτελοῦν ἱεραρχικῶς διαρθρωμένην ὀργανικὴν ὁλότητα. Τὸ καλλιτέγνημα τῆς ὠλοκληρωμένης προσωπικότητος τοῦ ἐπιστήμονος σημαίνει ἐνότητα καὶ ἀναγωγὴν ὅλων τῶν ἐπὶ μέρους λειτουργιῶν καὶ ροπῶν τῆς ὑπάρξεως σ' ἓνα ἐνιαῖο ρυθμιστικὸ κέντρο, τὸ ὁποῖο ἀφ' ἐνὸς παρεμποδίζει τὴν ὑπερτροφικὴ ἀνάπτυξι τῆς μιᾶς ἀξιολογικῆς ροπῆς εἰς βάρος τῶν ἄλλων καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑποβοηθεῖ τὴν —σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι— ὑποταγὴ τοῦ «χειρότερου» στὸ ἐλευθέρως προτιμώμενο «κρεῖττον» καὶ «βέλτιον» στὰ πλαίσια γενικωτέρας προοπτικῆς καὶ προσπαθείας πρὸς συνάντησιν ὅλων τῶν ἐπὶ μέρους ἀξιολογικῶν αἰτημάτων καὶ δυναμικῶν ὑπαρξιακῶν ἰκανοτήτων κατὰ τρόπον ἰσόρροπο καὶ ἀνταποκρινόμενον στὴν ἱεραρχικὴ κλίμακα τῶν ἀξιών.

Ἄλλὰ ποῖο εἶναι τὸ ἐνιαῖο αὐτὸ ρυθμιστικὸ κέντρο; Πρέπει νὰ ἔχωμε ἔτοιμο γιὰ τὴ συζήτησι μὲ φοιτητὰς καὶ ἓνα εὐσύνοπτο σχεδιάγραμμα ἀπαντήσεως στὸ ἐρώτημα αὐτό.

(Συνεχίζεται)

Λόγῳ δημοσιεύσεως τοῦ ἐκτενοῦς Χρονικοῦ τῆς ἐκλογῆς, χειροτονίας καὶ ἐνθρονίσεως τῶν νέων Μητροπολιτῶν, ὡς καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Κανονισμῶν δύο Ἱερῶν Μονῶν, ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἐπόμενο τεῦχος ἡ καταχώρισις τῆς συνεχείας τῶν λοιπῶν μελετῶν.

Η ΕΚΛΟΓΗ, ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ ΤΩΝ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΙ ΓΥΘΕΙΟΥ-ΟΙΤΥΛΟΥ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Σύμφωνα με τὸ ἐπίσημο Ἀνακοινωθὲν «Συν-ἤλθε τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1996 εἰς τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ καὶ συμμετέσχον αὐτῆς 74 Σεβ. Μητροπολίται. Ἀπουσίασαν οἱ Σεβ. Μη-

πρῶτον ἦτο ἡ πλήρωσις τῶν κενῶν μητροπολιτικῶν ἐδρῶν Καστορίας, Φθιώτιδος καὶ Γυθείου. Τὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἀκολούθως, ἀφ' οὗ πρῶτον ἀπεφασίσθη ἡ δι' ἐκλογῆς πλήρωσις αὐτῶν:

Τοῦ κ. **Εὐαγγέλου Π. Λέκκου**
Δ/ντοῦ Ἐκδόσεων τῆς Ἀπ. Διακονίας

1. Διὰ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Καστορίας ἔλαβον διὰ τὸ Τριπρόσωπον: Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ Παπακώστας 52, Ἀρχιμ. Νικόδημος Κορακῆς 43, Ἀρχιμ. Κοσμᾶς Περχανίδης 18. Διὰ τὸ Μονοπρόσωπον: Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ Παπακώστας 43, Ἀρχιμ. Νικόδημος Κορακῆς 26, Ἀρχιμ. Κοσμᾶς Περχανίδης 1.

τροπολίται Κοζάνης κ. Διονύσιος, Κορίνθου κ. Παντελεήμων καὶ Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνος.

Τὴν πρωίαν ἐτελέσθη Θεία Λειτουργία εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετράκη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εὐσεβίου, ὡς νεωτέρου τῆ τάξει.

2. Διὰ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Φθιώτιδος ἔλαβον διὰ τὸ Τριπρόσωπον: Ἀρχιμ. Νικόλαος Πρωτοπαπᾶς 49, Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Γιακαλῆς 33, Ἀρχιμ. Διονύσιος Μάνταλος 23. Διὰ τὸ Μονοπρόσωπον: Ἀρχιμ. Νικόλαος Πρωτοπαπᾶς 51, Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Γιακαλῆς 11, Ἀρχιμ. Διονύσιος Μάνταλος 1.

Ἐν ἀρχῇ τῆς Συνεδρίας καὶ μετὰ τὴν γενομένην προσευχὴν ὁ Μακ. Πρόεδρος προσεφώνησε τὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας, ἀναφερθεὶς εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς συγκλήσεως αὐτῆς. Ἀπήντησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, ὡς ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης, ὁ ὁποῖος ἐποιήσατο εἰσαγωγὴν εἰς τὸν θεσμὸν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀναφορὰν εἰς τὰ ὑπὸ συζήτησιν θέματα τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἐξ ὀνόματος αὐτῆς ἠψύχη ἐὺδῶσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς.

3. Διὰ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Γυθείου καὶ Οἰτύλου ἔλαβον διὰ τὸ Τριπρόσωπον: Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κορακῆς 53, Ἀρχιμ. Κύριλλος Χριστάκης 36, Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κουτουλάκης 26. Διὰ τὸ Μονοπρόσωπον: Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κορακῆς 56, Ἀρχιμ. Κύριλλος Χριστάκης 15, Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κουτουλάκης 1».

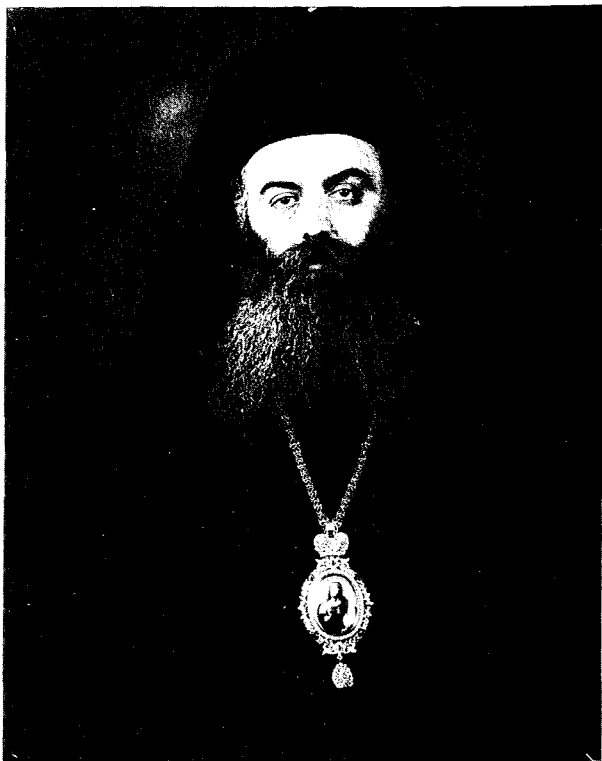
Ἀκολούθως ἡ Ἱεραρχία εἰσήλθε εἰς τὰ θέματα τῆς ἡμερησίας Διατάξεως ἐκ τῶν ὁποίων

Τὸ Μικρὸ καὶ τὸ Μεγάλον Μήνυμα τῶν ἐκλεγέντων τελέσθησαν τὴν ἐπομένην, 2 Ὀκτωβρίου, οἱ δὲ χειροτονίες καὶ ἐνθρονίσεις τους κατὰ τὸ Χρονικὸν ποὺ ἀκολουθεῖ.

Α' ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἡ χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Καστορίας κ. Σεραφεῖμ Παπακώστα τελέσθη μετὰ πάσα λαμπρότητα καὶ συρροὴ χριστιανῶν στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ Ἀγίου Νικολάου ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, ὅπου διακονοῦσε ὡς ἱερατικῶς προϊστάμενος, τὸ Σάββατο 5 Ὀκτωβρίου. Προεξήρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Νικόδημος, μετὰ συλλειτουργοῦντες τοὺς Σεβ. Μητροπολίτες Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Σεραφεῖμ, Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἀντώνιο, Νεαπόλεως καὶ

Σταυρουπόλεως κ. Διονύσιο, Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμο, Δημητριάδος κ. Χριστόδουλο, Παροναξίας κ. Ἀμβρόσιο, Ν. Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελο, Παραμυθίας κ. Τίτο, Πειραιῶς κ. Καλλίνικο, Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐστάθιο, Ἱερισσοῦ κ. Νικόδημο, Ἡλείας κ. Γερμανό, Σερρών κ. Μάξιμο, Κίτρους κ. Ἀγαθόνικο, Φωκίδος κ. Ἀθηναγόρα, Ἄρτης κ. Ἰγνάτιο, Λήμνου κ. Ἱερόθεο, Γουμενίσσης κ. Δημήτριο, Πέτρας κ. Νεκτάριο, Λαρίσης κ. Ἰγνάτιο, Ν. Ἰω-

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφεῖμ.

νίας κ. Κωνσταντῖνο, Νικαίας κ. Ἀλέξιο, Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεο, Σάμου κ. Εὐσέβιο, Κορυτσᾶς κ. Χριστόδουλο, καὶ τοὺς Θεοφ. Ἐπισκόπους Κυρήνης κ. Θεόδωρο, Διαυλείας κ. Δαμασκηνό, Χριστουπόλεως κ. Πέτρο, Νεοχωρίου κ. Παῦλο καὶ Μαραθῶνος κ. Μελίτωνα. Συμπροσευχόμενοι στὸ Ἱερὸ Βῆμα ἦταν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Τριφυλίας κ. Στέφανος, Θηβῶν κ. Ἱερώνυμος, Κεφαλληνίας κ. Σπυρίδων, Θήρας κ. Παντελεήμων, Ἀργολίδος κ. Ἰάκωβος, Νικοπόλεως κ. Μελέτιος, Βεροίας κ. Παντελεήμων, Ἱεραπύτνης κ. Εὐγένιος καὶ οἱ Θεοφ. Ἐπίσκοποι Νύσσης κ. Ἐλευθέριος καὶ Κανώπου κ. Φιλῆμων. Ἐπίσης ὁ Νομάρχης Καστορίας κ. Καπαχτοῆς καὶ ἀντιπροσωπεῖα τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς Μητροπόλεως Καστορίας.

Πρὸς τὸ νέο Μητροπολίτη ἀπευθυνόμενος ὁ Σεβ. Πατρῶν κ. Νικόδημος εἶπε:

Θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε Μητροπολίτα Καστορίας καὶ ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ Σεραφεῖμ.

Πρὸ διετίας εἶχα ἀποβλέψει εἰς τὸ πρόσωπόν σου, διὰ τὴν πληρωσιν τῆς θέσεως τοῦ βοηθοῦ Ἐπισκόπου τῆς Μητροπόλεως Πατρῶν. Ἀ-

λλὰ ἡ ἐξέλιξις τοῦ θέματος ἔδειξεν ὅτι ἄλλαι ἦσαν αἱ βουλαὶ τοῦ Κυρίου.

Καὶ ἰδοὺ σήμερον ἡ «χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγεν» εἰς τὴν χειροτονίαν σου ὡς Μητροπολίτου Καστορίας. «Ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο. Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον».

Ἡ ψήφος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν σὲ ἀνύψωσεν «ἐν καθέδρᾳ πρεσβυτέρων» ὡς Ἐπίσκοπον. Ἀλλὰ θὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ τοιαύτη ἀνάδειξις σου ἀκριβέστερον ἔγινε «ψηφῶ καὶ δοκιμασίᾳ» τῆς Ἱ. Συνόδου. Ἡ ἀρχικὴ περὶ σοῦ ἐπιλογή τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Σεραφεῖμ σὲ ἔταξεν εἰς τὰς ἐπάλλξεις τῶν Συνοδικῶν Ὑπηρεσιῶν. Καὶ ἀνήλθες προσδευτικῶς τὰς βαθμίδας τῆς ὑπαλληλικῆς Ἱεραρχίας διὰ τὴν φθάσιν εἰς τὸν ἐπίζηλον βαθμὸν τοῦ Γραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἡ καθ' ἡμέραν ἀναστροφὴ σου εἰς τὰ Συνοδικὰ δώματα σὲ ἔφεραν ὡς ἐσωκατάκοilon, ἀφ' ἑνὸς εἰς ἐπαφὴν καὶ γνωριμίαν μετὰ τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ κατέδειξε τὸν ζῆλον σου, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ὑπακοήν σου, τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτήρος σου καὶ τὸ σεμνὸν καὶ ἀμεμπτον ἦθος σου. Καὶ ἐν τέλει ἡ εὐδόκιμος καὶ ἐπιτυχὴς διεξαγωγὴ τῶν καθηκόντων σου ὡς Γραμματέως καὶ ἱκανοῦ πρακτικογράφου τῆς Ἱ. Σ. ὠλοκλήρωσε τὴν «δοκιμασίαν» καὶ ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀποφασιστικὴν «ψηφον» τῶν Ἱεραρχῶν, ὅπως ἀνέλθῃς νεώτατος εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ἱ. Μ. Καστορίας.

«Μηδεὶς σου τῆς νεότητος καταφρονεῖτω». Διότι «οὐ τὸ πολυχρόνιον» ἀναδεικνύει τοὺς ἀξιότους τῆς ἀρχιερωσύνης «οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μετρήεται» ὁ «ἄρτιος τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, ὁ πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξερτημένος».

Διὰ τοῦτο θεωροῦντές σε κατηρτισμένον καὶ δόκιμον ἐργάτην τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ σοῦ ὑπομνήσωμεν τὰς ἀναλαμβανόμενας σήμερον παρὰ σοῦ εὐθύναις οὔτε νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅσα ἔμαθες καὶ ἐδιδάχθης «διὰ τὸ δυσθεώρητον τοῦ χαρίσματος τῆς ἀρχιερωσύνης», τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃς μετ' ὀλίγας στιγμᾶς.

Ἐνα μόνον θὰ σοῦ εἴπωμεν καὶ θὰ σοῦ εὐχθῶμεν, ὡς ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος ἐτόνιζεν εἰς τὸν μαθητὴν του Τιμόθεον, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος ἐν ἀγίῳ Πνεύματι κατέστησε ἐπίσκοπον Ἐφέσου: «Τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνεῖᾳ» (Α' Τιμ. 4,12).

Διαθέτεις αὐτὰς τὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν δώσης εἰς τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου —εἰς τὸ πιστευθῆν σοι ποιμνιον— ὑποδειγματικὴν παρουσίαν ἐπισκόπου ἔργῳ καὶ λόγῳ «διδασκατικῷ», ἐμπνέοντος καὶ φρονιματίζοντος τοὺς πιστοὺς μετὰ τὴν ἐποικοδομητικὴν «ἀναστροφὴν», μετὰ τὴν πνευματικότητα καὶ τὴν σωφροσύνην σου, καὶ μετὰ τὴν βαθείαν πίστιν σου, ἐμπλουτισμένην «ἐν πνεύματι» καὶ μετὰ ἐκδηλον εἰς τὴν ζωὴν σου τὸν «καρπὸν τοῦ Πνεύματος», τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν σου. Τὸ λοιπὸν, ἀδελφέ, «Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος ὃ ἐδόθη σοι... μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτέρου» τῆς πλειάδος τῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνελθόντων καὶ ἀγαπώντων σε ἐπισκόπων. «Τοῦτο γὰρ ποιῶν καὶ σεαυτὸν σώσεις καὶ τοὺς ἀκούοντάς σου». Ἀμήν.

Ἀπαντώντας ὁ χειροτονούμενος νέος Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφεῖμ εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

Μακαριώτατε καὶ πολυσέβαστέ μου Γέροντα,

Σεβασμιώτατε ἅγιε Ἱεροῦργε τοῦ μυστηρίου τῆς προσωπικῆς μου Πεντηκοστῆς,

Σεβασμία τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἀδελφοί μου Συμπρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι,
Εὐλογημένοι χριστιανοί,

Κατὰ τὴν ἱερὴ καὶ συγκλονιστικὴ αὐτὴ στιγμή τῆς ζωῆς μου, κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι κατ' ἐνώπιον τοῦ ἁγίου Θυσιαστηρίου γιὰ τὴν λάβω διὰ τῶν τιμίων χειρῶν σας τὸν τρίτο βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης, «εἰ καὶ ἀνάξιός εἰμι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ αὐτῆς τῆς προσκαιροῦ ζωῆς», μετὰ διακατέχει βαθύτατο καὶ ἀπερίγραπτο δέος, ὥστε νὰ σταματᾷ ἡ σκέψις μου καὶ ν' ἀφαιρεῖται ὁ λόγος. Γι' αὐτὸ μετὰ ἐκπληξῆ καὶ ἀπορία γιὰ τὸ τελεσιουργούμενον σήμερον μυστήριο τῆς προσωπικῆς μου Πεντηκοστῆς, ἐπαναλαμβάνω μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου «ἄρα ἀληθῆ τὰ συμβαίνοντα περὶ ἡμῶν ἢ νῦξ τὰ παρόντα καὶ ὄναρ; Ἄρα ἡμέρα ὄντως ἐστὶ καὶ γρηγοροῦμεν ἅπαντες;... Τίς ἂν ταῦτα πιστεύσοιεν ὅτι ἡμέρας οὐσης νηφόντων ἀνθρώπων καὶ ἐρηγορότων μειρακίσκος εὐτελής καὶ ἀπερριμμένος πρὸς ὕψος ἀρχῆς ἀνηνέχθη τοσοῦτον;». Ἐὰν ὁ γίγαντας αὐτὸς τοῦ πνεύματος μπροστὰ σὺν μυστήριον τῆς ἱερωσύνης εὐρίσκει τὸν ἑαυτοῦ του μειρακίσκο εὐτελή, τί μπορῶ νὰ πῶ «ὁ τάλας ἐγὼ» καλούμενος νὰ ὑποβάλλω τὸν εὐθραυστον

τράχηλόν μου κάτω ἀπὸ τὸν βαρύτατον ζυγὸν τῆς ἀρχιερωσύνης;

Δὲν προτίθεμαι τῇ στιγμῇ αὐτῇ, νὰ διαγράψω τὸ ὕψος καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος. Γνωρίζω τί σημαίνει νὰ εἶναι κανεὶς Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος στὴν ταραγμένη ἐποχὴ μας, στὴν ὁποία οἱ ἄνθρωποι, ἀφυδατωμένοι πνευματικά, ἀποκομμένοι ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη παράδοση, ζώντας μέσα σὲ σταυροδρομία φοβερῶν συγχύσεων, στρέφονται μετὰ λαχτάρᾳ στὴν Ἐκκλησία, ὡς τῇ μοναδικῇ ἐλπίδι πού τοὺς μένει, καὶ σὺν τὸ πρόσωπο τοῦ Ἐπισκόπου ζητοῦν τὴν γνησιότητα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τὴν ζωντανὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σ' αὐτὸν τὸν μεταβαλλόμενο κόσμον. Γι' αὐτὸ καὶ καλεῖται ὁ Ἐπίσκοπος, ὅπως θὰ σημειώσουν χαρακτηριστικὰ οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, νὰ προηγείται τοῦ ποιμνίου του στὴ σταυροαναστασιμὴ αὐτῆς πορείας, «ὥσπερ κριὸς ἐπίσημος ἐκ μεγάλου ποιμνίου εἰς προσφορὰν καὶ ὀλοκαύτωμα δεκτὸν τῷ Θεῷ ἡτοιμασμένον», μετὰ μοναδικὸν σκοπὸν «πτερώσαι ψυχὴν, ἀρπάσαι κόσμον καὶ δοῦναι Θεῷ, θεὸν ποιῆσαι καὶ τῆς ἄνω μακαριότητος τὸν τῆς ἄνω συντάξεως» (Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ΕΠΕ 1, 102).

Ἀπὸ τὰ μύχια, λοιπὸν, τῆς καρδιάς μου, πού πάλλεται ἀπὸ συγκίνηση καὶ χαρὰ, δοξάζω τὸ πανάγιο ὄνομα τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, πού μετὰ ἄκρα συγκατάβαση καὶ φιλανθρωπία μου ἐμπιστεύεται σήμερον τὴν οἰκονομία τοῦ οἴκου Του, τὴ διαποίμανση τῆς ἐκλογᾶς Του, τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἱερᾶς καὶ ἀκριτικῆς Μητροπόλεως Καστορίας. «Αὐτὸς κρατήσῃ τῆς χειρὸς ἡμῶν τῆς δεξιᾶς, καὶ ἐν τῇ βουλῇ αὐτοῦ ὀδηγήσῃ, καὶ μετὰ δόξης προσλάβοιτο, ποιμαίνων ποιμαίνοντας καὶ ὀδηγῶν ὀδηγούντας ὡς ἂν ποιμαίνομεν τὸ ποιμνιον αὐτοῦ μετ' ἐπιστήμης».

Παρακαλῶ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τὴν μετὰ Θεὸν Θεόν, τὴν ἔχουσα τὰ δευτερεῖα τῆς Ἁγίας Τριάδος, νὰ πρεσβεύει γιὰ μένα σὺν τῷ Πανάγιον Τόκῳ τῆς καὶ νὰ γίνεται «τοῦ καύσωνος ἢ θεῖα δρόσος, τῆς ξηρανθείσης καρδιάς μου ἢ θεόρροτος ρανὶς». Ἰκετεύω τοὺς Ἁγίους Ἱεράρχες Νικόλαο τὸ Θαυματουργὸ καὶ Σεραφεῖμ τὸ νέο Ἱερομάρτυρα, τὸν προστάτη καὶ ἔφορο τῆς ἰδιαιτέρας μου πατρίδος, τὸν Ἅγιο Μεγαλομάρτυρα Μηνᾶ, τὸν ἐλευθερωτὴ καὶ προστάτη τῆς Καστορίας, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν ἐξάριθμο δῆμο τῶν Ὁσίων Πατέρων τῶν ἐκ

Καστορίας καταγομένων, νὰ πρεσβεύουν στὸ θρόνο τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου, «ἵνα εὐχαῖς καὶ πρεσβείαις αὐτῶν» «εὗρω ἔλεος καὶ χάριν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ».

Ἄπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου, αὐτὴ τῇ μοναδικῇ στιγμή τῆς ζωῆς μου, εὐχαριστῶ Ἐσᾶς Μακαριώτατε καὶ πολυσέβαστέ μου Γέροντα. Μοῦ ἐκάνατε τὴν ἰδιαίτερη τιμὴ νὰ με συγκαταλέξετε στὴ δύναμη τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, νὰ μοῦ χαρίσετε τὸ εὐλογημένο ὄνομα τοῦ Ἀγίου τῆς γενετήρας μας, νὰ εὐλογήσετε τὴν εἴσοδό μου στίς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, νὰ με περιβάλλετε μὲ πατρικὴ στοργὴ καὶ ἀγάπη, μὲ ἀπροσποίητη καλοσύνη, μὲ διακριτικὴ ἐπιείκεια, μὲ πηγαία ἀπλότητα, μὲ ἀνυπόκριτη εὐθύτητα καὶ φροντίδα, γνωρίσματα χαρακτηριστικὰ τῆς προσωπικότητός Σας, καὶ ἐν συνεχείᾳ τιμητικὰ νὰ με προτείνετε γιὰ προαγωγή στὴ σεπτὴ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας, πρὸς τὴν ὁποία ἐπίσης ἐκφράζω χρεωστικῶς τὴν εὐγνωμοσύνη μου. Μὲ βαθύτατο σεβασμὸ ὁμολογῶ, τὴν ὥρα αὐτῇ, τὸ ἀνεξόφλητο χρέος μου στὸ σεπτὸ πρόσωπό Σας καὶ ταπεινὰ εὔχομαι νὰ Σᾶς χαρίζει ὁ Θεὸς κρυστάλλινη ὑγεία καὶ μακρότητα ἡμερῶν ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδας μας, στὴν ὁποία προσφέρατε πολλὰ σὲ δύσκολες ὥρες καὶ περιστάσεις.

Τὶς ὁλόθερμες εὐχαριστίες καὶ τὸν υἱκὸ μου σεβασμὸ ἐκφράζω σὲ σᾶς, ἅγιο Πατρῶν, γιὰ τὴν πολλὴ σας ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη στὸ ταπεινὸ μου πρόσωπο, γιὰ τὴ θερμὴ προσλαλιά σας, καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν ἱερωσύνη τοῦ μυστηρίου τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας μου.

Σεβασμὸ καὶ εὐγνωμοσύνη προσφέρω στὸν σεβαστὸ μου γέροντα καὶ πνευματικὸ μου πατέρα, Σεβασμιώτατον Μητροπολίτη Κίτρους, Κατερίνης καὶ Πλαταμῶνος κ. Ἀγαθόνικο, γιὰ τὴν πολύμοχθη σμίλευση τῆς πνευματικῆς μου ζωῆς, γιὰ τὸ γνήσιο καὶ ὀρθόδοξο φρόνημα, στὸ ὁποῖο μὲ χειραγώγησε, ἀκόμη γιὰ τοὺς μόχθους καὶ τὶς θυσίες καὶ γιὰ τὴν ὄντως μεγάλη πατρικὴ ἀγάπη ποὺ ἔζησα κοντά του.

Εὐχαριστῶ τοὺς παρισταμένους ἀγίους Ἀρχιερεῖς γιὰ τὴ συμμετοχὴ τους καὶ τὴν προσευχὴ τους στὸ ἱερὸ μυστήριό τῆς χειροτονίας μου, ἰδιαίτερος δὲ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἀντώνιο, ἀπὸ τὰ τίμια χέρια τοῦ ὁποίου ἔλαβα τὸν πρῶτο βαθμὸ τῆς ἱερωσύνης, Φωκίδος κ. Ἀθηναγόρα, πλησίον τοῦ ὁποίου ὑπηρετήσα ὡς διάκονος καὶ ἀρ-

γότερα ἔλαβα τὸ χάρισμα τῆς πνευματικῆς πατρότητος, Ναυτάκτου κ. Ἱερόθεο, κοντὰ στὸν ὁποῖον ὠφελήθηκα τὰ μέγιστα, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Χριστουπόλεως κ. Πέτρο γιὰ τὴν ἀγάπη του καὶ τὶς διακριτικὲς συμβουλές του μέσα στὸ ἱερὸ μυστήριό τῆς ἐξομολογήσεως.

Εὐγνωμονῶ τὸ Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Διαυλείας κ. Δαμασκηνό, ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου γιὰ τὴν πολλὴ ἀδελφικὴ καὶ ἀνυπόκριτη ἀγάπη, τὴν ἐπιείκεια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ περιέβαλε τὸ πρόσωπό μου κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διακονίας μου στὴν Ἱερὰ Σύνοδο, καθὼς καὶ τὸν Θεοφιλέστατο Πρωτοσύγγελλο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Ἐπίσκοπο Μαραθῶνος κ. Μελίτωνα, τοὺς Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους καὶ τοὺς πολυαγαπητοὺς μου συναδέλφους, κληρικούς καὶ λαϊκοὺς, στὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἰδιαίτερος δὲ τὸν πολυαγαπητὸ μου ἀδελφὸ π. Γρηγόριο Τσάκαλη.

Εὐχαριστῶ τοὺς σεβαστοὺς καὶ πολυαγαπητοὺς μου Πατέρας τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ, π. Χαράλαμπο, π. Γεώργιο, π. Γεώργιο, π. Νικόλαο καὶ τὸ διάκονο, ποὺ μὲ ἀνέψυχαν μὲ τὴ στερεὰ ἀγάπη τους, ποὺ θὰ μοῦ μείνει ἀλησμόνητη, καὶ ἐλάφρυναν τὸ βάρος τῆς ἀποστολῆς μου.

Εὐχαριστῶ τοὺς γονεῖς μου, ποὺ μὲ ἀνέθρεψαν μὲ τὴν ἀπλοϊκὴ εὐσεβεία τους, τὸν τίμιό μόχθο τῶν χειρῶν τους καὶ μὲ ἐτοίμασαν γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ ὥρα. Ἄς δοξάζουν τὸν Ἅγιο Θεὸ γιὰ τὴ μεγάλη εὐλογία, ποὺ ὁ Θεὸς ἀξιῶνει σήμερα τὸ παιδί τους.

Θερμότερες εὐχαριστίες ἐκφράζω πρὸς τοὺς διδασκάλους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, τῆς Ριζαρείου καὶ τῆς Ἀνωτέρας, τοὺς ἀγαπητοὺς μου συμπρεσβυτέρους καὶ διακόνους, ποὺ κυκλώνουν σήμερα τὸ ἅγιο Θυσιαστήριο, τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ γιὰ τὴν ἀμέριστη συμπαράστασή του, τὰ μέλη τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου, τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου, τοὺς ἀγίους Ἱεροψάλτας, τὸ προσωπικὸ τοῦ Ναοῦ, τὰ πνευματικὰ μου παιδιὰ ποὺ μὲ στήριξαν ποικιλοτρόπως στὸ ἔργο μου, τοὺς κατὰ πνεῦμα καὶ σάρκα συγγενεῖς μου, ἰδιαίτερος δὲ τοὺς πολυαγαπητοὺς μου ἐνορίτας γιὰ τὴν πολύτιμη συμπαράστασή τους, τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τους στὸ πρόσωπό μου ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια. Θὰ τοὺς θυμᾶμαι πάντα καὶ θὰ προσεύχομαι στὸ Ἱερὸ Θυ-

σιαστήριο για την κατά Θεόν πρόοδο και προκοπή τους.

Ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου ακόμη όλους εκείνους που με ευεργέτησαν ποικιλοτρόπως, που με στήριξαν και με βοήθησαν, τους έπωνύμους και άνωνύμους, τους άφανείς συντελεστές της κατά Θεόν προκοπής μου. Τα όνόματά τους θα είναι ανεξίτηλα γραμμένα «έν γραφαίς, έν διπτύχοις, έν εύχαίς, έν καρδιά».

Μέ συγκίνηση μνημονεύω του τιμίου όνόματος του μακαριστού προκατόχου μου Μητροπολίτου Καστορίας κυρού Γρηγορίου του Γ' και πάντων των προκατόχων μου Άρχιερέων, που έδόξασαν με τη ζωή τους και έτίμησαν με τη διακονία τους την Έκκλησία και την ένδοξη γη της Μακεδονίας. Άπό το φώς της Μεταμορφώσεως, που απολαμβάνουν στόν ουρανό, τους παρακαλώ να στείλουν με τις προσευχές τους μία άκτίνα να καταναγάσει την καρδιά μου για να δεχθεί πλούσια τη χάρη του Παρακλήτου.

Άκόμη, νιώθω ιδιαίτερα την ανάγκη να ζητήσω τις εύχές και τις εύλογίες του Παναγιωτάτου Οίκουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, των άγιών Καθηγουμένων των Ίερών Μονών του Άγίου Όρους, όλων των έν Χριστώ αδελφών μου, καθώς επίσης και των άγαπητών μου Καστοριανών, τους όποιους καλούμαι από σήμερα να ποιμάνω και να οδηγήσω «εις νομάς σωτηρίους». Τους παρακαλώ να προσεύχονται προκειμένου να δικαιώσω τις προσδοκίες τους.

Και τώρα, άφου ζητήσω συγγνώμη από όλους όσους άθελά μου έπύκνωσα ως άνθρωπος, παρακαλώ εύχηθείτε Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατε, σεβασμία των άγιών Ίεραρχών χορεία, εύχηθείτε «ίνα επισκηνώση επ' έμέ ή δύναμις του Χριστού» (Β' Κορ. 12,9) για να παραστήσω τόν έαυτό μου «δόκιμον τῷ Θεῷ, εργάτην ανεπαίσχυντον όρθοτομούντα τόν λόγον της αληθείας» (Β' Τιμ. 2,15), για να καταστώ «τύπος των πιστών έν λόγῳ, έν αναστροφῇ, έν άγάτῃ, έν πνεύματι, έν πίστει, έν άγνεία» (Α' Τιμ. 4,12), για να τηρήσω την έντολή «άσπιλον και ανεπίληπτον μέχρι της έπιφανείας του Κυρίου ήμῶν Ίησού Χριστού» (Α' Τιμ. 6,4). «Λάλει, Κύριε, ότι άκούει ό δούλος Σου» (Α' Βασ. 3,9).

Κύριε Ίησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, έλέησόν με τόν άμαρτωλόν.

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ

Με τη συμμετοχή χιλιάδων λαού, που είχε

έπικεφαλής τις τοπικές Άρχές, και την παρουσία πλειάδος άρχιερέων, έλαβε χώρα η ένθρόνιση του νέου Μητροπολίτου Καστορίας κ. Σεραφείμ, τὸ Σάββατο 16 Νοεμβρίου 1996. Η επίσημη ύποδοχή του έγινε στις 12 μ. στην πλατεία Όμοιοίας, πάνω σε ειδική εξέδρα, όπου τόν καλωσόρισε με θερμά λόγια ό Δήμαρχος της πόλεως κ. Δημ. Παπουλίδης και άπάντησε ό Σεβασμιώτατος, έκδηλα συγκινημένος. Κατόπιν, έν πομπῇ, έγινε ή μετάβαση στόν ίστορικό μητροπολιτικό ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου, όπου τελέστηκε ή ένθρόνιση, κατά τὸ καθιερωμένο τυπικό. Μετά τις προσφωνήσεις του Σεβ. Κίτρους και Κατερίνης κ. Άγαθόνικου, πνευματικού πατρός του νέου Μητροπολίτου, του Σεβ. Σισανίου και Σιατίστης κ. Άντωνίου, τοποτηρητού της Ί. Μ. Καστορίας, του Νομάρχη κ. Γεωργίου Καπαχτισῆ, εκπροσώπων του ίερού Κλήρου, τοπικών φορέων, του Καθηγητού της Θεολογικής Σχολῆς Άθηνών κ. Γ. Πατρώνου κ.ά. και την άνάγνωση της Συνοδικῆς Έγκυκλίου και του προεδρικού Διατάγματος, για την έκλογή και κατάσταση του νέου Μητροπολίτου, έκ μέρους του Θεοφ. Έπισκόπου Διαυλείας κ. Δαμασκηνού, Άρχιγραμματέως της Ίεράς Συνόδου, ό Σεβ. Καστορίας κ. Σεραφείμ έκφώνησε τόν ένθροιστήριο λόγου του.

Μετά την τελετή ό Σεβασμιώτατος δέχθηκε τις εύχές όλων, στο παρακείμενο Έπισκοπείο, άμέσως δέ κατόπιν παρετέθη γεύμα στους επίσημους στο ξενοδοχείο «Τσάμης».

Ό ένθροιστήριος λόγος του Σεβ. κ. Σεραφείμ έχει ως έξης:

Σεβασμιώτατε και πολυσέβαστέ μου Γέροντα, άγιε Κίτρους, Κατερίνης και Πλαταμώνος κ. Άγαθόνικε, εκπρόσωπε της Α.Θ.Π. του Οίκουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου,

Σεβασμιώτατε γέροντα άγιε Σισανίου και Σιατίστης κ. Αντώνιε, τοποτηρητά της Ίεράς Μητροπόλεως Καστορίας,

Σεβασμία των άγιών Ίεραρχών χορεία,

Έξοχώτατε κ. Υπουργέ,

Έντιμότατε κ. Περιφερειάρχα,

Έντιμότατε κ. Νομάρχα,

Έντιμότατοι κύριοι Βουλευτές,

Άξιότιμοι κύριοι Δήμαρχοι και λοιποί εκπρόσωποι της τοπικής αυτοδιοικήσεως, των δικαστικών, στρατιωτικών, άστυνομικών και εκπαιδευτικών άρχών,

Ἐλλογιμότατοι κύριοι πανεπιστημιακοὶ Διδάσκαλοι,

Πανοσιολογιώτατοι ἅγιοι Καθηγούμενοι τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν λοιπῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀδελφοί μου Συμπρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι, Περιούσιε τοῦ Κυρίου Λαέ,

«Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, τῷ Τριαδικῷ καὶ ἐνιαίῳ φωτὶ τῆς μιᾶς Θεότητος, τῆς ἐν Τριάδι μοναδικῶς ὑπαρχούσης καὶ διαιρουμένης ἀδιαιρέτως».

Αὐτὸν τὸν πατερικὸ λόγῳ, προοίμιο τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου πανευφήμου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καὶ πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ψελλίσω τῇ στιγμῇ αὐτῇ, κατὰ τὴν ὁποία, πειθαρχώντας στὴ βουλή τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν τιμία ψήφῳ τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνέρχομαι στὸν περικαλλῆ αὐτὸ θρόνο τῆς ἱεράς, βυζαντινῆς καὶ ἀκριτικῆς Μητροπόλεως Καστορίας. Σ' αὐτὸν τὸ θρόνο, τὸν ὁποῖο ἐκλείσαν αἰδέσιμοι καὶ γεραροὶ Ἱεράρχες, ὅπως ὁ Φιλάρετος Βαφείδης, μετέπειτα Μητροπολίτης Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεσιτιάδος, ὁ Γερμανὸς Καραβαγγέλης, πρωτεργάτης τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ τόπου αὐτοῦ, οἱ Ἰωακεῖμ Μπαξεβανίδης, Ἰωακεῖμ Λεπτιδῆς, Νικηφόρος Παπασιδέρης, Δωρόθεος Γιανναρόπουλος, μετέπειτα Μητροπολίτης Ἀττικῆς, Γρηγόριος Μαῖστρος καὶ τελευταῖος, ὁ ἄμεσα προκατόχος μου Γρηγόριος Παπουτσόπουλος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι αὐτοὶ ἀφοῦ ἐτίμησαν τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐδόξασαν τὴν πατρίδα, «ἐγκαρπον καὶ τελείαν ἔσχον ἀνάλυσιν» (Α' Κλήμεντος 40, 5).

Γι' αὐτὸ, ἀπὸ τὰ μύχια τῆς καρδιάς μου, ποὺ πάλλεται ἀπὸ συγκίνηση καὶ χαρὰ, «εὐχαριστῶ τὸν Θεόν μου» (Ρωμ. α' 8), γιατί με τὸ ἄπειρο ἔλεός Του καὶ τὴν ἀνεύκαστον ἀγαθότητά Του, «εἰ καὶ ἀνάξιος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ αὐτῆς τῆς προσκαίρου ζωῆς» (Ἀκολουθία τῆς Θείας Μεταλήψεως), μοῦ χάρισε τὸν ὑπερμέγιστο βαθμὸ τῆς Ἱερωσύνης καὶ με κατέστησε Ποιμένα καὶ Ἐπίσκοπο τοῦ λαοῦ Του, Πατέρα πνευματικὸ τῆς λογικῆς Του ποιμνῆς, φύλακα ἀκόμη καὶ φρουρὸ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος στὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς ἑλληνικῆς γῆς.

Εὐχαριστῶ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο

Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, σεπτὸ προστάτη καὶ εὐεργέτη μου, γιὰ τὴν πολλὴ πατρικὴ ἀγάπη καὶ στοργή, με τὴν ὁποία περιέβαλε τὸ πρόσωπό μου ὄλα αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς διακονίας μου στὴν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν. Ὁμολογῶ τὴν ὥρα αὐτὴ τὸ ἀνεξόφλητο χρέος μου στὸ σεπτὸ του πρόσωπο, εὐχόμενος ταπεινὰ νὰ τοῦ χαρίζει ὁ Θεὸς ὑγεία καὶ μακρότητα ἡμερῶν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδος μας.

Εὐχαριστῶ τὴ σεπτὴ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι με ἔκρινε εὐμενῶς καὶ με θεώρησε κατάλληλο «τοῦ λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς» (Πράξ. α' 25).

Ὅπως εὐγνωμόνως στρέφω τὴ σκέψη μου πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο, τὸν προκαθήμενο τῆς μαρτυρικῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ σεβασμὸς μου θὰ εἶναι πηγαῖος καὶ εἰλικρινῆς καὶ ἡ ἀφοσίωσίς μου πρὸς τὰ ἱερά θέσμια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου οὐσιαστικῇ.

Εὐχαριστῶ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Πατρῶν κ. Νικόδημο, ἀπὸ τὰ τίμια χέρια τοῦ ὁποῖου ἔλαβα τὴν χάριν τῆς Ἀρχιερωσύνης, Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἀντώνιο, τοποτηρητὴ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Καστορίας, γιὰ τοὺς κόπους καὶ τίς πολὺτιμες ὑπηρεσίες, ποὺ προσέφερε στὸ ποίμνιο τῆς Καστορίας ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς χηρείας.

Εὐχαριστῶ τοὺς ἁγίους Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι λαμπρύνουν με τὴν παρουσία τους τὴν ἱερῇ αὐτῇ Ἀκολουθία τῆς ἐνθρονίσεως, τοὺς ἄρχοντες τῆς πατρίδος καὶ τοῦ τόπου, τὸν ἱερὸ κλῆρο καὶ τὸ φιλόχριστο λαό, τοὺς ἁγίους καθηγουμένους, καθὼς ἐπίσης καὶ ὅσους μίλησαν προηγουμένως, ἀπὸ τὸ περίσσευμα τῆς καρδιάς τους, γιὰ τὴν ταπεινότητά μου.

Ἐξαιρέτως εὐχαριστῶ καὶ ἐκ βάθους καρδιάς εὐγνωμονῶ τὸν μεθ' ἡμῶν συναγαλλόμενο τὴν ὥρα αὐτῇ πνευματικὸ μου πατέρα καὶ γέροντα, τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κίτρους, Κατερίνης καὶ Πλαταμῶνος κ. Ἀγαθόνικο γιὰ τὴν πολλὴ ἀγάπη, τὸ συνεχῆς ἐνδιαφέρον, τοὺς μόχθους καὶ τίς θυσίας ποὺ ἔκανε γιὰ μένα, τίς πολὺτιμες καὶ διακριτικὲς συμβουλές του γιὰ τὴν κατὰ Θεὸν πρόοδο καὶ προκοπή μου. Οἱ τόσες ἀρετὲς καὶ τὰ τόσα χαρίσματα, με τὰ ὁποῖα τὸν προίκισε ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ, θ' ἀποτελοῦν γιὰ μένα πηγὴ ἐμπνεύσεως καὶ δείκτη πο-

ρείας στην *ιερατική μου διακονία*. Τὸν παρακαλῶ νὰ εὐχεται στὸν Ἅγιο Θεὸ προκειμένου νὰ φανῶ ἀντάξιός τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης του.

* * *

Καὶ τώρα, ἀδελφοί μου, ἀφοῦ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ «ἡ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα» (Εὐχὴ τῆς χειροτονίας) μὲ ἀξίωσε αὐτῆς τῆς ὑψίστης τιμῆς νὰ βρισκομαι ἀνάμεσά σας κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τοῦ Μητροπολιτικοῦ αὐτοῦ ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Ποιμένος αὐτῆς τῆς *ιεράς ποιμνῆς*, παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἀπασχολήσω γιὰ λίγα λεπτὰ τὴν εὐλαβική σας σκέψη καὶ νὰ σᾶς πῶ, πῶς ὁραματίζομαι καὶ πῶς βλέπω τὴν ἀποστολή μου ὡς Ποιμενάρχου τῆς τοπικῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας σ' αὐτοὺς τοὺς κρίσιμους καιροὺς.

Σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις ἄλλοι συντάσσουν προϋπολογισμοὺς καὶ σχέδια. Ἐνας Ἐπίσκοπος ὅμως δὲν εἶναι κοσμικὸς ἄρχοντας γιὰ νὰ παρουσιάσει τὸ δικό του πρόγραμμα, γιὰ τὸ πρόγραμμα εἶναι καὶ θὰ παραμείνει μοναδικὸ καὶ διαχρονικὸ. Εἶναι, θὰ λέγαμε στὴ γλώσσα μας, ὁ καταστατικὸς χάρτης, τὸν ὁποῖο κατέστρωσε ἡ ἀγάπη τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ «ὑπογραφεῖς διὰ τοῦ ἰδίου Αἵματος καὶ τῶν ἰδίων δακτύλων» (Δοξαστικὸ τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως) καὶ ὁ ὁποῖος περιέχεται στὸ Ἱερό Εὐαγγέλιο καὶ στὴ διαμέσου τῶν αἰώνων πράξη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐνθρόνιση, ἄλλωστε, τοῦ κάθε Ἀρχιερέως δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν ἐκθεση προγραμμάτων καὶ μεθόδων δράσεως, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνάληψη τῶν μεγάλων ἐθυνῶν γιὰ προσφορὰ καὶ θυσία ὑπὲρ τοῦ λαοῦ του κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ.

Καὶ πρῶτο ἔργο τοῦ Ἐπισκόπου σας, ὅπως καὶ κάθε Ἐπισκόπου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, εἶναι νὰ **ἐκφράζει τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως**. Νὰ κρατᾶει ἀνόθευτη καὶ ἀπαραχάρακτη «τὴν ἀπαξ τοῖς Ἁγίοις παραδοθεῖσαν πίστιν» (Ἐπιστ. Ἰούδα 3), ἀναλλοίωτη τῆ ζωῆ τοῦ Χριστοῦ, τὸν τρόπο ὑπάρξεως, πὺν ἔφερε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο. Νὰ προσφέρει τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία γνήσια, νὰ τὴν αὐξάνει στὶς κλονισμένες ψυχές τῶν Χριστιανῶν τῆς ἐποχῆς μας, νὰ τὴν παρουσιάζει μὲ σύγχρονη γλώσσα καὶ σύγχρονο τρόπο, διασώζοντας ἔτσι τὴ μέθοδο θεραπείας τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν, τὰ ὁποῖα καλεῖται νὰ ὀδηγήσει «εἰς νομὰς σωτη-

ρίους». Σήμερα, πὺν βλασφημεῖται τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, πὺν ἐξουθενῶνεται καὶ συκοφαντεῖται ἡ Ἐκκλησία, πὺν διώκεται ἡ ἀλήθεια καὶ ὀργιάζουν οἱ ποικιλῶνυμες παραφυάδες τῶν αἰρετικῶν, πὺν μένονται οἱ πολέμοι τῆς πίστεως, εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζουμε καὶ νὰ ὀμολογοῦμε τὴν πίστη τῶν Ἁγίων Προφητῶν, τῶν Θεοκηρῶν Ἀποστόλων, τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι ἡ ἀπώλεια τῆς ὀρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας συνιστᾶ τραγικὸ θεολογικὸ σφάλμα.

Δεύτερη διακονία τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι ἡ **Θεῖα Λατρεία**. Ἡ τέλεση τῶν ὑπερφῶν Μυστηρίων καὶ ὄλων τῶν ἄλλων Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ὅπως αὐτὲς προβλέπονται ἀπὸ τὴν τάξη καὶ τὴν μακροαίωνη παράδοση τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Γιὰ τὴν ἀπλοῦστατα, ἀδελφοί μου, ἡ Θεῖα Λατρεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας μὲ ἐπίκεντρο τὸ μυστήριον τῶν μυστηρίων, τὴ Θεῖα Εὐχαριστία, ΕἶΝΑΙ Ἡ ΖΩΗ ΤΗΣ. Εἶναι ἡ χαρὰ καὶ τὸ πανηγύρι, ἡ πρόγευση τοῦ Παραδείσου καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς. Δὲν εἶναι «κάτι» μέσα στὴ ζωὴ μας, ἀλλὰ τὸ κέντρο, ἡ μυστικὴ πηγὴ τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ ὄλων τῶν πτυχῶν τῆς ζωῆς μας.

Μαζὶ μὲ τὴ Λατρεία ἄρρηκτα συνδεδεμένα εἶναι καὶ τὸ **κῆρυγμα**, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, «τὰ ῥήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς». Θὰ καταβληθεῖ γι' αὐτὸ ἰδιαίτερη προσπάθεια, ὥστε τὸ κῆρυγμα νὰ ἐπεκταθεῖ, νὰ εἶναι ζωντανό, Χριστοκεντρικό, λειτουργικὸ καὶ ἀνόθευτο, προσαρμοσμένο στὶς σύγχρονες ἀνάγκες. Γι' αὐτὸ, ὅσοι ἔχουν λάβει τὸ χάρισμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, γραπτοῦ καὶ προφορικοῦ, καλοῦνται σὲ τίμια καὶ ἐκκλησιαστικὴ συνεργασία μὲ τὸν Ἐπίσκοπο καὶ τὴν Ἱερά Μητρόπολη.

Ἰδιαίτερα τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀπλώνω τὸ χέρι μου καὶ **ἀνοίγω τὴν καρδιά μου στοὺς κληρικούς μου**, τοὺς ἄμεσους συνεργάτες μου. Κατέχουν τὴν πρώτη θέση μεταξὺ τοῦ ποιμνίου μου. Εἶναι τὰ μάτια, θὰ ἔλεγα, τὰ χέρια καὶ τὸ στόμα τοῦ Ἐπισκόπου. Τοὺς βεβαιῶνω πῶς θὰ ἔχουν πάντοτε τὴν ἀπέραντη ἀγάπη καὶ τὴ συμπαράστασή μου στὸ δύσκολο ἔργο τους. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ τοὺς τονίσω ὅτι γιὰ τὴ διακονία μας ἀνάμεσα στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ ἀπαιτεῖται ἡ προσωπικὴ ἀναγέννηση ὄλων μας. Καὶ ὁ Ἐπίσκοπος καὶ οἱ κληρικοὶ ὀφείλουν νὰ ζοῦν γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ νὰ εἶναι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους «ζῶσα καὶ σιωπῶσα παραίνεσις». Ἀδελφοὶ καὶ Πατέ-

ρες, ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἶναι ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὸς καὶ ἐπίκαιρος γιὰ μᾶς τοὺς κληρικούς: «καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον καὶ εἶτα καθᾶραι· σοφισθῆναι καὶ οὕτω σοφίσαι· γενέσθαι φῶς καὶ φωτίσαι· ἐγγίσαι Θεῷ καὶ προσαγαγεῖν ἄλλους· ἁγιασθῆναι καὶ ἀγιάσαι».

Μὲ θαυμασμὸ στρέφω τὴ σκέψη μου στὰ ἱερὰ **Μοναστήρια τῆς ἐπαρχίας** μας. Ἀποτελοῦν τὰ προπύργια τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπου κράτησαν μὲ θυσίες οἱ οἰκήτορες αὐτῶν ἀνόθευτη τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴ βίωσαν πρῶτα αὐτοὶ κατὰ τρόπο ἀξιοθαύμαστο. Θεωρῶ αὐτοὺς τοὺς παναγιοσκέπαστους τόπους, ὡς τὰ ὄχυρά τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδος ποὺ ἐπαιξαν σὲ δύσκολους καιροὺς σημαντικότερο ρόλο καὶ προσέφεραν πολλὰ στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία αὐτοῦ τοῦ τόπου. Ὁμολογῶ τὴν ὥρα αὐτὴ πῶς ἀγαπῶ ὑπεβολικὰ τὸ μοναχισμό, τὸν παρεξηγημένο αὐτὸ θεσμό τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ μοναχές, οἱ μάρτυρες «τῆ προαιρέσει» κατὰ τὸν Μέγα Ἀθανάσιο, οἱ συνεχιστὲς «τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας» κατὰ τὸν Ἅγιο Συμεὼν τὸ Νέο Θεολόγο, ἀποτελοῦν γιὰ τὸν κόσμο παρηγοριά καὶ ἐλπίδα, πρότυπα ἀγῶνος καὶ πνευματικῆς ζωῆς. Ὡς μοναχὸς καὶ ἐγώ, θὰ σταθῶ κοντὰ τους μὲ κατανόηση, μὲ πατρικὴ ἀγάπη καὶ μὲ πνεῦμα Θεοῦ.

Τρίτον, ἀκολουθώντας τὴν ἀθάνατη προτροπὴ καὶ σύσταση τοῦ Πρώτου καὶ Μεγάλου Ἀρχιερέως Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀφησε ὑπογραμμὸν κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς πορεία Του «ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ» (Α' Πέτρου β' 21), ξεδιπλώνω μπροστά σας, ἀδελφοί μου, τὸ τρίτο καθῆκον μου, τὴν **ἀνύστακτη φροντίδα καὶ μέριμνα στὸ κοινωνικὸ ἔργο**. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ψυχοσωματικὸ σύνολο, ἔχει καὶ ὑλικὲς ἀνάγκες. Καὶ ὁ Ἐπίσκοπος, σὰν πατέρας ποὺ εἶναι, σὰν μαθητῆς Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος «οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι» (Μαρκ. α' 45), θὰ διακονήσῃ, «τοῦ Κυρίου συνεργούτος» μὲ πνεῦμα ἀγάπης, θυσίας καὶ ταπεινώσεως τὸν τομέα τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς εὐποιίας· ἀφοῦ «τοιαύταις θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός» (Ἐβρ. ιγ' 16).

Μὲ πατρικὴ στοργὴ καὶ ἀγάπη ἀγκαλιάζω τὰ νιάτα τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος καὶ ἡ δυναμικότητα τοῦ παρόντος. Θὰ ἔχουν τὴν ἀπόλυτη συμπαράστασή μου καὶ τὸ πλήρωμα τῆς ἀγάπης μου. Τοὺς δίνω τὴν

καρδιά μου καὶ ζητῶ τὸ χέρι τους γιὰ συνεργασία, ὅπως ἄλλωστε ἔκανα μέχρι σήμερα στὸ νευραλγικὸ τομέα τῆς νεότητος, στὴν Ἀθήνα.

Καὶ τέλος, ἔρχομαι στὸ τέταρτο καθῆκον μου. Τονίζω ἰδιαίτερα τὴ θέση μου στὸ ξεχωριστὸ αὐτὸ κομμάτι, στὴν ὠραία καὶ ἱστορικὴ Καστοριά, «τὸν καθαρὸ καὶ ἀμιγῆ τῆς Μακεδονίας παράδεισο». Τὸν τόπο αὐτὸ ἐλάμπρυναν σημαντικὰ ἐθνικὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀναστήματα μὲ κορυφαῖο τὸν ἀείμνηστο προκάτοχό μου Γερμανὸ Καραβαγγέλη. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Καστοριάς εἶναι καὶ ἐθνικὴ ἔπαλξη. Γι' αὐτὸ δηλώνω, ὡς Ἐπίσκοπος, ὅτι σὺν Θεῷ, θὰ ἀναλώσω ὅλες μου τίς δυνάμεις προκειμένου νὰ ἀπομακρυνθοῦν καὶ νὰ διαλυθοῦν ὅλα τὰ ζοφερὰ σύννεφα ποὺ κατὰ καιροὺς σκεπάζουν τὸν ἀκριτικὸ καταγάλανο ἐλληνικὸ οὐρανό. Καθῆκον μου «**τὸ προμαχεῖν** οὐ μόνον ὑπὲρ τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ **ὑπὲρ πατρίδος**», ἀφοῦ τὸ δισύνθετο «πίστις καὶ πατρίς» δὲν χωρίζονται.

Ἀδελφοί μου, «πολλὰ φρονῶ ἐν Θεῷ, ἀλλὰ ἐμμαντὸν μετρῶ ἵνα μὴ ἐν κανχήσει ἀπόλλωμαι» (Ἰγνατίου, Πρὸς Τραλλ. 4, 1, 2), γιὰ νὰ χρησιμοποιήσω τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου. Θὰ ἤθελα νὰ μὲ κρίνετε ὄχι στὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ δρόμου, ἀλλὰ στὸ τέλος τῆς ἐπίγειας πορείας μου, μᾶλλον ὁ δίκαιος Κριτῆς «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ». «Οὐκ ἄρξω ἐγώ· Κύριος ἄρξει ὑμῶν», ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ Μέγας, «ὁ διεληλυθὼς τοὺς οὐρανοὺς» (Ἐβρ. γ' 14).

* * *

Τελειώνοντας τὸν ἀπέριπτο τοῦτο εἰσβατήριο λόγο, ἐπικαλοῦμαι τίς δραστικότητες προεβειές τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, στῆς ὁποίας τὸν πάνσεπτο Ἱερὸ Ναὸ ἐνθρονίζομαι σήμερα ὡς Ἐπίσκοπος, τοῦ Τιμίου ἐνδόξου προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου, τῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας καὶ Σεραφεῖμ Ἐπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τῶν θαυματουργῶν, τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Παρθένου καὶ Πανσόφου Αἰκατερίνης, τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ τοῦ θαυματουργοῦ, ἐλευθερωτοῦ καὶ προστάτου τῆς Καστοριάς, τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ ἐκ Καστοριάς, τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Διονυσίου, Θεοδοσίου, Νεκταρίου, Ναοῦμ καὶ Νικά-

νορος, τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων καὶ Δικαίων, «ὅπως εὐχαῖς καὶ πρεσβείαις αὐτῶν οἱ πάντες ἐλεηθῶμεν» (Εὐχή τῆς Θ. Λειτουργίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου).

Τὸ «λοιπόν, ἀδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε, καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν» (Β' Κορ. ιγ' 11).

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν», ἀδελφοί μου. Ἀμήν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφεῖμ (κατὰ κόσμον Ἰωάννης) Παπακώστας, ἐγεννήθη τὸ 1959 εἰς Ἀγναντερόν Καρδίτσας. Ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολὴν Ἀθηνῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν Ἀνωτέραν Ἐκ-

κλησιαστικὴν τοιαύτην, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τὸ 1983 καὶ εἶτα ἐσπούδασε τὴν Ἱερὰν Ἐπιστήμην εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν, λαβὼν τὸ πτυχίον ἐν ἔτει 1987.

Διάκονος ἐχειροτονήθη τὸ 1983 καὶ Πρεσβύτερος τὸ 1987. Ὑπηρετήσεν ὡς Διάκονος, Ἐφημέριος - Ἱεροκλήρυξ καὶ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Κάτω Πατησίων, ἀναπτύξας πλουσίαν ποιμαντικὴν δράσιν, κηρυγματικὸν καὶ πνευματικὸν ἔργον καὶ ἰδιαιτέραν ποιμαντικὴν δραστηριότητα εἰς τὸν τομέα τῆς νεότητος καὶ τῆς ἱεράς ἐξομολογήσεως.

Παραλλήλως ὑπηρετήσεν ὡς Διευθυντὴς Νεότητος τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὡς ὑπεύθυνος Πρωτοκόλλου ἀρχικῶς καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1990 ὡς Γραμματεὺς Αὐτῆς, ἕως τῆς ἡμέρας τῆς εἰς Ἐπίσκοπον ἐκλογῆς του.

Μητροπολίτης Καστορίας ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ 1996.

Β' ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου, τὴν Κυριακὴ 6 Ὀκτωβρίου 1996 ἔγινε ἡ χειροτονία σὲ ἐπίσκοπο τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου Πρωτοπαπᾶ, στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου Πεδίου Ἄρεως, ὅπου ὑπηρετοῦσε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὡς ἱερατικῶς προϊστάμενος ὁ χειροτονηθεὶς. Συλλειτουργοῦντες ἦσαν οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Μεσογαίας κ. Ἀγαθόνικος, Δημητριάδος κ. Χριστόδουλος, Παραμυθίας κ. Τίτος, Πειραιῶς κ. Καλλίνικος, Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων, Νικοπόλεως κ. Μελέτιος, Ἡλείας κ. Γερμανός, Σερρών κ. Μάξιμος, Θήρας κ. Παντελεήμων, Κίτρους κ. Ἀγαθόνικος, Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, Λήμνου κ. Ἱερόθεος, Γουμενίσσης κ. Δημήτριος, Πέτρας κ. Νεκτάριος, Κυρηναίας κ. Παῦλος, Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, Σάμου κ. Εὐσέβιος, Κορυτσᾶς κ. Χριστόδουλος καὶ οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Ταμιάθειας κ. Ἰωακείμ, Κυρήνης κ. Θεόδωρος, Χριστουπόλεως κ. Πέτρος, Νεοχωρίου κ. Παῦλος καὶ Μαραθῶνος κ. Μελίτων, ἐνῶ στὸ Βῆμα συμπροσεύχονταν οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Σεραφεῖμ, Νέας Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελος, Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Κεφαλληνίας κ. Σπυρίδων, Ἱεραπύτνης κ. Εὐγένιος καὶ ὁ Θεοφ. Ἐ-

πίσκοπος Κανώπου κ. Φιλίμων. Ὁ ἱερὸς ναὸς ἐντὸς καὶ πέραξ αὐτοῦ ἦταν κατάμεστος ἀπὸ χριστιανούς.

Μετὰ τὴ σχετικὴ προσφώνηση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου, ὁ χειροτονοῦμενος ἐκφώνησε τὸν χειροτονητήριον λόγον του:

*Σεβασμιώτατε Γέροντα,
Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἀδελφοὶ συμπρεσβύτεροι καὶ διάκονοι,
Ἐντιμότατοι ἄρχοντες τῆς Φθιώτιδος,
Εὐλογημένε λαὸ τοῦ Θεοῦ,*

Μὲ αἰσθήματα φόβου καὶ χαρᾶς διὰ τὴν περὶ ἐμὲ ἄπειρη συγκατάβαση καὶ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ ἴσταμαι ἔνδακρος ἐνώπιόν σας ἔτοιμος νὰ δεχθῶ τὸ μέγα τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα.

Δοξάζω καὶ προσκυνῶ «τὸν εὐλογητὸν καὶ χορηγὸν πάσης εὐλογίας» (Σεραφίμωνος Θμουέως, Β.Ε.Π., τ. 43, σ. 79) Μέγα Ἀρχιερέα Χριστὸν καὶ εὐγνωμονῶ τὴν Παναγία Μητέρα Του καὶ προστάτιδά μου, δι' ὅσα ὑκονόμησαν στήν Μετριότητά μου. Ἡ σημερινὴ ἐνδοξη προσωπικὴ μου βαίοφόρος μὲ εἰσάγει σὲ ἕνα νέο πνευματικὸ χωρὸ τῆς ἱερατικῆς διακονίας,

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Νικόλαος.

στον όποϊον δεσπάζει τὸ μυστήριό τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἀκτινοβολεῖ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀναλογιζόμενος τὴν ἀδυναμία μου δειλιῶ, συγχρόνως ὁμως ἐνωτιζόμενος τὴν παρήγορη φωνὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ «μὴ φοβοῦ... καὶ ὑπομονὴν ἔχεις καὶ ἐβάστασας διὰ τὸ ὄνομά μου καὶ οὐ κεκοπίακας» (Ἀποκ. β' 3) καὶ πάλιν «πορεύου ὅτι ἐγὼ ἐξαποστελῶ σε» (Πράξεις κβ' 21) θαρρῶ καὶ ἀνδρίζομαι καὶ πορεύομαι μὲ πίστη.

Ἐχω τὴν βεβαιότητα ὅτι «ἡ θεία χάρις ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα» (Εὐχὴ τῆς Χειροτονίας) θὰ μὲ ἐνισχύσει, ἀφοῦ ἐκεῖνη γνωρίζει ὅτι ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας περισσότερο πάντων ἐπεθύμησα τὴν ἔνωσή μου μὲ τὴν νύμφη Ἐκκλησία, «ἐξελεξάμην παραρριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου» (Ψ. πγ'), ἐπόθησα τὴν ἱερωσύνη καὶ προσεπάθησα νὰ ζῶ μὲ συνέπεια καὶ ἀφοσίωση στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι «ἡλεημένος ἀπὸ Θεοῦ» διότι «ἐμοὶ τῷ ἐλα-

χιστοτέρῳ πάντων... ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη» (Ἐφεσ. γ' 8). Ἄσχημος ἐξ ἀσήμου οἰκογενείας, πλὴν ὁμως εὐσεβοῦς, ἀναβιβάζομαι στὸν θρόνο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ ἀναγορευομαι Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, τύπος Χριστοῦ καὶ ἡγέτης τοῦ λαοῦ. Κρινόμενος ὑπὸ τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας διὰ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον ἀνάδειξή μου, μὲ συνοχὴ καρδίας παρακαλοῦσα «τὸν ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν ἡμῶν» (Α' Πέτρο. β' 25) λέγων: «Εἰ μὴ αὐτὸς συμπορεύη μεθ' ἡμῶν, μὴ ἀναγάγῃς με ἐντεῦθεν» (Ἐξ. λγ' 15), καθότι ἔχω πλήρη ἐπίγνωση τῆς ὑψηλῆς εὐθύνης καὶ τῆς μαρτυρικῆς πορείας τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Καὶ ἰδοὺ «νῦν Κύριος ἀπέσταλκέ με καὶ τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ» (Ἠσ. μ' 16).

Λύχνος «καιόμενος καὶ φαίνων» (Ἰω. ε' 25) λέγει ὁ Θεολόγος Ἰωάννης, πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἐπίσκοπος. «Δόξης μάλιστα καταφρονεῖν... ὀργῆς ἀνώτερον εἶναι, συνέσεως ἔμπλεων πολλῆς» (Ἀγ. Ἰω. Χρυσ., Περὶ Ἱερωσύνης Λόγος 5') ὑπογραμμίζει ὁ χρυσορρήμων Ἰωάννης. Οἱ δὲ διαταγὲς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων διεξοδικῶς περιγράφουν τὸν ἱερό καὶ ὀσιο χαρακτήρα τοῦ ἐπισκόπου, τὸν ὁποῖο θέλουν «ἄμωμον περὶ τὰς βιωτικὰς χρεῖας, ἀπροσωπώληπτον, εὐδιάκονον, ἀνεξίκακον, πολυδιδασκτικόν, δικαιοκριτικόν, Θεοῦ ἄνθρωπον» (Χρυσόστομος Θέμελη, Μητροπ. Μεσσηνίας, «Ὁ ἐπίσκοπος κατὰ τὰς Διαταγὰς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων», Ἀθήναι, 1996).

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης στὸ ἔργο του Ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραρχία λέγει τὰ ἐξῆς θαυμαστὰ διὰ τὸν ἐπίσκοπο: «ὡς γὰρ ἱεραρχίαν ὁ φήσας, ἀπάντων ὁμοῦ συλλήβδην ἔφη τὴν τῶν ἱερῶν διακόσμησιν οὕτως ἱεράρχην ὁ λέγων, δηλοῖ τὸν ἐνθεόν τε καὶ θεῖον ἄνδρα, τὸν πάσης ἱεραρχίας ἐπιστήμονα γνώσεως, ἐν ᾧ καθαρῶς ἡ κατ' αὐτὸν ἱεραρχία πάσα τελεῖται καὶ γινώσκειται» (Ἀγ. Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραρχία, Κεφ. Α').

Αὐτὴν τὴν εἰκόνα περὶ τοῦ ἐπισκόπου ἐσημάτισα στὴ συνείδησή μου, ὅταν νήπιό βασταζόμενο στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας μου, μέσα στὸν περιώνυμο καὶ πάγκαλο ναὸ τῆς Παναγίας τῆς Τήνου, ἀτένισα γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσκοπο ἐνδεδυμένο τῆς Ἀρχιερωσύνης τὴν λαμπρότητα, τὸν μακαριστὸ μητροπολίτη Χαλκίδος Γρηγόριο. Αὐτὴν τὴν εἰκόνα τρέφω στὴν ψυχὴ μου διὰ κάθε ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας μᾶς καὶ αὐτὴ τὴν εἰκόνα «τοῦ ἐνθέου καὶ θεῖου ἀνδρός», κατὰ τὸν Ἅγιο Διονύσιο, ἐπιθυμῶ καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν

μου, ὅπως «τηρήσω τὴν ἐντολὴν ἄσπιλον καὶ ἀνεπίληπτον μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Τιμ. 5' 4).

Τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμή θέλω νὰ διατρανώσω τὴν ἀπειρὴ εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὴν ἰσχυρὰ Προστασία μου, τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τὸ ὀχύρωμα τῆς ψυχῆς μου καὶ καταφύγιο τῶν θλίψεών μου, τὴν παρουσία τῆς ὁποίας πολλάκις ἐβίωσα σὲ ὅλη τὴν ζωὴ μου, κυρίως ὅμως κατὰ τὰ ἔτη τῆς διακονίας μου στὸ ἱερὸ καθίδρυμα τῆς ἰδιαίτερης μου Πατρίδος, ἱερᾶς νήσου Τήνου.

Πέραν τῶν ἁγίων ὑπῆρξαν στὴν ζωὴ μου πολλὰ πρόσωπα τὰ ὁποία μὲ ἐβοήθησαν νὰ εὐδοκιμήσω κατὰ Θεόν. Πρῶτο μνημονεύω τὸν ἀείμνηστο πατέρα μου Ἰάκωβο, τὸν τίμιο καὶ ἀγωνιστὴ ναυτικό, ποὺ θαλασσομάχησε σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ γιὰ νὰ θρέψει τὴν πολυμελῆ οἰκογένειά μας. Ἡ ψυχὴ του θὰ σκιρτᾷ καὶ θὰ εὐφραίνεται τὴ στιγμή αὐτή.

Μὲ συγκίνηση στρέφω τὴν σκέψη μου στὸν ἐκ πατρὸς θεῖο μου, μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυρὸ Ἰερώνυμο, διότι μὲ τὸ φωτεινὸ παράδειγμά του ἀθορύβως μοῦ ἐκαλλιέργησε τὸν σπόρο τῆς κλίσεως πρὸς τὴν ἱερωσύνη. Ἐπίσης μακαρίζω τὴ μνήμη τοῦ χειροτονήσαντός με διάκονο, μακαριστοῦ Μητροπολίτου Χαλκίδος κυροῦ Νικολάου τοῦ Τηνίου, δι' ὅσα μοῦ προσέφερε στοὺς πρώτους βηματισμούς τῆς ἱερατικῆς μου ζωῆς.

Ἄς εἶναι ἡ μνήμη αἰωνία τοῦ ἱερέως τοῦ χωριοῦ μου Εὐαγγέλου Περράκη, τῶν ἀειμνήστων Ριζαρῶν Μάνθου καὶ Γεωργίου, τῶν σεβαστῶν μου διδασκάλων τῆς Ριζαρείου καὶ Θεολογικῆς Σχολῆς. Ὁ Κύριος νὰ τοὺς ἀνταμείβει στοὺς οὐρανούς δι' ὅσα καλὰ καὶ ὠφέλιμα μοῦ προσέφεραν.

Καὶ τώρα στρέφω τὸ λόγο στὰ ἱερὰ καὶ ἀγαπημένα μου πρόσωπα τῆς ἐπὶ γῆς στρατευμένης Ἐκκλησίας, τὰ ὁποία ποιμιλοτρόπως μὲ ἐβοήθησαν καὶ μὲ εὐεργέτησαν.

Ἄπειρες εὐχαριστίες καὶ διὰ βίου εὐγνωμοσύνη καταθέτω εἰς τὸν σεπτὸν προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας μας Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ, διότι πολλαπλῶς μὲ εὐεργέτησε μετακαλέσας με ἀπὸ τὸν ἱερὸ ἄμβωνα τῆς Μεγαλόχαρης στὴν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καὶ ἐμπιστευθεὶς στὴν μετριότητά μου καιρίες θέσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. Ὁ Κύριος νὰ τοῦ κρατύ-

νει τὴν ποιμαντορία ἐπὶ ἔτη πολλὰ πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τοῦ γένους.

Εὐχαριστῶ τὸν Πρύτανη τῆς Ἱεραρχίας Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο γιὰ τὴν ἀμέριστη ὑποστήριξη καὶ ἀγάπη του, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς ποὺ μὲ ἐτίμησαν μὲ τὴν ψῆφο τους καὶ ἐκείνους ποὺ συμμετέχουν σήμερα στὴ χειροτονία μου, τοὺς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων, Κύπρου, Κρήτης καὶ Ἀλβανίας.

Εὐχαριστῶ τὸν χειροτονήσαντά με πρεσβύτερο πολιοῦ Μητροπολίτη Σύρου, Τήνου κ. Δωρόθεο δι' ὅσα καλὰ μοῦ προσέφερε, καὶ διὰ τὴν ἐπὶ δεκαετία ἀγαθὴ συνεργασία μας στὴν ἱερὰ νῆσο Τήνο.

Ὅπως ἰδιαίτερος ἐκφράζω τὴν εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Ἀγαθόνικο, τὸν πολλὰ κοπιάσαντα διὰ τὴν ἐκλογή μου, καὶ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Θήρας κ. Παντελεήμονα διὰ τὴν συμπαράστασή του.

Τὸν σεβαστὸ μου διδάσκαλο ἀκαδημαϊκὸ κ. Μάρκο Σιώτη ἐκ βάθους καρδίας εὐχαριστῶ καὶ τοὺς δύο σεβαστοὺς καὶ ἀγαπητοὺς μου πολιοὺς πρωτοπρεσβυτέρους τῆς ἰδιαίτερῆς μου πατρίδας, Ἐλευθέριο Κορνάρο καὶ Δημήτριο Μαυρομαρᾶ.

Θὰ ἦταν μεγάλη παράλειψη ἐὰν δὲν κατέθετα τὶς ἐγκάρδιες εὐχαριστίες μου πρὸς ὅλους ἐκείνους τοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς τῶν τριῶν γεωγραφικῶν τόπων τῆς ἱερατικῆς μου διακονίας, τῆς Χαλκίδος, τῆς Τήνου καὶ τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸ πρόσωπό μου.

Εὐχαριστῶ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Χριστουπόλεως κ. Πέτρο καὶ ὅλους τοὺς συνεργάτας μου στὴν Ἀποστολικὴ Διακονία, τὸ προσωπικὸ καὶ τοὺς φοιτητὰς τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου, τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Θηβῶν κ. Ἰερώνυμο, τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο καὶ τοὺς συνεργάτας τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο π. Ἰωάννη Μπόμη, τοὺς συνεφημεριοὺς μου καὶ ὅλους τοὺς ἐνορίτες τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου Ἄρεως, καθὼς ἐπίσης καὶ ὅλους ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἔνεκα πλήθους ὀνομάτων παρέλειψα.

Τέλος εὐχαριστῶ τὴν μητέρα μου Μαρία, αὐτὴν ποὺ μοῦ ἐδίδαξε τὴν ὀρθόδοξη εὐσέβεια καὶ παραμένει φύλακας ἄγγελος τῆς ζωῆς μου.

Ἐπίσης τὰ ἀδέλφια μου, πού με πολλές θυσίες με ἐβοήθησαν στὰ χρόνια τῶν σπουδῶν μου.

Ἀφήκα τελευταῖο τὸν Πρώτο. Ἐκείνον στὸν ὁποῖον ὀφείλω τὰ πάντα. Ἐκείνον πού με εἰσήγαγε στὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ μοῦ στάθηκε ἀπὸ τὰ φοιτητικὰ μου χρόνια μέχρι σήμερα σύμμαχος καὶ διδάσκαλος καὶ πατέρας καὶ προστάτης. Ὑμᾶς, Σεβασμιώτατε Γέροντα, «τὸν ἀρχαῖκόν καὶ γενναῖον» (Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Εἰς τὸν πατέρα ἑαυτοῦ, Β.Ε.Π., τ. 59, σ. 58), τὸν φρονκτωρὸ ἐπίσκοπο τοῦ Ἐβρου, τὸν ἀειλαμπὴ φάρο τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρουπόλεως καὶ Σαμοθράκης, ὁ Μέγας τῆς Ἐκκλησίας Δομῆτωρ νὰ σᾶς χαρίζει ἔτη πολλά, πρὸς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ χριστεπωνύμου λαοῦ καὶ τῆς ἐνδόξου Πατρίδος μας.

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἀπὸ σήμερα ἐγκαταλείπω τὴν πόλὴ τῆς σοφίας καὶ πορεύομαι εἰς τὴν ἠρωσότοκο καὶ ἔνδοξη Ρούμελη, τὴν ποτισμένη με τὸ αἷμα τῶν ἠρώων καὶ τὸν ἰδρώτα τοῦ μόχθου τῶν εὐγενῶν κατοίκων τῆς.

Ἡ Ἐκκλησία με μεταφυτεύει στὴ νέα μου πατρίδα, στὴν ἱστορικὴ καὶ ἀγιοτόκο Φθιώτιδα, διὰ νὰ συνεχίσω τὸ ἔργο τῶν ἀειμνήστων προκατόχων μου Ἀρχιερέων καὶ δὴ τοῦ προσφάτως ἀποβιώσαντος ἀμνησικάκου καὶ ταπεινοῦ κυροῦ Δαμασκηνοῦ. Πορεύομαι με τὴν πεποίθηση ὅτι θὰ συναντήσω καρδιὲς ἀνοιχτὲς καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ διαθέσω ὅλες μου τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν πνευματικὴ πρόοδο καὶ κατὰ Θεὸν προκοπὴ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος σήμερα με ἐπικεφαλῆς τοὺς τοπικοὺς ἄρχοντες συνευφραίνεται μαζί μας. Ἡ Φθιώτιδα εἶναι μία περιώνυμη Μητρόπολις με ἱστορία καὶ παράδοση. Πρόθεσή μου εἶναι με τὴ συνεργασία ὅλων τῶν φορέων νὰ τὴν καταστήσουμε πνευματικὸ κορμὸ τῆς Ἑλλάδος, κέντρο δημιουργικῆς ζωῆς, χώρο εὐαγγελικῆς μαρτυρίας καὶ πολιτιστικῆς προόδου.

Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται καὶ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι,

Ζητῶ τὶς εὐχὲς ὅλων σας. Ἐπικαλοῦμαι νικῶς τὶς εὐλογίες τῆς σεπτῆς κορυφῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, πρὸς τὸ ἱερὸν πρόσωπο τοῦ ὁποῖου καταθέτω τὸν βαθύτατον σεβασμὸν μου.

Ἰκετεύω τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον νὰ ἐπιβλέπει ἐν εὐμενείᾳ ἐπὶ τὴν ὥραν ταύτην.

Παρακαλῶ τὸν Ἅγιον Νικόλαον τὸν Θαυματουργὸν καὶ τὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα Ἐλευθέριο, τοὺς μεγάλους αὐτοὺς Ἱεράρχας, νὰ μεσιτεύσουν ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς Κύριον.

«Ἐτοίμη ἡ καρδιά μου, ὁ Θεός, ἔτοίμη ἡ καρδιά μου» (Ψ. ρζ').

Κύριε, «ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με» (Ψ. κδ') «ἐπὶ σοὶ ἤλπισα» (Ψ. λ').

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν. Ἀμήν.

Ἡ ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ

Ἡ τελετὴ Ἐνθρονίσεως τοῦ νέου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου ἔγινε τὴν Κυριακὴ 17 Νοεμβρίου 1996, ὥρα 3.30 μ.μ., στὸν μητροπολιτικὸ ναὸ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, σύμφωνα με τὸ πρόγραμμα πού εἶχαν καταρτίσει ἀπὸ κοινοῦ ἡ Ἱ. Μητρόπολις, ἡ Νομαρχιακὴ Αυτοδιοίκηση Φθιώτιδος καὶ ὁ Δήμος Λαμιέων. Ἀρχικὰ ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὶς τοπικὲς Ἀρχὲς καὶ τὸν λαὸ στὴν Πλατεία Πάρκου Λαμίας καὶ κατευθύνθηκε ἐν πομπῇ στὸν ἱερὸ ναὸ, ὅπου καὶ παρουσία ἑκατοντάδων χριστιανῶν πού εἶχαν κατακλύσει τοὺς ἐντὸς καὶ πέρα τοῦ ναοῦ χώρους ἔγινε ἡ Ἐνθρόνισις.

Τῆς τελετῆς προεξήρχε ὁ Σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθιμος, ἔλαβαν δὲ μέρος οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Στέφανος, Μεσογαίας κ. Ἀγαθόνικος, Δημητριάδος κ. Χριστόδουλος, Θεσσαλιώτιδος κ. Κλεόπας, Ν. Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελος, Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος, Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων, Καρπενησίου κ. Νικόλαος, Κυθήρων κ. Ἰάκωβος, Μαντινείας κ. Ἀλέξανδρος, Μηθύμνης κ. Χρυσόστομος, Φωκίδος κ. Ἀθηναγόρας, Θήρας κ. Παντελεήμων, Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, Ἄρτης κ. Ἰγνάτιος, Λαρίσης κ. Ἰγνάτιος, Πέτρας κ. Νεκτάριος, Ἱεραπόλεως κ. Εἰρηναῖος, Βερατίου κ. Ἰγνάτιος, Τράλλων κ. Ἰσίδωρος καὶ οἱ Θεοφ. Ἐπίσκοποι Κυρήνης κ. Θεόδωρος, Νύσσης κ. Ἐλευθέριος, Διαυλείας κ. Δαμασκηνός, Νεοχωρίου κ. Παῦλος καὶ Μαραθῶνος κ. Μελίτων. Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων ὁ ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Λάμπρος Παπαδήμας, βουλευτὲς, οἱ τοπικοὶ ἄρχοντες, ἀνώτατοι δικαστικοὶ λειτουργοί, καθηγητὲς - ἐκπρόσωποι τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ἀντιπροσωπεία τῆς Ριζαρείου Σχολῆς με ἐπικεφαλῆς τὸν Σχολάρχην τῆς, ἐκπρόσωποι τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Τήνου κ.λπ.

Μετὰ τὶς σχετικὲς προσφωνήσεις τοῦ προεξάρχοντος τῆς Ἐνθρονίσεως Σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου, τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σεβ. Δημητριάδος κ. Χριστοδούλου καὶ διαφόρων ἐκπροσώπων φορέων, ὁ νέος Μητροπολίτης Φθιώτιδος ἐκφώνησε τὸν ἀκόλουθο λόγο:

Σεβασμιώτατε ἐκπρόσωπε τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου,

Θεοφιλέστατε ἐκπρόσωπε τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας,

Σεβασμιώτατε ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Διοδώρου,

Σεβασμία τῶν Ἀρχιερέων Χορεία,

Κύριε Ὑφυπουργέ,

Κύριε Νομάρχα,

Κύριε Δήμαρχε,

Κύριοι Βουλευταί,

Ἐλλογιώτατοι κύριοι ἐκπαιδευτικοί,

Ἀρχοντες τοῦ λαοῦ καὶ Πρεσβύτεροι τῆς Ἐκκλησίας,

Λαὲ τοῦ Κυρίου περιούσιε,

Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ δι' ὅσα θαυμαστά καὶ ἐξαίσια ᾤκονόμησε στὴν ἀναξιοτήτά μου.

«Χάριν ἔχω τῷ Θεῷ, ᾧ λατρεύω... ἐν καθαρᾷ συνειδήσει» (Β' Τιμοθ. α' 3) ὅτι διὰ τῆς τιμίας ψήφου τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας με ἀνέδειξε Μητροπολίτην τῆς μεγάλης καὶ ἐπιφανοῦς ταύτης Ἱεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος καὶ με ἀπέστειλε, ἵνα εὐαγγελίσωμαι εἰς ὑμᾶς εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Πράξ. ι' 36).

Καταξιωθεὶς «ἵνα θεοδρόμος ἔλθω πρὸς ὑμᾶς» (Πρὸς Πολύκαρπον Ἰγνάτιος VII, 2) καὶ ἤδη χειραγωγηθεὶς εἰς τὸν θρόνον τοῦτον ὑπὸ τοῦ πολυσεβάστου μου Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθονίκου, τοῦ ἐπὶ δεκαπενταετίαν διακονήσαντος τὸν λαὸν τοῦτον ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Πρωτοσυγκέλλου, τοῦ Γέροντός μου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου καὶ τῶν πεφιλημένων μου Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, συγκλονισμένος ἀπὸ τὴν πατρικὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐπαναλαμβάνω τὰ λόγια τοῦ ἁγίου Εἰρηναίου: «Οὐ γὰρ ὁ Θεὸς τοῖς γεγονόσιν, ἀλλὰ τὰ γεγονότα ὑποτέτακται τῷ Θεῷ καὶ τὰ πάντα ἐξυπηρετεῖ τῷ βουλήματι αὐτοῦ» (Ἀγγελίδου Μ., Ὁσμη εὐωδίας πνευματικῆς, Πάτραι 1972, τ. Α', σ. 96).

Ὁ Χριστὸς δίδει στὴν Ἐκκλησία «ποιμένας καὶ διδασκάλους πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἀγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. δ' 11,12). «Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. κ' 28).

Συνελπὼς δὲν θὰ ἄρξω ἐγώ. «Κύριος ἄρξει ὑμῶν» (Κριτ. η' 23) ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας «ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ρωμ. δ' 5).

Ἡ Ἀρχιερωσύνη εἶναι μέγιστο δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ μεγίστη τιμὴ καὶ εὐθύνη, ἡ ὁποία ἐκφράζεται ὡς χρεὸς γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο ἀρχὴ καὶ τέλος τῆς Ἀρχιερατείας μου ἐπιθυμῶ νὰ εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ἀνακεφαλαίωση τῆς ζωῆς, τὸ τοῦ Παύλου «ἀνακεφαλαίωσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ» (Ἐφεσ. α' 10), ἵνα «ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. στ' 4).

«Ἐν μέσῳ γενεᾶς σχολιάς καὶ διεστραμμένης» (Φιλιπ. β' 15) στὴν ὁποία δεσπόζει τὸ «φρόνημα τῆς σαρκὸς» (Ρωμ. η' 6), ὀφείλουμε ὄλοι μας νὰ βιώσουμε τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἐκκλησιοποιήσουμε τὴ ζωὴ μας, νὰ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας σὲ κάθε ἄνθρωπο μὲ ἀνυπόκριτη ἀγάπη, νὰ ἐξασκῆσουμε τὴν καλὴ βία κατὰ τῶν παθῶν μας, νὰ διατηρήσουμε ἀναλλοίωτη τὴν Ἑλληνορθόδοξη ταυτότητά μας, νὰ γίνουμε ἀκέραιοι, «τέκνα Θεοῦ ἀμόμητα» (Φιλιπ. β' 15). Ὁ Χριστὸς νὰ γίνῃ «ἡ καινὴ τροφή τῶν καλῶς πεινῶντων» ὁ ἄρτος... ὁ ζῶν διδὸς τῷ κόσμῳ τὴν ἀνόλεθρόν τε καὶ ἀκατάλυτον» (Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος 34,1 P.G. 36, 241).

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ σημερινὴ ζοφερὴ κατάσταση τῆς κοινωνίας ὠθεῖ τὴν ψυχὴ καὶ τὴ σκέψη μας στὴν ἀπαισιοδοξία. Εἶναι δικαιολογημένη μὲ κάποια λιποψυχία, διότι οἱ διέξοδοι διαφυγῆς ἀπὸ τὰ δημιουργούμενα βραχυκυκλώματα εἶναι τόσο λίγες. Τὸ σοβαρότερο γιὰ ἐμᾶς εἶναι, ὅτι τὸ ποιμνίό μας ἔχει ἀλλοτριωθεῖ ἀπὸ τὸν θεομὸ καὶ ἀναζητεῖ λύση τῶν προβλημάτων του στὴ φυγὴ καὶ στὴν ἀποξένωση (Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου, Μητροπολίτου Ἐφέσου, Τάδε λέγει ὁ Πατριαρχικὸς ἄμβων, ἐκδόσεις Τέρτιος, Κατερίνη 1991, σ. 107). Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ζεῖ καὶ κινεῖται σ' ἓνα διαφορετικὸ πλαίσιο, τὸ

όποιο όριοθετεί και διαμορφώνει ή άλματώδης τεχνολογική πρόοδος. Γι' αυτό επιβάλλεται έτι περισσότερο άνασυγκρότηση τών δυνάμεων, άναζωπύρωση τών χαρισμάτων, έκσυγχρονισμός τής μεθόδου ποιμαντικής και κυρίως έκκλησιοποίηση τών φορέων τής έκκλησίας και του λαού.

Σ' αυτή την κοινωνία τών κατακερματισμένων προσώπων καλείται ό Έπίσκοπος νά δώσει τή μαρτυρία τής άληθείας, νά ζήσει μέσα στον κόσμο, νά μη ταυτισθεί με τον κόσμο, νά γίνει «φώς του κόσμου» (Ίω. θ' 5) και νά τον όδηγήσει στη σωτηρία.

Η ένορία ως κύτταρο τής Έκκλησίας είναι ό μόνος τόπος και τρόπος για την τελείωση του πιστού και ό γνήσιος σύνδεσμος του ανθρώπου με την ιστορική πληρότητα τής έμπειρίας τής Έκκλησίας. Την ένορία, ή όποία για τον πολυ κόσμο έχει καταστήσει μιá ιδέα και ένα σύστημα έξυπηρετήσεως τών θρησκευτικών άναγκών ένός άριθμού πολιτών άγνώστων μεταξύ τους, τών όποιών κοινό στοιχείο είναι ή άναφορά του θρησκεύματος στην ταυτότητα, θά προσπαθήσουμε νά την καταστήσουμε όρατό κέντρο τής κοινότητας, τόπο ένώσεως τών προσώπων και άνακαλύψεως του Θεανθρωπίνου μυστηρίου. Η μαζική θρησκευτική συναγωγή θά πρέπει νά γίνει Σώμα Χριστού με πρώτη έμπειρία τή θεία Λειτουργία μέσω τής όποίας θά βιοῦται ή έμπειρία τής έλπίδος, ή καινή κτίση. Όλοι μαζί πρέπει νά ενεργοποιήσουμε τή μικρά ζύμη για τή ζύμωση όλοκλήρου του κοινωνικού φρυάματος.

Στην προσπάθειά μας για μιá λειτουργική άφύπνιση και πνευματική αναγέννηση έχουμε όδηγούς και συμπαραστάτες τους άγρυπνους φύλακες τής Όρθοδοξίας, τους Μοναχούς και τις Μοναχές τών Μοναστηριών μας, οί όποιοι με την άκρίβεια τής πίστεως και την καθαρότητα τής ζωής των άποβαίνουν για όλους μας όδηγητικά φώτα στον καθημερινό πνευματικό άγώνα. Είμαι εὐτυχής ως Έπίσκοπος και κανχώμαι έν Κυρίω διά τά Μοναστήρια τής Μητροπόλεως μας, τών όποιών ή φιλανθρωπική και έθνική προσφορά είναι μεγίστη. Χρέος μας είναι ή περιφρούρηση και ή έξασφάλιση όλων τών μέσων για την άπρόσκοπτη και εὐρυθμη λειτουργία τους.

Μιá Έκκλησία πού ζεί τó μυστήριο τής ένώσεως τών προσώπων έχει και πρós τά έξω πρόσωπο «ούκ έν λόγω μόνον, αλλά και έν δυ-

νάμει και έν πληροφορία πολλή» (Α' Θεσ. α' 5). Τότε ή άδιαφορία και ή φιλαντία δίδει τή θέση της στη φιλοθεία και στη φιλανθρωπία. Η πίστη, ότι είμεθα «άλλήλων μέλη» (Έφεσ. δ' 26) δημιουργεί ένα ήθος και ένα χαρακτήρα έκκλησιαστικό, ό,τι άκριβώς χρειάζεται ή κοινωνία για νά ζήσει, και ό σύγχρονος άνθρωπος για νά ξαναβρεί τó ρυθμό τής ζωής.

Η ένίσχυση τής λειτουργικής ζωής ή οργανωμένη φιλανθρωπία ή μέριμνα για τή νεότητα ή άντιμετώπιση τών αίρέσεων ή προετοιμασία στελεχών και ή επιμόρφωση τών ύπαρχόντων

ή προσέγγιση του έπιστημονικού κόσμου ή συνεργασία με τά Μέσα ένήμερώσεως ή έκσυγχρονισμός τών Ύπηρεσιών τής Μητροπόλεως

ή προβολή τής πολιτιστικής κληρονομιάς μας ή έγκαιρη άντιμετώπιση τών ανακυπτόντων προβλημάτων

ή καλή συνεργασία με τις άρχές και όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς φορείς, έχουν άμεση προτεραιότητα στην ποιμαντική μας.

Με τή βοήθεια όλων σας θά προσεγγίσουμε ό ένας τον άλλο με πνεύμα αγάπης και έντιμότητας, «έπισκοποῦντες μη άναγκαστικώς, άλλ' έκουσίως μηδέν αισχροκερδώς, αλλά προθύμως, μηδέν ως κατακυριεύοντες τών κλήρων» (Α' Πέτρο. ε' 4).

Έλπίζουμε, ότι Έκείνος πού μās απέστειλε (Ίω. ιζ' 18) στην εὐφορη αυτή πνευματική φύτεία, θά άποστείλει και τή δρόσο του Πνεύματος και τή θέρμη τής πίστεως στις καρδιές μας, ώστε νά βλαστήσει και καρποφορήσει ό σπόρος τής σωτηρίας.

Πόθος μας και έλπίδα μας είναι ό Χριστός και ή Έκκλησία. Ό Θεάνθρωπος και ή θεανθρωπίνη κοινωνία. Η Ίερά Μητρόπολη τής Φθιώτιδος δέν έχει άνάγκη από τή δική μας δόξα και τιμή' «ή γάρ δόξα του Θεού έφώτισεν αυτήν και ό λύχνος αυτής τó άρνίον» (Άποκ. κα' 24), θά πρέπει όμως και είμεις «ως Θεού συνεργοί» (Ψιλημ. α' 2) νά συλλειτουργήσουμε με τον κυβερνήτη τής Έκκλησίας, ώστε νά φανερωθεί ή ζωή του Χριστού μέσα στη δική μας σάρκα και μέσα στον κόσμο (Β' Κορινθ. δ' 10).

Τόν θρόνο μου και τó ποιμνιό μου έμπιστεύομαι στον Χριστό και στην Παναγία. Ά-

κλόνητη πίστη μου εἶναι, ὅτι οἱ δυὸ ἱστορικές καὶ πολυφίλιπτες τῆς Ρούμελης εἰκόνες τῆς Παναγίας, ἡ τοῦ Ἀγάθωνος καὶ τῆς Δαμάστας, θὰ σχηματίζουν νυχθημερὸν ἐπάνω ἀπὸ τὸ θρόνο μου τόξο θεομητορικῆς προστασίας καὶ θὰ φυλάττουν τὸν ἐπίσκοπο καὶ τὴν ἐπαρχία του ἀτρόωτους ἀπὸ πάσης ὀρατῆς καὶ ἀοράτου προσβολῆς.

Εἶναι ἀποδεδειγμένο, ὅτι ὡσάκις τὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο πλεονάζει καὶ ἡ ὑπερτροφία τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος δεικνύει ἀπειλητικὸ τὸ ἀνάστημά της, ὁ θεὸς τῆς Ἐκκλησίας Δομήτωρ καὶ προστάτης δίδει τὴν ὀρθὴ ὠθηση πρὸς εὐθεία κατεύθυνση, τὸν οὐρανό ἀνεμο σπὴν πορεία τοῦ πλοίου τῆς Ἐκκλησίας (Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου, Μητροπολίτου Ἐφέσου, ὁ. π., σ. 21).

Τὰ γεγονότα ἀποδεικνύουν, ὅτι ἔφθασε ἡ στιγμή γιὰ μιὰ πνευματικὴ κινητοποίηση, γιὰ μιὰ συστράτευση καὶ συμπόρευση πρὸς ὄφελος τῆς κοινωνίας μας. Ἡ περιοχὴ μας διαθέτει ἐκλεκτὸ καὶ πλούσιο πνευματικὸ δυναμικὸ. Ὅλοι μαζί μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς ἄρχοντες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας νὰ ἐνεργοποιηθοῦμε ἔτι περισσότερο.

Ὡς Ἐπίσκοπος καὶ πνευματικὸς σας πατέρας «οὐ ζητῶ τὰ ὑμῶν, ἀλλ' ὑμᾶς» (Β' Κορινθ. ιβ' 14). Ζητῶ τὴν συμπαράσταση τῶν ἀρχόντων, τὴν προθυμία καὶ ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ, τὴν ἀγάπη καὶ ὑπακοή τοῦ ἱεροῦ κλήρου, τὴν προσευχὴ τῶν μοναχῶν. Νὰ γίνῃ συνείδηση σὲ ὅλους μας ὅτι ὅλοι μαζί ἀποτελοῦμε τὸ Μυστικὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐξω ἀπὸ τὸ Σῶμα αὐτό, πὺν λέγεται Ἐκκλησία, οὔτε χάρις ὑπάρχει πρὸς σωτηρία, οὔτε ἀλήθεια πρὸς θεῖο φωτισμὸ (Μητροπολίτου Κοζάνης Διονυσίου, Οἰκοδομὴ 1958, σ. 18).

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐκληφθῶ ὡς ἀνακαινιστῆς τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ἐστω καὶ μικρὴ σκέψη περὶ τούτου θὰ ἦταν δι' ἐμὲ παραφροσύνη, ἀφοῦ γνωρίζουμε, ὅτι σπὴν Ἐκκλησία εἴμεθα κρῖκοι τῆς αὐτῆς ἀλυσίδας, ταπεινοὶ ἐργάτες τοῦ ἀμπελώνου τοῦ Χριστοῦ, σπὸν ὁποῖο ἄλλος φυτεύει, ἄλλος ποτίζει καὶ ἄλλος θερίζει (Α' Κορινθ. γ' 8). «Στέργειν τὰ παρόντα καὶ ζητεῖν τὰ βελτίω» εἶναι τὸ σύνθημά μας (Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου, Μητροπολίτου Ἐφέσου, ὁ. π. σ. 71).

Τὸ γεώργιο τοῦτο τῆς Φθιώτιδος ἐκαλλιέργησαν αἰδέσιμοι ποιμένες, μεταξὺ τῶν ὁποίων

καὶ ὁ προσφάτως ἐκδημήσας πρὸς Κύριον κυρὸς Δαμασκηνός, ὁ ἔνεκα τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς ἀγάπης του ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, εἰς τὸν κόπον τοῦ ὁποῖου, Χάριτι Θεοῦ, ἐγὼ εἰσήλθα, διὰ νὰ συνεχίσω τὴν καλλιέργεια τῶν ψυχῶν σας. Εἶμαι εὐτυχῆς διότι ἔλαχε εἰς ἐμὲ ὁ ἱερὸς κλῆρος τῆς Φθιώτιδος, ὄχι διὰ τὸ ἐκτενὲς καὶ πολυάνθρωπον αὐτῆς, ἀλλὰ διὰ τὴν ποιότητα τοῦ λαοῦ της καὶ τὴ βαρεῖα πνευματικὴ κληρονομία της.

Ἡ Φθία, τὸ βασίλειο τοῦ Δευκαλίωνος, τοῦ Ἑλλήνος, τοῦ Πηλέως καὶ τοῦ Ἀχιλλέως, ἡ εὐδαίμων καὶ μακαρία χώρα (Ἰωάννου Βορτσέλα, Φθιώτις, ἐκδ. «Κασταλία» Ἀθήναι 1973, σ. 5), ἡ ποτισμένη μὲ τὸ αἶμα τοῦ Λεωνίδα (480 π.Χ.), τοῦ Ἀποστόλου Ἡρωδίου (70 μ.Χ.) τοῦ Νικηφόρου Οὐρανοῦ (995 μ.Χ.), τοῦ Ἀθανασίου Διάκου (1821 μ.Χ.) καὶ ἄλλων πολλῶν μαρτύρων τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος «πάλαι τε καὶ ἐπ' ἐσχάτων», μὲ τὰ ἱστορικὰ Μοναστήρια καὶ τὴν ἀκμαζούσα πολιτιστικὴ κίνηση, ἔχει ἔντονα τὰ στοιχεῖα τῆς Ἑλληνορθοδόξου φυσιογνωμίας. Διαθέτει ἓνα λαὸ γενναῖο καὶ ὑπερήφανο, πὺν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἀντιστάθηκε στὰ ἐπανωτὰ κύματα τῶν βαρβάρων καὶ ἐβάδισε ἀδελφωμένος μὲ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴ θυσία. Αὐτὸ τὸν φιλότιμο καὶ φιλόχριστο λαὸ ὅποιος διακονεῖ, πρέπει νὰ αἰσθάνεται εὐτυχῆς, διότι προσφερόμενος μὲ ἀγάπη σ' αὐτὸν προσδέχεται καὶ τὰ χαρίσματά του. Αὐτὸ τὸ γνήσιο ἦθος τοῦ λαοῦ θὰ περιφρουρήσουμε καὶ θὰ ἐνισχύσουμε, γιὰτὶ αὐτὸ μᾶς ἐξασφαλίζει εἰρηνικὴ καὶ δημιουργικὴ πορεία πρὸς τὸ μέλλον.

Σεβασμιώτατοι ἱεράρχαι,

Ἐντιμότατοι ἄρχοντες,

Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Εὐλογημένοι μου Χριστιανοὶ καὶ ἀπὸ σήμερον τέκνα μου ἐν Κυρίῳ,

Ἀφοῦ καὶ πάλιν ἐκφράσω τὶς θερμὲς μου εὐχαριστίες πρὸς τὸν Σεπτὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας μας Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ, πρὸς ἅπαντα τὰ Σεπτὰ Μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν πρόκρισίν μου εἰς τὴν Ἱερὰν ταύτην καὶ ἱστορικὴν Μητρόπολιν, πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δημητριάδος κ. Χριστόδουλον διὰ τὸν κόπον τῆς ἐπταμήνου τοποτηρητείας καὶ διὰ τὴν λαμπρὰν ὑποδοχὴν, πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς ἄρχοντες τοῦ Νομοῦ, τοῦ Δήμου, τῶν Κοινοτήτων καὶ ὄλων τῶν φορέων,

πρὸς τὸν ἱερὸ κλῆρο καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸ τῆς Φθιώτιδος, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο πὸν συνέρρευσε ἀπὸ πολλὰ μέρη τῆς πατρίδος μας, σὰς παρακαλῶ εὐχηθεῖτε, ὅπως τὴν ἀρχιερωσύνη μου δοξάσω καὶ τελειώσω «τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ Κυρίου Ἰησοῦ» (Πράξ. κ' 24).

Κατακλείων τὸν ἐνθρονιστήριό μου λόγο μου κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν Μέγα Ἀρχιερέα Χριστὸν νὰ δώσει σὲ σὰς κατὰ τὸν πλοῦτο τῆς δόξης του, νὰ ἐνισχυθεῖτε μὲ δύναμη στὸν ἐσωτερικὸ σας ἄνθρωπο, νὰ κατοικήσει ὁ Χριστὸς στὶς καρδιές σας καὶ νὰ εἴσθε ριζωμένοι καὶ θεμελιωμένοι (Ἐφεσ. γ' 17) στὴν ἀγάπη.

«Μεγάλυνόν Σου τὸ ποιμνιον, ἀγαθέ.

Κραταίωσον τὴν ποιμνὴν ἰσχυρέ.

Σθένωσον, πολλαπλασίασον, ὥστε πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρώπου τῆς ἀπάτης ἐλευθερουμένην τοῦ δυσμενοῦς, πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου Σου καθορμισθῆναι» (Νικητὰ Παφλαγόνος, Λόγος Δ' εἰς τὸν ἅγιον καὶ πανεύφημον Ἀποστολὸν Ἀνδρέαν, Ρ.Γ. 105, 17).

«Ἔσται ἡ Χάρις καὶ τὰ ἐλέη τῆς ἀγίας, ὁμοουσίου, ἀκτίστου, ἀδιαιρέτου καὶ προσκυνητῆς Τριάδος μετὰ πάντων ὑμῶν». Ἀμήν. (Θεία Λειτουργία Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου).

Τὸ βράδυ ἡ Νομαρχιακὴ Αὐτοδιοίκηση, ὁ Δήμος καὶ ἡ Ἱ. Μητρόπολις παρέθεσαν δεῖπνο στὸς ἐπισήμους στὸ Τουριστικὸ Περίπτερο Ἀγίου Λουκά.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Νικόλαος (Πρωτοπαπᾶς) ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1948 εἰς τὸ χωρίον Πλατεῖα τῆς ἱερᾶς νήσου Τήνου. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ριζάρειον Ἐκκλησιαστικὴν Σχολήν, κατ' ἀρχὰς ὡς ἰδιοσυντήρητος καὶ ἀργότερον, ἀριστεύσας, ὡς ὑπότροφος τοῦ κληροδοτήματος τῶν Ριζαρῶν Μάνθου καὶ Γεωργίου. Τὸ ἔτος 1968 πρωτεύσας εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις, εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, λαβὼν ὑποτροφίαν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Υ. καὶ κατέστη πτυχιούχος μὲ

τὸν βαθμὸν «ἄριστα» τὸ ἔτος 1972. Τὴν 3ην Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἐκάφη μοναχὸς εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Πεντέλης καὶ ἐνεγράφη εἰς τὸ μοναχολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Δαυίδ Γέροντος Εὐβοίας. Τὴν 26ην Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1973 ἐχειροτονήθη Διάκονος εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Χαλκίδος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Χαλκίδος κυροῦ Νικολάου, τοῦ Τηνίου. Πρεσβύτερος καὶ Ἀρχιμανδρίτης ἐχειροτονήθη τὴν 23ην Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1975 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Πανελληνίου Ἰδρύματος Εὐαγγελιστρίας Τήνου ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σύρου, Τήνου κ.λπ. νήσων κ. Δωροθέου. Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Χαλκίδος ὑπηρέτησεν ὡς Ἀρχιδιάκονος, Ἱεροκήρυξ καὶ Διευθυντῆς Νεότητος αὐτῆς.

Εἰς τὴν ἱερὰν νήσον Τήνον ὑπηρέτησεν ὡς καθηγητῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου Τήνου (1975-1978), Διευθυντῆς τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου καὶ Ἱεροκήρυξ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων καὶ τῆς νήσου (1975-1984). Μετακληθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν, ἀνέλαβε τὴν Διεύθυνσιν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου αὐτῆς (1984-1996), καὶ τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (1990-1996). Διετέλεσε Πνευματικὸς καὶ Ἱεροκήρυξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου Ἁρεως ὅπου ἀνέπτυξεν ἀξιόλογον ποιμαντικὴν δράσιν ἰδίως μετὰ τῶν νέων. Συνέγραψε πολλὰ βιβλία θεολογικοῦ, ἱστορικοῦ, λογοτεχνικοῦ καὶ ἐποικοδομητικοῦ περιεχομένου, καὶ ἀσχολήθηκε ἰδιαίτερα μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς ἰδιαίτερας τοῦ πατρίδος Τήνου. Συμμετέσχε ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σὲ πολλὰ Συμβούλια καὶ ἐπεσεκέφη πολλὰς ὁμοδόξους Ἐκκλησίας, μὲ τὰς ὁποίας ἀνέπτυξε σχέσεις φιλίας, ἐπικοινωνίας καὶ συνεργασίας.

Μητροπολίτης Φθιώτιδος ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 1ην Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1996.

Γ' ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΓΥΘΕΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙΤΥΛΟΥ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ὁ ἐκλεγείς νέος Μητροπολίτης Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Χρυσόστομος Κορακίτης χειροτονήθηκε στὸν μητροπολιτικὸ ναὸ Ἀθηνῶν, τὴν Κυριακὴ 6 Ὀκτωβρίου 1996, προεξάρχοντος τοῦ

Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Νικόδημου καὶ συμμετεχόντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν: πρ. Κεφαλληνίας κ. Προκοπίου, Νεαπόλεως κ. Διονυσίου, Παροναξίας κ. Ἀμβροσίου, Ν. Σμύρνης κ.

Ἀγαθαγγέλου, Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐσταθίου, Ἰερισσοῦ κ. Νικοδήμου, Θηβῶν κ. Ἰερωνύμου, Μαντινείας κ. Ἀλεξάνδρου, Μηθύμνης κ. Χρυσοστόμου, Ἀργολίδος κ. Ἰακώβου, Ἄρτης κ. Ἰγνατίου, Λαρίσης κ. Ἰγνατίου, Ν. Ἰωνίας κ. Κωνσταντίνου, Νικαίας κ. Ἀλεξίου, Καστορίας κ. Σεραφεῖμ καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. Δαμασκηνοῦ. Στὸ Ἱερὸ Βῆμα συμπροσευχόμενοι ἦταν οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Ὑδρας κ. Ἱερόθεος καὶ Περιστερίου κ. Χρυσόστομος. Παρέστησαν βουλευτὲς καὶ πολιτευτὲς τῆς Λακωνίας, καθηγητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, πρόεδροι καὶ μέλη Διοικ. Συμβουλίων Λακωνικῶν Σωματείων, ἀντιπροσωπεῖα τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς Μητροπόλεως, πολλοὶ ἐνορίτες τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἀγίας Εἰρήνης ὁδοῦ Αἰόλου, ὅπου ὑπηρέτησε ὁ Σεβ. κ. Χρυσόστομος ἐπὶ 33 ἔτη, καὶ μέγα πλῆθος χριστιανῶν.

Ὁ προεξάρχων Σεβ. Πατρῶν κ. Νικόδημος προσφώνησε τὸν χειροτονούμενο ὡς ἑξῆς:

Θεοφιλέστατε καὶ ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Ὅταν, πρὸ τριανταεξ ἀκριβῶς ἐτῶν, ἐπέθετα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, διὰ νὰ σὲ κείρω μοναχόν· καὶ ὅταν τὴν 1ην Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1960 σὲ περιέβαλα μὲ τὸ τίμιον ράσον, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προῖδω ὅτι μὲ τὴν συμπλήρωσιν τριακονταετοῦς θητείας εἰς τὴν ἱερωσύνην, κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν (1ην Ὀκτωβρίου) τοῦ τρέχοντος ἔτους, θὰ ἐξελέγεραι μητροπολίτης τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Γυθείου καὶ Οἰτύλου, καὶ θὰ μοῦ ἐδίδετο ἡ χαρὰ νὰ ἐπιθέσω καὶ πάλιν σήμερον τὰς χεῖράς μου εἰς τὴν λευκανθείσαν κεφαλὴν σου, διὰ νὰ σὲ χειροτονήσω ἐπίσκοπον καὶ Μητροπολίτην.

Ἴδου ὅμως ὅτι ἡ εὐδοκία τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως καὶ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου καὶ Τελετουργικοῦ Πνεύματος «ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι», διὰ νὰ σοῦ μεταδώσῃ «τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα».

Πρὸς αὐτὰ τὰ ἀμεταμέλητα χαρίσματα καὶ τὴν κλήσιν τοῦ Θεοῦ ἐστράφης ἐκ νεότητός σου. Καὶ δὲν ὑπανεχώρησες ποτέ. Ἄλλ' ἐπολλαπλασίασες τὸ δοθέν σοι τάλαντον, ἐργαζόμενος τὰ ἔργα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὡς ἱερεὺς, ἐπὶ μακρὰ ἔτη, κυρίως εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης ἐν Ἀθήναις, διηκόνησες πιστῶς καὶ θεαρέτως. Καὶ κατέλιπες φήμην ἀγαθὴν

καὶ ἔργον κηρυγματικὸν καὶ ποιμαντικόν· καὶ προσφορὰν σημαντικὴν «εἰς οἰκοδομὴν» τῶν ψυχῶν τῶν προσερχομένων εἰς τὸ ἐξομολογητήριόν σου, διὰ νὰ ἀποθέσουν τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν των καὶ λάβουν διὰ σοῦ, μετὰ τῆς ἀφέσεως καὶ συγχωρήσεως, καὶ τὴν καθοδήγησιν καὶ χειραγώγησιν πρὸς «τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον».

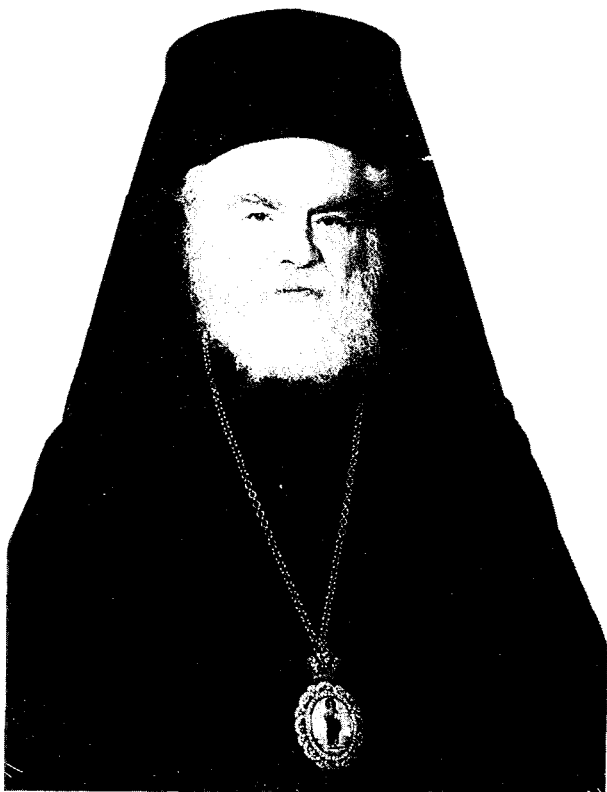
Ἀλλὰ καὶ ὡς Γραμματεὺς τῆς Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου εἰργάσθης μὲ πολὺν ζῆλον. Καὶ αἱ ὑπηρεσίαι σου ἐξετιμήθησαν. Καὶ ἡ προαγωγή σου εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμὸν δὲν εἶναι ἄσχετος πρὸς αὐτάς· μᾶλλον δὲ ἐφείλκυσαν τὸν ἔπαινον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐν τέλει τὴν τιμίαν ψήφον αὐτῆς διὰ τὴν ἐκλογήν σου ὡς Μητροπολίτου.

Εἰς τὰ ὑψίστα καὶ ἱερὰ λειτουργήματα καὶ ἀξιώματα ἰσχύει τὸ ἀποστολικὸν ἀπόφθεγμα· «οὐ τοῦ θέλοντος, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεούντος Θεοῦ». Χαρίσματα δὲ καὶ κλήσεις ἁγίαι, δωρήματα τέλεια, ἄνωθεν καταβαίνοντα ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων, ἔχουσι τελικοὺς ἀποδέκτας ἐκείνους «οἷς δέδοται» παρὰ Θεοῦ. Παρ' ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους παρεμβάσεις καὶ μεθοδεύσεις, τίποτε δὲν γίνεται χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν εἰς τινὰς περιπτώσεις φαίνεται νὰ ἐπικρατοῦν τὰ φρονήματα «τῶν ἀνθρώπων καὶ οὐ τὸ τοῦ Θεοῦ», ὁ πιστός, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἐνισχύεται μὲ τὴν σκέψιν καὶ τὴν πεποίθησιν «ὡς ἀνεξερευνήτα τὰ κρύματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ βουλαὶ αὐτοῦ». Καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐρχεται «ἐν ἡ ὥρᾳ οὐ δοκεῖτε»· εἰς τὸν καιρὸν τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ.

Οἱ λειτουργοὶ τοῦ Θεοῦ ὀφείλομεν νὰ ἐπαφιέμεθα εἰς τὸ ἔλεός του, «πάσαν τὴν μέριμναν ἡμῶν ἐπιρρίψαντες ἐπ' αὐτόν, ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ἡμῶν».

«Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγεν» ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ σου, λειτουργεῖ Κυρίου Χρυσόστομε. Καὶ ἐπὶ τῇ «ἐπελεύσει Πνεύματος τοῦ Παναγίου» τὸ ὁποῖον «ιερέας τελειοῦ», θὰ εἴπωμεν μετὰ σοῦ, ἐψηφισμένε ἀδελφὲ καὶ κλητὲ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ἀρχιερωσύνην, «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

«Ναί, ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ». Χαρίτωσον τὸν δούλόν σου, ἵνα «ἀξίως περιπατήσῃ τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθη»· καὶ ἀναδειχθῇ ἄξιος τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ τῆς ἐπουρανίου σου βασιλείας. Ἀμήν.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γυθείου καὶ Οἰτύλου
κ. Χρυσόστομος.

Ὁ χειροτονούμενος Ἐπίσκοπος ἀντιφώνησε συγκινημένος ὡς ἀκολούθως:

Σεβασμιώτατε Γέροντα,

Πρὸ τριάκοντα καὶ ἕξ ἐτῶν πρὸ τῶν βημοθύρων τοῦ Καθολικοῦ τῆς παλαιφάτου Ἱ. Μ. Ἀσωμάτων τῆς ἐπιλεγόμενης Πετράκη, ὡς γηγενῆς καὶ αὐτόχθων, ἐκ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἔλκων δηλονότι τὴν καταγωγὴν, εὐρισκόμην ἀκριβῶς καὶ πάλιν πρὸ τῆς Ὑμετέρας ἱεροπρεποῦς, ὄντως, καὶ ἐπιβλητικῆς καὶ ὑποβλητικῆς παρουσίας, ὡς ἀρχιμανδριτοῦ τότε, τίτλῳ καὶ οὐσίᾳ ὀνόματι καὶ πράγματι, ἦτοι, ὡς καθηγουμένου αὐτῆς.

Καὶ περὶ τὴν ἡλίῳ δύσιν ἐνὸς Σαββάτου, ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, καθοσιούμην διὰ τῶν Τιμίων Ὑμῶν χειρῶν διὰ τῆς τεθεσπισμένης κουρᾶς εἰς τὸν μοναχικὸν βίον.

Διετρέξαμεν, ἔκποτε, τὸν μοναχικὸν δόλιχον, ἀνάτην, ἀντίξοον, ἐνίοτε ἀνελέητον, ὅπως εἶναι, εἰς ἀγῶνας καὶ ἐναλλασσόμενα παλαίσματα, ὡς Ἱερομόναχος ἐν τῷ κόσμῳ, σύμμαχον ἔχοντες, πάντοτε, τὸν ἀθλοθέτην Κύριον Ἰησοῦν.

Ἐν ὑπακοῇ ἀδιακρίτῳ, καὶ πειθαρχίᾳ ἀπολύτῳ, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Σεπτὴν Ἱεραρχίαν αὐτῆς καὶ μόνον, καὶ ὅπου αὕτη εὐδόκησε καὶ ἠγαθύνθη διὰ τῶν ἀγίων Ἐπισκόπων νὰ μᾶς καλέσῃ πειθηνίως διηκονήσαμεν.

Ἡ ῥήτρα, ὁμως, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ: «ὅταν δὲ ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε, ὅτι δούλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν, ὅτι ὁ ὀφείλομεν ποιῆσαι, πεποιήκαμεν», δέν χορηγεῖ περιθώριον, δι' οὐδένα ἀπολογισμὸν ἔργου, καὶ δὴ ἐν τῷ ἀμπελῶνι Του.

Δεόμεθα, ἐκτενῶς, τοῦ μισθαποδότου, ὅπως ἐν τῇ ἀδεκάστῳ κρίσει Του ἀποφανθῇ ἐπιεικῶς, ὡς Ἐλεήμων ἐν «ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ».

Ἐνῶ, ὁμως, εἶχον προσμετρηθῆ ἀπὸ τὸν δωρεοδότην τῆς ζωῆς, ἀρκετὲς δεκαετίες, καὶ ἐπιστούμεθα ἀπὸ τὸν Οἰκονόμον «τῆς ποικίλης χάριτος» ἀφειδώλευτα, καὶ ἡ χοϊκὴ ἡμῶν διατριβὴ ἐπεμηκύνετο, καὶ ἐνῶ μετὰ δέους καὶ φόβου πολλοῦ προσεβλέπομεν πρὸς τὴν Σταυρικὴν Ἐπισκοπικὴν Διακονίαν, τόσον, ὥστε νὰ παρέχεται καὶ νὰ δίδεται ἡ ἐντύπωσις, ὅτι ἐπιμελῶς κρυπτούμεθα, δι' αὐτὸν τὸν ὑψηλὸν λυχνοστάτην, ἡμεῖς ἔχοντες ἐναύλως ἠχοῦσαν εἰς τὰ ὦτα μας τὴν Παύλειον διαβεβαίωσιν, «οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων» τὴν κλήσιν, εἶχομεν ἐμπιστευθῆ τὴν σχεδίαν τῆς ζωῆς μας εἰς τὸν πλοηγὸν Κύριον Ἰησοῦν.

Καὶ ἰδοῦ, «ὁ κατάστικτος τοῖς μύλωνι καὶ πανσθενουργός», «ὁ λαλῶν εἰς καθ' ἑκάστην γενεὰν καὶ γενεὰν τοῖς ἐκλεκτοῖς του», ἠϋδόκησε νὰ ἐπιβλέψῃ ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν μας, ὅταν ὁ Σεπτὸς καὶ γεραρὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ χαλκέντερος καὶ ἀδαμάντινος οἰακοστρόφος αὐτῆς, καὶ ἐπὶ Ὁρθοδόξῳ φρονήματι διακρινόμενος, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ, καὶ ἡ Ἱεραρχία συνόλη θεόθεν ὀδηγηθεῖσα, διετρένωσε καὶ διηρμήνευσε τὸ θεῖον θέλημα, ὥστε νὰ εὐρισκώμεθα αὐτὴν τὴν πανιερωτάτην στιγμὴν εἰς τὴν ἀνέλπιστον δι' ἡμᾶς αὐτὴν θέσιν.

Πρὸ τῆς φορικώδους, ὁμως, ταύτης στιγμῆς καθ' ἣν, κύπτομεν καὶ κάμπτομεν τὸν αὐχένα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, πρὸ τοῦ θείου θελήματος, ἐπιτρέψατέ μοι Σεβ. Γέροντα, ὅπως καταθέσω τὸν εὐλαβῆ φόρον τιμῆς καὶ ἐκζητήσω τὰς προσευχὰς τῶν ἐν οὐρανίοις θαλάμοις αὐλιζομένων σεπτῶν γονέων μου, τῶν πρωῒμως διαπιστωσάντων, καὶ ἕξ ἀπαλῶν ὀνύχων καλ-

λιεργησάντων τὴν πρὸς τὴν ἱερωσύνην καὶ τὸν μοναχισμόν κλήσιν μου, καίτοι ἐτύγγανον ὁ μοναδικὸς βλαστὸς τῆς οἰκογενείας.

Ἔσάντως, πρὸς τοὺς αἰοδιμούς διδασκάλους μου καὶ τοὺς πνευματικούς ποδηγέτας συλλήβδην, καὶ ὄλων τῶν βαθμίδων, ζώντων τε καὶ τεθνεώτων, εἰς οὓς, χρεωστικὰς ἀνεξοφλήτους, ὀφείλομεν χάριτας, οὐ τὰς τυχούσας.

Ἰδιαιτάτα, ὅμως, πρὸς τὸν μακαριστὸν Γέροντά μου Μητροπολίτην Φωκίδος κυρὸν Χρυσόστομον, τὸν ἀπὸ Κερνίτης, ἀνθ' ὧν, ἐν πλησμονῇ ἀγάπης, ὑπὲρ τῆς ἐλαχιστότητός μου κατεργάσατο. Ἄλλ' ὅμως καὶ ἐκ δευτέρου, καὶ πρὸς τὸν μακαριστὸν Μητροπολίτην Φθιώτιδος κυρὸν Δαμασκηνὸν διὰ τὴν ἄμετρον πρὸς με συμπάθειαν καὶ καλοκάγαθίαν ἣν ἐπεδείξατο ἀμφοτέρους διατηρῶ, ἐκτύπως, εἰς τὸ κειμηλιαρχεῖον τῆς καρδίας μου.

Δεόμεθα τοῦ Κυρίου δι' ἅπαντας τοὺς προμνησθέντας τούτους, τοῖς μὲν κεκοιμημένοις, «ἀνεσιν καὶ ὄνησιν τινα» ἐν χώρᾳ ζώντων, τοῖς δὲ ἔτι ζῶσι πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

Καὶ τὰ νῦν, «πρὸς τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν», «τὸν κατάστικτον τοῖς μώλωπι καὶ πανσθενουργόν», προσβλέπων ἱκετευτικῶς, καὶ ἀπὸ μέσης καρδίας ἀποτεινόμενος, τὸν Κύριον Ἰησοῦν, τὸ γλυκὺ μελέτημα τῆς καρδίας μου, ὁ ὁποῖος τῇ ἀοράτῳ αὐτοῦ ἐπιστασία, συμπαρὼν ἡμῖν τελεταρχεῖ καὶ προεξάρχει κατὰ τὴν ἄκρως μυσταγωγικὴν ταύτην στιγμήν τῆς χοϊκῆς μου ὑπάρξεως, πὺ καὶ ἡ νόησις καὶ ἡ βούλησις καὶ τὸ συναίσθημα καὶ ὅλες οἱ ψυχικὲς λειτουργίαι παντελῶς παραλύουν, ἄλλωστε πῶς νὰ ἐκφρασθῇ ἓνας ἄνθρωπος, ἀπότοκος τοῦ Ἀδάμ, καὶ τῆς πεπτωκυίας φύσεως κοινωνός, «πανταχόθεν περικειόμενος ἀσθένειαν»;

Ὅμως ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου καὶ ἡ ἀδολεσχία τῆς καρδίας μου.

Εἰς τὸν πανσθενὴ βραχίονά του ἐναποθέτω, λοιπόν, τὴν εὐθραυστον εὐτέλειάν μου, τώρα, πὺ μὲ ἀποστέλλει νὰ ποιμάνω τὸν ἅγιον, τὸν Χριστεπώνυμον λαόν, εἰς τὸ ἡρωϊκὸν καὶ ἀδούλωτον Γύθειον καὶ τὴν ξακουστὴν καὶ εὐάνδρον Μάνην.

Πέπεισμαι ἀκραδάντως, Τίμει Πάτερ καὶ Δέσποτα, ταῖς Σαῖς καὶ λιταῖς δεήσεσιν καὶ τῶν περὶ Ὑμᾶς συλλειτουργῶν ἁγίων Ἐπισκόπων, σὺν τῷ φιλοθέῳ καὶ εὐσεβεῖ λαῷ, τῷ κατακλύζοντι τὸν ἱερὸν τοῦτον χώρον σήμερον, ὅτι τὸ ἀνέκφραστον καὶ ἄψανστον θαῦμα τῆς Πεντη-

κοστῆς, θὰ ἐπαναληφθῇ, ὥστε, τῇ ἐπιπνοῖᾳ τοῦ Παρακλήτου, νὰ κατασταθῶ τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ μιμητῆς ἐν πᾶσι, καὶ ἀκατασχύντως παρασταθῶ καὶ πρὸ τοῦ φοβεροῦ βήματος Αὐτοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆ φοβερᾶ τῆς ἀνταποδόσεώς Του τῆς δικαίας. Ἀμήν.

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ

Ἡ τελετὴ Ἐνθρονίσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γυθείου καὶ Οἰτύλου ἔγινε τὴν Κυριακῇ 24 Νοεμβρίου, ὥρα 12η μεσημβρινή, στὸ μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου Γυθείου. Μετὰ τὴν ὑποδοχὴ του στὴν πλατεία Ἡρώου (Περιβολάκι), ἡ πομπὴ κατευθύνθηκε στὸ μητροπολιτικὸ ναὸ πὺ ἦταν κατάμεστος ἀπὸ χριστιανούς.

Κατὰ τὴν τελετὴ τῆς Ἐνθρονίσεως σχετικὲς προσφωνήσεις ἔγιναν ἀπὸ τὸν μέχρι τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τοποτηρητὴ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, Σεβ. Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο, τὸ Νομάρχη Λακωνίας κ. Γρηγ. Ἀποστολάκο, τὸ Δήμαρχο Γυθείου κ. Ἀλέκο Ἀνδρεάκο, τὸν ἀρχιμ. κ. Συμεῶν Λαμπρινάκο, ἱεροκῆρυκα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, τὸν κ. Συμεῶν Χατζηχαρλάμπους, πρόεδρο τῶν ἐν Ἀττικῇ Γυθειωτῶν «Ἡ Κρανάη» καὶ τὸν Στρατηγὸ Μιχαὴλ Περιμένη, ἐκ Μάνης.

Στὴν Ἐνθρόνιση παρέστησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Νέας Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελος, Νικοπόλεως κ. Μελέτιος, Κυθήρων κ. Ἰάκωβος, Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐστάθιος, Ἡλείας κ. Γερμανός, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερώνυμος, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Ἀλέξανδρος, Μηθύμνης κ. Χρυσόστομος, Λήμνου κ. Ἱερόθεος, Δρυϊνουπόλεως κ. Ἀνδρέας, οἱ Θεοφ. Ἐπίσκοποι Διαυλείας κ. Δαμασκηνός καὶ Νεοχωρίου κ. Παῦλος, ἐκ μέρους τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας οἱ Σεβ. Ζμπάμπουε κ. Χρυσόστομος καὶ Καμερουν κ. Πέτρος, Ἀντιοχείας ὁ Σύρου καὶ Σιδῶνος κ. Ἡλίας, καὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλβανίας ὁ Βερατίου κ. Ἰγνάτιος. Ἦταν, ἐπίσης, παρόντες ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Γ. Κρητικός, οἱ βουλευτὲς τοῦ Νομοῦ, οἱ πολιτικὲς, δημοτικὲς, δικαστικὲς, στρατιωτικὲς, ἐκπαιδευτικὲς κ.λπ. Ἀρχεὲς καὶ πολλοὶ Γυθειῶτες καὶ Μανιάτες τῶν Ἀθηνῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ὁ Σεβ. κ. Χρυσόστομος δέχθηκε τίς εὐχὲς τοῦ ἱεροῦ Κλήρου, τῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ στὸ Ἐπισκοπεῖο, παρέθεσε δὲ γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν ἐπισήμων.

Ὁ ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Μεσσηνίας κ.κ. Χρυσόστομε, Ἀντιπρόεδρε τῆς Διαρκoῦς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Σεπτὲ Ἐκπρόσωπε Αὐτῆς καὶ Τοποτηρητὰ τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Γυθείου, Οἰτύλου καὶ πάσης Μάνης.

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ Ἱεράρχαι,

Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι ἐκ τῶν πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν,

Εὐλαβὲς τίμιον πρεσβυτέριον,

Ἐντιμε Κύριε Ἀντιπρόεδρε τῆς Βουλῆς,

Ἐντιμοὶ Κύριοι Βουλευταί,

Ἐντιμε Κύριε Νομάρχαι,

Κύριε Στρατιωτικὲ Διοικητὰ,

Κύριε Δήμαρχαι,

Κύριοι Δημοτικοὶ Σύμβουλοι,

Λοιπαὶ Ἀρχαὶ καὶ Ἐξουσίαι,

Λαὲ τοῦ Κυρίου περιούσιαι καὶ περιώνυμαι.

Ποταμὸς θεῶν χαρίτων καὶ χεῖμαρρος οὐρανίων ἀπροσμετρήτων εὐλογιῶν καὶ ἐπιδαψιλεύσεων, ἡ σημερινὴ ἡμέρα τῆς προσκαιροῦ ζωῆς μου, ἡ ὁποία καὶ θὰ διέλθῃ «ὡς φυλακὴ ἐν νυκτί».

Περιδεῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῦτῳ εὐγνώμων ἰκέτης, ἴσταμαι ἐνώπιον τῶν κρασπέδων τοῦ θρόνου τοῦ Παντάνακτος Θεοῦ καὶ ἐν θάμβει καὶ ἀπορία πολλῇ παρακολουθῶ τὰ κατ' ἐμέ, θαυμαστῶς καὶ ἐξαισιῶς δρώμενα καὶ τελεσιουργούμενα «ἐν ταῖς ἡμέραις ταύτας». Πρότῃτα, χειροτονία, Πεντηκοστὴ καὶ «Πνεύματος ἐπιδημία». Σήμερον, ἐνθρόνισις, ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ. Τόσον ἀπροσδόκητος, ἡ νέα αὐτῆ κλήσις τοῦ Θεοῦ «ἐν ἡμέραις ἐν αἷς, ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ ἐπεΐδεν».

Καὶ ἦτο, καὶ εἶναι, τόση ἡ ἔκστασις ἐκ τῶν ψυχικῶν δονήσεων καὶ κραδασμῶν, ἐκ τοῦ θεηλάτου τούτου γεγονότος, ὥστε νὰ καθομολογῶ, ὅτι αἰσθάνομαι εἰσέτι ἐντός μου, ἓνα εἶδος πλημμυρίδος συναισθημάτων, τὰ ὁποῖα, οἶονεὶ συνωσιζόμενα καλύπτουν τὴν χοικὴν μου ὑπόστασιν. Κάτι, δηλαδὴ, τὸ σύμμικτον δέους καὶ ὑπερτάτης εὐθύνης, πρὸ τοῦ μεγάλου χρέους.

Πάντως, ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν τῶν συναισθημάτων, κλίνω γόνυ λατρείας ὀλοσχεροῦς, καὶ ὑποταγῆς ἀδιακρίτου πρὸς τὸν Ἀρχηγόν, τὸν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας καὶ «τελειωτὴν τῆς

πίστεως» Κύριον Ἰησοῦν, τὸν οὕτως εὐδοκήσαντα καὶ οἰκονομήσαντα τὰ κατ' ἐμέ.

Καί, ὄντως, διότι ἡ ἀνεξερεύνητος καὶ ἀνεξιχνίαστος βουλή αὐτοῦ διατρανωθεῖσα διὰ τῶν Κανονικῶν ψήφων τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μὲ ἐκάλεσε νὰ ποιμάνω τὸ λογικὸν ποιμνιον, τῆς ἱστορικῆς καὶ εὐάνδρου καὶ ἠρωτόκου Μητροπόλεως Γυθείου, Οἰτύλου, Ζαρνάτας καὶ πάσης Μάνης, ἣτις ἀπαρτίζεται ἀπὸ λαὸν ἄκρως θεοσεβῆ καὶ θεόφιλον, εὐλαβῶς, πάντοτε, διακείμενον πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν, καὶ συντρέχοντα αὐτήν, ἀλλὰ καὶ ἀκούοντα εὐηκόως τὴν φωνὴν τῶν ποιμένων Της.

Δι' ὃ, καὶ ὁ «ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροῦς» Κύριος ἠὐδόκησε οἱ κρῖκοι τῆς ἀλύσεως τῶν Ἐπισκοπικῶν Δέλτων καὶ Καταλόγων τῆς ἐνδόξου ταύτης Ἐπαρχίας νὰ ἀναγράφῃ πάντοτε ὀνόματα, ποῦ ὄχι μόνον ἐκλείσαν τὸν θρόνον τοῦτον, ἀλλὰ καὶ ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς περιωπὴν, ἐν τε τῷ ἐγγύς καὶ τῷ ἀπωτάτῳ παρελθόντι.

Ἀνοίξας τὸ στόμα μου, διὰ τῆς δοξολογίας τοῦ θεμελιωτοῦ καὶ ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας Κυρίου Ἰησοῦ, εὐγνωμόνως, κατάρχομαι, ἤδη, τῶν εὐχαριστιῶν, ἐν πρώτοις πρὸς τὸν Σεπτὸν Προκαθημένον τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ.κ. Σεραφεῖμ, ἀλλὰ καὶ τὴν περὶ Αὐτὸν θεόλεκτον καὶ θεήλατον Σεπτὴν μοι Ἱεραρχίαν, διότι συγκατένευσαν εὐμενῶς, θεωρήσαντές με κατάλληλον «τοῦ λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς» (Πράξ. α' 25).

Καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς, παρακαλῶ, ὅπως αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ ἰκετηρίαι τῶν μὲ συνοδεύουν, ὥστε νὰ δυνηθῶ, «τηρήσαι τὴν ἐντολὴν ἄσπιλον, μέχρι τῆς ἐνδόξου ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου» (Α' Τιμ. 6,14).

Ἰδιαιτέρως ὁμως ἰδιαίτατα, καὶ ἀπὸ μέσης καρδίας νὰ εὐχαριστήσω τὸν Σεβασμιώτατον καὶ γεραρὸν Μητροπολίτην Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομον, τὸν καὶ ἐν σιωπῇ διδάσκοντα, καὶ βλεπόμενον μόνον οἰκοδομοῦντα, τὸν ἄχρι τοῦδε Σεπτὸν Τοποτηρητὴν, διὰ τὴν πλησμονὴν τῆς ἀγάπης, καὶ τὰς πολυτιμήτους εὐχὰς, ἃς διέτύπωσε καὶ ἐκ προσώπου τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ ἐκ μέρους τοῦ εὐσεβοῦς κλήρου καὶ τοῦ χριστοφόρου λαοῦ τῆς Ἐπαρχίας ταύτης.

Εἶθε νὰ δωρίζῃ Αὐτῷ ὁ Κύριος Ἀρχιερατεῖαν ἐπὶ μήκιστον χρόνον, ἀνέφελον, ἐν ὑγιείᾳ

πολλῇ καὶ πλούσιαν ἀμητὸν ἐν τῇ γειτνιαζούσῃ ὁμόρῳ Ἐπαρχία του.

Ὡσαύτως, ὁμως, χάριτας ὀφείλω, καὶ εὐχαριστίας ἀπὸ καρδίας, πρὸς ἀπαξιάσας τὰς Πολιτειακὰς, Στρατιωτικὰς, Δημοτικὰς καὶ λοιπὰς τοῦ τόπου ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας, διὰ τὴν προσγενομένην ὑποδοχὴν καὶ τὰς ἐπιφυλαχθείσας καὶ ἀπονεμηθείσας ἐκθύμως τιμὰς εἰς τὸν Μητροπολίτην. Καὶ τὰς ἀπεκδέχομαι, ἐπειδὴ ἐπὶ «τὸ πρωτότυπον διαβαίνουν» ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν Μ. Ἀθανάσιον, ὁ Ἐπίσκοπος «εἶναι Θεὸς περιολῶν ἐν σαρκί». Ἄς εἶναι ἡμεῖρον, ἢ ἐνδοξος, ἢ ξακουστὴ Μάνη, διετρᾶνωσε τὴν πίστιν της, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ καὶ τροφὸς καὶ φρουρὸς τοῦ γένους.

Καί, ἤδη, πρὶν ἢ στρέψω τὸν λόγον, πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί μου, καὶ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ, διὰ νὰ ἐκθέσω τὰς σκέψεις μου, τοὺς ἱεροὺς πόθους μου, τοὺς ψιθυρισμοὺς καὶ τοὺς παφλασμοὺς τῆς καρδίας μου, διὰ τὴν ἱερὰν ὀλκάδα, τὴν κατὰ Μάνην ἐκλογάδα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὴν ἀμπελον ταύτην, τὴν Ἱ. Μητρόπολιν πάσης Μάνης, τοὺς οἶκας τῆς ὁποίας ὁ Ἰδιος μου ἐμπιστεύεται, ἐπιτρέψατέ μοι, λέγω, νὰ ποιήσω εὐλαβῆς μνημόσυνον, πρὸς τοὺς ἀοιδίμους γονεῖς μου, τοὺς αὐλιζομένους, ἤδη, εἰς τὴν ἀγήρω καὶ ἀτέρμονα αἰωνιότητα, ἐνθα, ὁ τῶν ἐορταζόντων ἡχος ὁ ἀκατάπαυστος, καὶ οἱ ὅποιοι, συγχαίροντες, δέονται ἐκτενῶς διὰ τὸν μοναδικὸν καρπὸν τῆς ἀγίας συζυγίας των.

Πρὸς τοὺς ἀποικομένους, ὁμως, στρέψαντες τὴν ἀναφορὰν, θὰ ἀπετέλει παράλειψιν ἀσυνγώρητον, νὰ μὴ μνημονεύσωμεν, ἐν τῇ εὐσήμεν ταύτῃ ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, τὸν ἀοιδίμον προκατόχον ἡμῶν, τὸν ὄντως, Ἱερώτατον Μητροπολίτην κυρὸν Σωτήριον, ὅστις, μάλιστα, ἐξεδήλωνε μίαν ἰδιάζουσαν ἀγάπην, καὶ ἐξιδιασμένην τιμὴν, πρὸς μέ, ὡς νὰ προεγνώριζε τὴν τοιαύτην θεόθεν διαδοχὴν. Εἶθε ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀναπαύῃ ἐν χώρᾳ ζώντων. Τὸν ἱκετεύω, εἰς τὸ ὑπερουράνιον Θυσιαστήριον, ἐνθα παρεδρεύει, νὰ πρεσβεύῃ, ἐκτενῶς, πρὸς τὸ «ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον ἀπὸ καταβολῆς κόσμου», ὥστε νὰ ἀποβῶ ὅπως καὶ ἐκεῖνος «καὶ τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος τῶν ἱερῶν τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλων».

Καὶ τὰ νῦν, ἐπέστη ἡ στιγμή νὰ ἐπικοινωνήσῃ ὁ «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ ἰστάμενος» κατὰ τοὺς Ἀποστολικούς Πατέρας, ὁ Ἐπίσκοπος, μὲ τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, τὸ τίμιον πρεσβυτέριον, ποῦ, ὅπως καὶ τὸ Ἱερὸν Σύνθρονον

συμβολίζει καὶ ἐξυπονοεῖ, εἶναι οἱ συμπρεσβύτεροι, μεθ' ὧν «οὐ πολὺ τὸ μέσον» κατὰ τὸν Ἱ. Χρυσόστομον.

Ἀγαπητοί μου συμπρεσβύτεροι, ἐὰν σήμερον προσεβλέψατε πρὸς τὸν ἐρχόμενον Ἐπίσκοπον, ὡς πρὸς διοικητικὸν ὄργανον κατὰ τὸ πρότυπον τῆς ὁποίας ἄλλης ὑφῆς ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, θὰ ἔχετε διαπράξῃ ἐκκλησιολογικὸν λάθος παμμέγεθες καὶ ἀσύμφορον. Θέλω, ὅπως τοῦναντίον, νὰ διαβεβαιώσω, ὅτι εἴσθε τὸ ὄμμα, τὸ οὖς καὶ οἱ βραχίονές μου, σκεφθεῖτε τὴν ἀναπηρίαν τοῦ Ἐπισκόπου, τηρουμένων βεβαίως τῶν ἀναλογιών, τὰς προεκτάσεις καὶ τὰς παραμέτρους αὐτῶν τῶν θεολογικῶν ἐννοιῶν, ποῦ ἱεροὶ Πατέρες ἐκ συμφώνου ἐθεσμοθέτησαν.

Οἱ ἱερεῖς μου, λοιπόν, εἶναι τὰ τιμαλφῇ μου, θὰ ἤθελα, ὁμως, ἐξ ὑπαρχῆς νὰ ὑπομνήσω κάτι ποῦ εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, νὰ ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν ἡμέρας τε καὶ νυκτός, ἔκτυπον καὶ ἀνάγλυφον «τὸ τρίωρον τοῦ σφαδασμοῦ», τὸ ἀπερινόητον μαρτύριον τοῦ Κυρίου «ἀπὸ ὥρας ἕκτης ἕως ὥρας ἐνάτης». Τίποτε ἄλλο. Ναὶ αὐτὸ ποῦ ἠκούσατε «ἀπὸ ὥρας ἕκτης ἕως ὥρας ἐνάτης» ἐν τῷ Σταυρῷ. Δόξα τῷ Θεῷ, ὁμως, ἔχω βασίμους τὰς πληροφορίας καὶ δὲν θὰ διαψευσθῶν, καὶ ἔχω τὴν αἴσθησιν καὶ τρέφω τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἐδῶ στὴ Μάνη δὲν ὑπάρχουν ἐπιλήσιμονες τῆς ὑπερτάτης Θυσίας. Οὐδὲν ἕτερον διὰ τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Θυσιαστηρίου.

Ὅμως, ἀφοῦ ἐξεκίνησα μὲ τοὺς μελανοχίτωνας καὶ μελανοφοροῦντας, θέλω νὰ ἀποταθῶ, ἐν τάχει, καὶ πρὸς τοὺς μοναστικούς ἐρφιδιούς, τοὺς Ὁσιωτάτους πατέρας καὶ τὰς Ὁσίας μητέρας, ἐκεῖνους — ἐκεῖ εἰς τὰ κάστρα —, ποῦ δὲν πέφτουν ποτέ, σὺς ἐπάλλξεις τῆς εἰκοσιτετραῶρης ἀκοιμήτου προσευχῆς, σὰ Μοναστήρια μας. Τοὺς περιπτύσσεται αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἢ καρδίᾳ μου διὰ τὴν ἀποταγὴν καὶ τὴν ἐθελουσίαν ξενιτεῖαν των καὶ μόνον. Ἡ Γιάτρισσα ποῦ πρέπει νὰ ἐπανδρωθῇ ἀνυπερθέτως, καὶ θὰ ἐπανδρωθῇ, ἢ Φανερωμένη, ἢ Ἀνδρουμπεβίτσα εἶναι οἱ πνεύμονες τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, καὶ τὰ δυϊλιστήρια ἀπὸ τὰ πνευματικὰ καυσαέρια τῆς πνιγηρᾶς ἐποχῆς μας.

Ὅσοι καὶ ὅσοι καὶ ἂν εἴσθε, εὐάριθμοι ἢ ὀλιγάριθμοι, ἐξαιτοῦμαι σήμερον τὰς παννύχους στάσεις καὶ εὐχὰς διὰ τὸν αὐτεπάγγελτον συναντιλήπτορά σας, τὸν Ἐπίσκοπον.

Καὶ τώρα, λαὸ τοῦ Κυρίου περιούσιε, «βασιλεῖον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸ εἰς περιποίη-

σιν», ἴσως ἐξηντήθη ἡ ἀγία ὑπομονή σου, ὅμως τὸ ἐπίκεντρον τῆς προσοχῆς, τῆς ἀγωνίας, ἐὰν θέλετε, τοῦ Ἐπισκόπου, εἶσθε σεῖς. Δὲν σᾶς ἀφήκα τελευταίους ἐκ παραδρομῆς, ἡμεῖς οἱ κληρικοί, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, λαμβάνομεν λόγον ὑποστάσεως, ἐπειδὴ ὑπάρχετε σεῖς, πού μαζί μὲ τὸν κληρὸν συναποτελεῖτε τὸ μυστικὸν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ιδιαίτάτα, σεῖς, ὁ λαὸς τῆς Μάνης συλλήβδην, μὲ τοὺς εὐσταλεῖς, τοὺς ὑψίκορμους, τοὺς ἀδούλωτους τῷ φρονήματι ἀνθρώπους, πού ὁμοιάζουν σὰν τοὺς πέτρινους πύργους τῆς καὶ τὰ ἀλάξεντα βουνά τῆς, αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, πού ἔκαμαν τὸ ὄραμα τῆς ἐλευθερίας πραγματικότητα.

Λαεῖ ἄγιε καὶ περιώνυμε τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, σεῖς τὰ πνευματικά αὐτῆς θρέμματα καὶ ἐκβλαστήματα τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, μὴ παρασυρθῆτε ἀπὸ τὸν, ὅπωςδήποτε, τελετικὸν χαρακτήρα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἐπισκόπου, καὶ συμβῆ, πρὸς Θεοῦ, παραποίησις τῆς εἰκόνας του.

Ὁ Ἐπίσκοπος «οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι» κατὰ τὸ πρότυπον Ἐκείνου πού τὸν ἀπέστειλε. Ἐάν, πάλιν, τὸν ἐκλάβετε ὡς διακομητικὸν στοιχεῖον, ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον, θὰ ἔχη γίνεαι πάλιν ἓνα ἐκκλησιολογικὸν λάθος, καὶ αὐτὴ τῆ φορὰ ἀπὸ τὸν Λαόν, ὁ ὁποῖος ὅμως καὶ διαίσθησιν ἔχει καὶ σπανίως λανθάνει.

Μὴ τὸ ξεχάσετε, ποτέ, ὁ ὅρος διακονία δὲν εἶναι ταυτόσημος μὲ τὸν ὅρον ἐξουσία καὶ συνεπῶς ὁ ἐλθὼν εἶναι ὁ Πατήρ, ὁ ἀδελφός, ὁ φίλος, ὁ ἰκέτης, ὁ διάκονος, ὁ συναντιλήπτωρ, ἐκείνος πού ἀγρυπνεῖ καὶ ἀγωνιᾷ καὶ ἀφουγκράζεται ἢ ἔστω προσπαθεῖ νὰ ἀφουγκράζεται τὰ ἐν τῷ λαῷ του συμβαίοντα.

Δὲν θὰ προβῶ εἰς ἔκθεσιν καὶ ἀνάλυσιν μακροπνῶν, δηθεν, καὶ λυσιτελῶν προγραμμαμάτων, πού ὅταν δὲν ὑλοποιῶνται, μάλιστα, ἀποκαρδιώνουν.

Ἡ Ἐκκλησία, λειτουργεῖ, μόνον λειτουργεῖ. Αὐτὸ εἶναι τὸ γεγονός! Καὶ ἐπειδὴ, ἐπιθυμῶ νὰ ἐμπεδωθῆ αὐτὴ ἡ ἔννοια μέσα σας, θὰ σᾶς ἀναφέρω τὸ ἐξῆς περιστατικόν.

Κάποτε ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάδα ἓνας μαρτυρικός Πατριάρχης ἀπὸ τίς χώρες, πού ἀπηνῶς ἐδιώχθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Μερικοὶ ἔτσι ὀξύνους κομποὶ τῷ πνεύματι δημοσιογράφοι τὸν πλησίασαν καὶ μὲ δόσιν εἰρωνίας τοῦ εἶπαν· «μὰ ἐσεῖς ὑπάρχετε ἀκόμη ἐκεῖ, καὶ τί κάνετε; τί μπορεῖτε νὰ κάνετε». Καὶ ἐκεῖνος, ὡς

ἄλλος θεόπτης Μωϋσῆς, ἀπήντησε· «Ἐμεῖς λειτουργοῦμε· μόνον λειτουργοῦμε». Ἰσως, ὁ Κύριος μᾶς ἀξιῶσθαι νὰ πράξωμεν, πολλὰ ἢ καὶ ὀλίγιστα, ὅμως θὰ λειτουργοῦμε, διαιωνίζοντες τὸν ἀναστάντα Χριστὸν καὶ συνδιαγωνίζοντες τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν ἀναστάντα. Ὅμως, πῶς νὰ μὴ ξεχωρίση κανεῖς, καὶ δὴ ὁ Ἐπίσκοπος τὸ ἐκλεκτὸ ἐκεῖνο τμήμα τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι ἡ ἐλπίδα μας· «ἡ δυνατόναι κοινωνία τῆς σήμερον καὶ ἡ ἐνεργεῖα κοινωνία τῆς αὔριον», διὰ νὰ τὸ εἶπω ἔτσι ἀριστοτελικά. Εἶναι οἱ νέοι ἄνθρωποι! Πυρακτωμένο θέμα. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ νεότης εἶναι «εὐρίπτος, εὐεξαπάτητος καὶ εὐόλισθος» κατὰ τὸν Ἰ. Χρυσόστομον. Σίγουρα ναί, ὅμως δὲν πταῖουν τὰ παιδιὰ, τοῦλάχιστον, τὰ ἐλληνικὰ νειᾶτα, πού εἶναι ἀπὸ τὸ εὐγενέστερο μέταλλο καὶ ὑλικό, ὅταν ὁ ψυχικός τους χώρος γίνεαι τόπος ἀπορριμάτων καὶ ἀπὸ τὸ θέαμα καὶ ἀπὸ τὸ ἀκρόαμα καὶ ἀπὸ τὸ ἐντυπο!

Ἐγώ, προσωπικῶς, ἀποθανυμάζω καὶ ἐκπλήσσομαι πρὸ τῆς ἀτεγκτῆς ἀνθεκτικότητος τῶν νέων ἀνθρώπων. Οἱ νέοι μας, καὶ τὸν Χριστὸν ἀγαποῦν, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὑπολήπτονται καὶ εὐλαβοῦνται ὑπερβαλλόντως, μάλιστα, ἐὰν θέλετε, καὶ τοὺς γνησίους ἐκπροσώπους τῆς, πού ἠξεύρουν, μάλιστα, νὰ τοὺς διακρίνουν, ὅπου ὑπάρχουν.

Ζητοῦν ἐνσωμάτωσιν καὶ καταφεύγουν, ἐνδεχομένως, εἰς ἄλλους χώρους μὲ ἀπατηλῆς ὑποσχέσεις. Ζητοῦν ἀνθρώπους ἀλληλέγγυους. Ζητοῦν, ἀκριβῶς, αὐτὸ πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία, πού, ἐνίοτε, ἡμεῖς τὴν ἐπισκιάζουμε μὲ σκοπιμότητες ἢ καὶ ἐγκλωβίζουμε μὲ ὑποκριτικῆς παραποιήσεις καὶ καταστάσεις. Πρέπει, λοιπόν, ἡμεῖς κάποτε νὰ καταλάβουμε, πῶς οἱ νέοι ἄνθρωποι αὐτά, καὶ τὰ ἀπεχθάνονται καὶ τὰ ἀπεμπολοῦν.

Τὸ πρόβλημα, συνεπῶς, παιδιὰ μου, μετατίθεται ἄλλου. Ἐνα θὰ ἤθελα νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅσους νέους καὶ νέες, ὄντως, ἐλευθέρους, πού ἀσφυκτιοῦν ἀπὸ τὴν δυσωσμία τοῦ σταύλου τῆς σύγχρονης, μὰ καὶ ἀλλοπρόσαλλης ἐποχῆς μας, ὅτι ἡ Ἱ. Μητρόπολις, ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, θὰ εἶναι ἀνοικτὴ, ἐσπέρας τε καὶ πρωὶ ἢ μεσημβρίας.

Καὶ τώρα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς θυμίσω κάτι, πού, ἴσως, τὸ γνωρίζετε. Ἡ πρώτη πραγματεία τοῦ Μ. Ναπολέοντος ἔφερε τὸν τίτλον «Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευσιν νεαρῶν Μανιατῶν». Αὐτὸ ἔκαμε τὸν Ἀλ. Σούτσο, νὰ χαρα-

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

«Δύο πολύτιμα ἀγαθὰ»

Ἐκ τοῦ πρό τινων μηνῶν δημοσιευθέντος «Ὀδοιπορικοῦ εἰς τὰ Ἑλληνορθόδοξα Κέντρα τῆς Αὐστραλίας» οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἐκκλησίας» ἔχουν γνωρίσει τὴν ζωικότητα, τὴν καρποφορίαν καὶ τὰς ἐλπιδοφόρους προοπτικὰς τῆς ἐν Αὐστραλίᾳ Ἑλληνορθόδοξου Ἐκκλησίας, ἐκλεκτῆς θυγατρὸς τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἣτις ὑπὸ τὴν πεπνυμένην ποιμαντικὴν φροντίδα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ καὶ τῶν ἐκλεκτῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ, Ἀριανζοῦ κ. Ἰωσήφ καὶ Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, συμβάλλεται τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐν τῇ Πέμπτῃ Ἡπειρῶ δημιουργίαν μιᾶς νέας «Μεγάλῃς Ἑλλάδος». Σκαπανεῖς αὐτῆς εἶναι ἀναμφιβόλως καὶ τὰ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἀναπτυσσόμενα ἐκλεκτὰ στελέχη τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνοαυστραλιανῆς Νεολαίας.

Πρὸς Ἕλληνας νέους ἀπευθυνόμενος ὁ ἐπισημασμένος προσφάτως τὴν Αὐστραλίαν καὶ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐν ἰδιαιτέρα συνομιλίᾳ μετ' αὐτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐν πλῶ περιηγήσεως, εἶπεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

«Ἀνήκετε εἰς τὴν ἑλληνορθόδοξον παράδοσιν, ἢ ὅποια ἔχει συνεισφέρει εἰς τὸν λαὸν τῆς χώρας ταύτης δύο πολύτιμα ἀγαθὰ. Τὴν ἀνόθευτον ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τὴν τροφοδότριαν ὀ-

λων τῶν συγχρόνων γλωσσῶν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἀνακαλύψατε αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, τὰ κρυμμένα εἰς τὸ νοητὸ σεντούκι τῆς γαργιάς σας καὶ θὰ ἴδῃτε πόσον πολύτιμα εἶναι» (Ἐφημ. «Ἡ καθημερινή», 16.11.1996).

Ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Παναγιωτάτου εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ὅταν ἔχωμεν λάβει τὰς σχετικὰς εἰδήσεις.

«Μεταπτυχιακὸν Ἰνστιτούτον Ὁρθοδόξου Θεολογίας»

Τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἠλόγησε τὰς ἐνεργείας τοῦ ἐμπνευσθέντος τὸ ἐν Chambésy (Γενεύης) «Ὁρθόδοξον Κέντρον» Σεβ. Μητροπολίτου Ἑλβετίας πρὸς ἴδρυσιν παρὰ τῷ Κέντρῳ τούτῳ «Μεταπτυχιακοῦ Ἰνστιτούτου Ὁρθοδόξου Θεολογίας».

Ὡς καταλήγει ἐν ἐκτενεῖ περὶ αὐτοῦ ἄρθρῳ τοῦ ὁ Σεβασμιώτατος κ. Δαμασκηνός, τὸ Ἰνστιτούτον, ἔχον ὡς σκοπὸν τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐνώπιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας «προκλήσεων τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ», «ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ Ὁρθοδόξου Κέντρου ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀνακεφαλαιώνει ὑπὸ νέαν προοπτικὴν τὰ ἐτήσια μεταπτυχιακὰ Θεολογικὰ Σεμινάρια, τὰ ὅποια ἐλειτούργησαν ὡς ἐν ἀνοικτὸν καὶ διεθνῶς ἀνεγνωρισμένον βῆμα διαχριστιανικοῦ διαλόγου ἐπὶ τῶν συγχρόνων προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου, ἀφ' ἐτέρου δὲ θεμελιώνει νέας

κτηρίῳ τὸν Ναπολέοντα ὡς ἑξῆς: «ὁ Κορσικανὸς ὁ ἔχων τὸν Ταῦγετον Πατρίδα», δηλ. ὁ Ναπολέων κατὰ τὸ φρόνημα ἦτο Μανιάτης.

Ἐπιτρέψατε, παρακαλῶ, καὶ εἰς τὸν Μητροπολίτην σας, πολλῶ μᾶλλον, καὶ ἀσυγκρίτῳ λόγῳ, νὰ ἐγκανυχᾶται καὶ νὰ σεμνύνεται, διότι ἕως τῆς χθὲς αὐτόχθων καὶ γηγενῆς Ἀθηναῖος, ἀπὸ τῆς σήμερον εἶναι Μανιάτης.

Ἐπιτρέψατέ μου ἅγιε, καὶ τρισένδοξε Λαετῆς Μάνης νὰ διατρανώσω γεγωνυῖα τῇ φωνῇ πρὸς τὴν Τριουπόστατον Θεότητα καὶ νὰ ἀναφωνήσω ἔνδακρυς: «Κύριε Κύριε, ἐπίβλεψον, ἐξ οὐρανοῦ καὶ οἶδε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ Σου». Ἀμήν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ νέος Μητροπολίτης Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Χρυσόστομος Κορακίτης γεννήθηκε τὸ 1933 στὴν Ἀθήνα. Σπούδασε τὴν ἰ. ἐπιστήμην τῆς Θεολογίας στὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀποφοίτησε τὸ 1957. Ἀπὸ τὸ 1969 ὡς τὸ 1996 χρημάτισε Γραμματεὺς τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Μοναχισμοῦ. Παράλληλα ἐργάσθηκε ὡς Καθηγητῆς καὶ Ἐφημέριος στὶς Ἱ. Μητροπόλεις Πειραιῶς καὶ Νικαίας. Ἀπὸ τὸ 1966 ὡς τὸ 1996 ὑπῆρξε Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Εἰρήνης ὁδοῦ Αἰόλου. Φιλακόλουθος, πρᾶος, πνευματικός, ἔχει νὰ ἐπιδείξει ἀξιόλογο ποιμαντικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργο. Ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τοὺς νέους καὶ τοὺς πένητες.

προοπτικὰς θεσμικῆς λειτουργίας καὶ συνεχοῦς ἀκτινοβολίας τῆς ὀρθοδόξου μαρτυρίας εἰς τε τὸν διορθόδοξον καὶ εἰς τὸν διαχριστιανικὸν χῶρον. Πράγματι, ἐὰν συντονισθῇ καταλλήλως τὸ διδακτικὸν ἔργον πρὸς τὴν εὐρυτέραν πνευματικὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ καὶ ἐὰν ἀξιοποιηθοῦν πᾶσαι αἱ ὑφιστάμεναι ἢ καὶ αἱ ἐκάστοτε παρουσιαζόμεναι νέαι προϋποθέσεις ὀργανωμένης ἐκδοτικῆς δραστηριότητος, τότε εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ Ἰνστιτούτον Ὁρθοδόξου Θεολογίας δύναται νὰ συμβάλῃ κατὰ τρόπον θετικὸν εἰς τὴν διεύρυνσιν τῶν προοπτικῶν ἐνὸς ἐντίμου καὶ ἐποικοδομητικοῦ διαλόγου τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὸν πολιτισμὸν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου τῆς Δύσεως. Τὸ ζητούμενον πλέον εἶναι ἡ ὀρθὴ ἀξιοποίησις ὅλων τῶν προοπτικῶν δραστηριοποιήσεως τῆς σημαντικῆς αὐτῆς θεσμικῆς ἐκφράσεως εἰς τὰς εὐαίσθητους περιοχὰς τοῦ συγχρόνου πνευματικοῦ βίου τῆς Δύσεως, ὥστε οὔτε αἱ προκλήσεις τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ νὰ μένουν ἀνέλεγκτοι, οὔτε ὁ λόγος τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ μένῃ ἀνενεργὸς εἰς τὰς πνευματικὰς ζυμώσεις τῆς ἐποχῆς». (Δελτίον Εἰδήσεων «Ἐπίσκεψις», 30.9.1996, σ. 13).

«Τιμῶμενοι αὐτάδελφοι»

Κατὰ τὴν ἐν τῇ «Ἀκαδημία Ἀθηνῶν» τελετὴν πρὸς τιμὴν τόσον τοῦ ἀειμνήστου Ἀκαδημαϊκοῦ Ἀγγέλου Ἀγγελόπουλου, ὅσον καὶ τοῦ ἀειθαλοῦς «Μεγάλου Δωρητοῦ τῆς Ἀκαδημίας» καὶ Μεγάλου Εὐεργέτου τοῦ Γένους κ. Παναγιώτου Ἀγγελόπουλου ἔλαβε τὸν λόγον καὶ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Γέρον Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος, ὅστις, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Ἀκαδημία ὡς ἄλλη Κασταλία κρήνη διαθέτει ἀκόμη ἰκανὸν λάλον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἐκτοπίζει τὴν ἀνυχμηρότητα τῆς ἐποχῆς μας καὶ δροσιζει τὴν ἐλπίδα μιᾶς συνεχοῦς πνευματικῆς ἀνανεώσεως. Χαίρων ὅτι οἱ τιμῶμενοι αὐτάδελφοι, ὁ πολὺς καθηγητὴς Ἄγγελος καὶ ὁ Μέγας Εὐεργέτης Παναγιώτης Ἀγγελόπουλοι, τυγχάνουν συγγενεῖς τῆς Ἀκαδημίας, ἀφοῦ ὁ Ἐχέδημος, ὁ φερόμενος ὡς ἀνάδοχος τῆς Ἀκαδημίας, καὶ οἱ περιώνυμοι μαθηταὶ τῆς, ὁ Ἀριστόνυμος καὶ ἡ Λεωσθένεια ἐτίγγανον Ἀρκάδες. Συμμερίζονται δὲ τὴν τιμὴν νὰ πρωτοποροῦν καὶ ἐνταῦθα, ὁ εἰς μὲ τὰς συγγραφάς του, Ἄγγελος, καὶ ὁ δεύτερος μὲ τὰς δωρεάς του, ὁ Παναγιώτης, ἐνδιαφερόμενος ἵνα μὴ ἐκτραπῶμεν οἱ ἐπι-

ζῶντες τῆς χρυσῆς γραμμῆς, ἤτοι τῆς ἐναρέτου καὶ φιλομούσου πολιτείας καὶ ζωῆς των».

Ὁ Σεβασμιώτατος κατέληξεν εὐχόμενος εἰς τὴν Ἀκαδημίαν «νὰ ἀντανακλᾷ εἰς τὸ διηνεκὲς τὴν ἀείφωτον ἀκτινοβολίαν τοῦ Παρθενῶνος — τοῦ φωτοβόλου τούτου ἐθνικοῦ καὶ χριστιανικοῦ τῶν Ἑλλήνων φάρου».

Ἡ εἰκοσαετηρὶς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

Τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Μ. Χατζηφώτη διευθυνομένη σήμερον δεκαπενθήμερος ἐφημερὶς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἐώρτασε προσφάτως τὴν εἰκοσαετηρίδα αὐτῆς, δίδει ἀφορμὴν ἔνθεν μὲν εἰς τὴν ἔκφρασιν συγχαρητηρίων διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς πραγματοποιηθεῖσαν καὶ συνεχιζομένην ἀκτινοβολίαν προσφορὰν τῆς, ἐτέρωθεν δὲ εἰς τὴν διατύπωσιν θεριῶν εὐχῶν πρὸς περαιτέρω συνέχισιν τῆς προόδου καὶ — ἀνοδικῆς ποιτικῆς — πορείας αὐτῆς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν ὑπεδείκνυε πρὸ εἴκοσι ἐτῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, ὅταν ἔλεγε: «Ἦτο πλέον καιρὸς νὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὀστά ὁ ἀπὸ ἐτῶν ἀσίγαστος πόθος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Νὰ ἀποκτήσῃ δηλαδὴ τὸ δημοσιογραφικὸν ἐκεῖνο ὄργανον, τὸ ὁποῖον θὰ πληροφορῇ, θὰ χειραγωγῇ, θὰ διαφωτίξῃ, θὰ οἰκοδομῇ καὶ θὰ καθοδηγῇ τὸν ἑλληνικὸν λαόν...».

Οἱ στόχοι τῆς ἐφημερίδος καθορίζοντο καὶ ὑπὸ τοῦ πρώτου Διευθυντοῦ αὐτῆς Σεβ. Πειραιῶς κ. Καλλινίκου ὡς ἑξῆς: «Ἐπεύθυνη πληροφοροφύρα τῆς κοινῆς γνώμης γιὰ τὴν δραστηριότητα τῆς Ἐκκλησίας στοὺς διαφόρους τομεῖς — σαφῆς τοποθέτηση καὶ χειραγώγηση τοῦ λαοῦ πάνω στὰ ποικίλα προβλήματα του — ἀπαντήσεις, διευκρινίσεις καὶ πληροφορίες σὲ θέματα γιὰ τὰ ὁποῖα δέχεται κατὰ καιροὺς ἐπιθέσεις ἢ Ἐκκλησία — πνευματικὴ οἰκοδομὴ τοῦ λαοῦ καὶ ἐπεύθυνη καθοδήγηση — ὑπεράσπιση τῆς πίστεως».

«Ἐνα κερὶ γιὰ τὸν Βασίλη Μουστάκη»

Ἐν συνεχείᾳ αισθανόμεθα χρέος νὰ ἐπισημάνωμεν, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ τύχῃ προσοχῆς ἢ ἐν ἄρθρῳ τοῦ συνεργάτου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» κ. Ἀρ. Πανώτη φιλοτεχνηθεῖσα προσωπογραφία τοῦ ἀειμνήστου χαρισματικοῦ πρώτου ἀρχισυντάκτου αὐτῆς Βασιλείου Μου-

στάκη. Έν τῷ ἄρθρῳ αὐτῷ γράφονται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἐξῆς:

«Ὁ Βασίλης Μουστάκης... στάθηκε πάντα εὐθυτενῆς καὶ εὐζωνος στὶς ἐπάξεις τῆς Ἐκκλησίας ὡς συνειδητὸς διάκονός της... Σὲ ἐποχὴ πού ὁ μηρυκασμὸς καὶ ἡ ξηροφαγία ἐλυμαίνοντο τὴν θεολογικὴ σκέψη, στάθηκε εὐγενικὸς φορέας ἀναγεννητικῆς πνοῆς. Ψυχὴ εὐαίσθητη καὶ καλλιεργημένη, ἄνδρας ἐντιμὸς καὶ σοβαρὸς, μυαλὸ φωταγωγημένο καὶ καθαρὸ, πνεῦμα φιλελεύθερο καὶ οἰκουμενικὸ, στάθηκε εὐεργετικὸς ὄπου καὶ ἂν συνεργάστηκε. Ἦταν ἐγκρατέστατος γνώστης τῆς ἱεραῶς ἐπιστήμης καὶ κράτιστος χειριστὴς τῆς διαιώνιας ἑλληνικῆς γλώσσας. Ἦταν θερμουργὸς ἱεροκῆρυκας, «ὀξύγραφος» καὶ ὀξύρους «γραμματεὺς», ποιητῆς, λογοτέχνης, δημιουργός, συντονιστῆς, γλωσσομαθῆς, ταπεινός, ἡσύχιος, σύνοψη πολλῶν ἀρετῶν, σπανίων στὸν ἡμέτερον ἐκκλησιαστικὸν περίβολον... Ἦθελε νὰ εἶναι διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποζῶν πάντοτε μὲ τὸν «ἰδρώτα τοῦ προσώπου» του, σὲ ἐντιμὴ δοκιμασία καὶ συνεχῆ διανοητικὴ ἐργασία. Τόποι διακονίας του, ὁ ἄμβωνας, ἡ συγγραφή βιβλίων, ἡ δημοσιογραφία — κοσμικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ, — τὰ περιοδικά, ἡ «Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία» κ.ἄ. Ἄπειρα τὰ δημοσιεύματά του, ἀποστάζοντα «κερὶ καὶ μέλι».

»Ποιὸς στάθηκε κοντά του καὶ δὲν ἀπῆλυνε τὴν σοφία του, τὴν πρωτοπόρο σκέψη του, τὸ χάρισμα τῆς διακρίσεώς του; Θεολόγος μὲ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα, πού ἀπεχθάνετο τὸ παρασκήνιο καὶ τὸν φατριασμό, οἰκοδομοῦσε ὄσους εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ τὸν συναναστρέφονται».

Τὸ ζήτημα τῆς ποιότητος τῶν τηλεοπτικῶν προγραμμάτων

Ὁ διακεκριμένος δημοσιογράφος κ. Γιάννης Αάμψας διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ποιοτικὴν ὑποβάθμισιν τῶν τηλεοπτικῶν προγραμμάτων, ἐν ἄρθρῳ αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τηλε-θύτες καὶ Τηλε-θύματα», λέγει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἐξῆς: «Καλὸ θὰ ἦταν νὰ τονιστεῖ καὶ ἡ γενικότερη χυδαιότητα, πού ἔχει ἐπικρατήσει τὸν τελευταῖο καιρὸ, σὲ ἐκπομπές πού γίνονται ἀργὰ τῆ νύχτα, ἀλλὰ καὶ πολὺ νωρίτερα, σὲ ὄρες πού τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν ἀκόμη κοιμηθεῖ. Ὁμολογῶ πὼς τὰ λόγια πού λέγονται σὲ μερικὲς ταινίες «ἡμι-πορνὸ» εἶναι τόσον

πρόστυχα, ὥστε θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ μεταφέρω ἐδῶ, ἔστω καὶ σὰν παράδειγμα! Ἀκόμα καὶ οἱ ὑπότιτλοι τῶν ξένων ταινιῶν μεταφράζονται μὲ ἐπιλογὴ τῶν πρὸ βρωμερῶν λέξεων τῆς νεοελληνικῆς “ἀργκό”» (Ἐφημ. «Ἐλεύθερος Τύπος», 15.10.1996).

Ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι συμβαίνοντα, τὸ BBC «καθώρισε αὐστηρότερα κριτήρια» διὰ τὴν «προστασία τῶν τηλεθεατῶν». Συμφώνως πρὸς τὸν προσφάτως ἀναθεωρηθέντα κώδικα δεοντολογίας, «τὸ βρετανικὸ κρατικὸ δίκτυο ἀποφάσισε νὰ γίνῃ πρὸ αὐστηρὸ σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν ἀντικειμενικότητα τῶν ρεπορτάζ πού μεταδίδονται, ἀλλὰ καὶ στὴν προστασία τῶν παιδιῶν ἀπὸ εἰκόνας πορνογραφικοῦ περιεχομένου ἢ ὑπέρομετρης βίας». Ὁ κώδιξ αὐτός, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἐπιβάλλει τὰ ἐξῆς: «Ὅλα τὰ προγράμματα... πρέπει νὰ εἶναι κατάλληλα γιὰ τὸ σύνολο τοῦ πληθυσμοῦ — περιλαμβανομένων τῶν παιδιῶν... Δὲν πρέπει νὰ περιλαμβάνουν ἄσεμνες σκηνές ἢ ὑλικὸ πορνογραφικοῦ χαρακτήρα. Προσοχὴ στὴν περιγραφὴ ὁμοφυλοφιλικῶν πράξεων. Οἱ ἐρωτικὲς σκηνές μεταξὺ ἐνηλίκων καὶ παιδιῶν ἀπαγορεύονται» (Ἐφημ. «Τὰ Νέα», 16.11.1996).

Ἡ «Λερναία ὕδρα τῆς διαφθορᾶς»

Ἡ ἐφημερὶς «Herald Tribune», ἐν προσφάτῳ δημοσιεύματι αὐτῆς, ἐπεσήμανεν, ὅτι «κατὰ τὴν ἐφετεινὴν ἐτησίαν σύνοδον τοῦ Διεθνoῦς Νομισματικοῦ Ταμείου καὶ τῆς Διεθνoῦς Τραπεζῆς τὰ ἀνώτατα στελέχη τῶν δύο ὀργανισμῶν ἔκριναν, ὅτι ἡ διαφθορὰ (διὰ τῆς δωροδοκίας καὶ τῆς δωροληψίας) εἶναι μία τῶν μειζόνων οικονομικῶν καὶ πολιτικῶν προκλήσεων, ἐνῶ αἱ βιομηχανικαὶ χώραι, αἱ ὁποῖαι ἀνήκουν εἰς τὸν ΟΟΣΑ, συνεφώνησαν νὰ μελετήσουν μέτρα διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς δωροδοκίας...».

Ἡ εἶδησις αὕτη ἐσχολιάσθη δεδικοιολογημένως ὡς ἐξῆς ὑπὸ ἑλληνικοῦ ὀρθοδόξου περιοδικoῦ: «Τὸ θέμα εἶναι πού καὶ πῶς θὰ βρεθοῦν οἱ ἀκέραιοι, οἱ ἀδιάφθοροι, οἱ ἀσυμβίβαστοι μὲ τὸ πῆμα, τὴν ἀπάτη, τὴν ἀκάθαρτη συναλλαγὴ, οἱ ἀδαμάντινοι χαρακτήρες πού θὰ θηριομαχήσουν μὲ τὴν Λερναία ὕδρα τῆς διαφθορᾶς; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὄπου ὑπάρχουν ἀποροίπτονται καὶ περιθωριοποιοῦνται. Οἱ μικροὶ στὴν ψυχὴ δὲν δέχονται τοὺς μεγάλους καὶ δὲν ἀνέχονται τὸ ἠθικὸ μεγαλεῖο. Αὕτη ἡ νοοτροπία καὶ τακτικὴ, ἢ πρὸ μεγάλης διαφθορᾶ, θὰ ἀλλάξῃ;». Ε.Δ.Θ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

- Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεὶμ προήδρευσε τῶν κατὰ μῆνα Νοέμβριον τακτικῶν Συνεδριῶν τῆς Δ.Ι.Σ. τὴν 4, 5 καὶ 6ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ.
 - Τὴν 8ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Παρασκευὴν, τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐπεσκέφθησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μπουένος Ἀϊρες (Ἀργεντινῆς) κ. Κύριλλος (Ἱεράρχης τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας) καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Χουσίου κ. Ἰωακείμ (Ἱεράρχης τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας), παρεπιδημοῦντες ἀμφότεροι ἐν Ἀθήναις.
 - Τὴν 13ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Τετάρτην, τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐπεσκέφθη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Συνάδων κ. Διονύσιος (Ἱεράρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου).
 - Τὴν 14ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Πέμπτην, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος μετέβη εἰς τὸ Προεδρικὸν Μέγαρον καὶ προέστη τῆς τελετῆς τῆς Διαβεβαιώσεως τῶν νεωστὶ ἐκλεγέντων Σεβ/των Μητροπολιτῶν, Καστορίας κ. Σεραφεὶμ, Φθιώτιδος κ. Νικολάου καὶ Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Χρυσοστόμου, παρουσίᾳ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Κων. Στεφανοπούλου καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Γεω. Ἀρσένη.
- Ὡσαύτως τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέφθησαν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Τιμόθεος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρεθύμνης καὶ Αὔλοποτάμου κ. Ἀνθίμου.
- Τὴν 20ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Τετάρτην τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐπεσκέφθη ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης τῶν Συροϊακωβιτῶν κ. Ἰγνάτιος - Ζαχαῖος, παρεπιδημῶν ἐν Ἀθήναις.
 - Τὴν 23ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ. τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐπεσκέφθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τύρου καὶ Σιδῶνος κ. Ἡλίας (Ἱεράρχης τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας), παρεπιδημῶν ἐν Ἀθήναις.
 - Τὴν Πέμπτην 28ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ. τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐπεσκέφθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καμερόν κ. Πέτρος (Ἱεράρχης τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας), παρεπιδημῶν ἐν Ἀθήναις.

(Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας)

Ἱερὰ Μητρόπολις Δημητριάδος

Μὲ ἐπίσημότητα ἔγιναν τὴν Κυριακῇ 10.11.96 τὰ

ἐγκαίνια τοῦ νέου ἑορτοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου τῆς ἐνορίας Ἁγ. Βασιλείου Βόλου. Τὰ ἐγκαίνια τελέσθησαν ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Δημητριάδος κ. Χριστόδουλον, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἱερέων, τῶν στελεχῶν τοῦ ναοῦ καὶ πολλῶν ἐνοριτῶν. Μιλώντας μετὰ τὸν Ἀγιασμόν ὁ προϊστάμενος τοῦ ἱ. ναοῦ ἀρχιμ. Ἀθαν. Κολλᾶς ἐμνημόνευσε τὰ ὀνόματα ὄσων ἐβοήθησαν καθ' οἰονδήποτε τρόπον γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ ἐπιβλητικοῦ αὐτοῦ ἐνοριακοῦ Κέντρου, καὶ περιέγραψε τὶς λειτουργικὲς προσφορὰς τοῦ κτιρίου σὲ ὅλες τὶς ἡλικίαις. Τὸν Σεβ. προσφώνησε καὶ ἡ νεαρὰ Μαρία Σταμοπούλου, μαθήτρια Λυκείου, ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ΧΝΕΔ τῆς ἐνορίας, ποῦ τοῦ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν νέων γιὰ τὸ ἀμέριστο ἐνδιαφέρον του γιὰ τοὺς νέους. Μιλώντας στὴ συνέχεια ὁ Σεβ. ἀνεφέρθη στὶς δυσκολίες τοῦ ἔργου καὶ ἐπήνεσε τὸν ἀρχιμ. π. Ἀθαν. Κολλᾶν καὶ τοὺς συνεργάτες του κληρικῶν καὶ λαϊκῶν γιὰ τὴν συμπαράστασίν των στὴν ὀλοκλήρωση τοῦ ἔργου. Ἰδιαιτέρως εὐχαρίστησεν ὁ Σεβ. τὸ ἀνώνυμο πλῆθος ποῦ ἐκ τοῦ ὑστερήματος τοῦ ἐστήριξε τὴν προσπάθεια καὶ τὴν στηρίζει. Ὁ Σεβ. ἐτόνισε χαρακτηριστικὰ ὅτι τὸ κτίριο τοῦ ἐνοριακοῦ Κέντρου ἀποτελεῖ συμπλήρωμα τοῦ Θεσιαστηρίου, γιατί σ' αὐτὸ θὰ στεγάζωνται ὅλες οἱ ἱεραποστολικὲς καὶ κοινωνικὲς δραστηριότητες τῆς ἐνορίας, ποῦ ἀγκαλιάζει ὅλα τὰ μέλη τῆς ἐνορίας. Τὸ ἐγκαίνιασθὲν κτίριο περιλαμβάνει ὑπόγειο καὶ τρεῖς ὑπέργειους ὀρόφους, στοὺς ὁποίους εἶναι κατανεμημέναι αἴθουσες γιὰ γραφεῖα, γιὰ συνάξεις, γιὰ ψυχαγωγία νέων, γιὰ διαλέξεις, γιὰ βιβλιοθήκη, μικρὸς ξενὼν καθὼς καὶ αἴθουσα ἐστιατορίου καὶ δεξιώσεων. Στὸν ἄνω ὄροφον ἔχει κτισθῆ παρεκκλήσιον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγ. Σεραφεὶμ τοῦ Σάρωφ, τοῦ ὁποίου τὰ Θυρανοῖξια ἔγιναν αὐθιμερόν. Τὸ κτίριον χρησιμοποιεῖται ἤδη γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς ἐνορίας, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ καὶ πολῦτιμο ἀπόκτημα, ἀλλὰ καὶ ὁμορφο στολίδι καὶ κόσμημα.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἡλείας

Στὶς 2 Νοεμβρίου στὰ Λαστείκα Πύργου Ἡλείας ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς Νέας Πτέρυγας τοῦ Ἱδρυμα Ἄσυλο Ἀνιάτων καὶ κατακοίτων γερόντων «Ἡ νέα Βασιλείας». Ἡ νέα πτέρυγα ἀποτελεῖται ἀπὸ 16 δίκλινα δωμάτια, πλήρως καὶ σύγχρονα ἐξοπλισμένα καὶ θὰ φιλοξενήσει 32 γέρον-

τες τής περιοχής και άλλων Νομών. Η πτέρυγα αυτή είναι δωρεά τής άειμνήστου Χαρικλείας Μπιρπίλη, τής όποίας ό Σεβ. Μητροπολίτης Ήλειας κ. Γερμανός έτέλεσε και τώ 40νθήμερο Μνημόσυνο. Ός γνωστόν, στην Μητρόπολη Ήλειας λειτουργούν άριστα άλλα τέσσαρα τέτοια Ίδρύματα: Γαστούνης, Βάρδας, Βλαχέρης και Πελοπίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Μέσα στα πλαίσια τής πολύμορφης διακονίας τής Ίεράς Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής Κύκκου έντάσσεται έδώ και δέκα χρόνια, τώ Κέντρο Μελετών τής Ίεράς Μονής, με δείγματα προσφοράς σέ πολλούς τομείς, όπως π.χ. στα γράμματα, στις τέχνες και τόν πολιτισμό. Άποδέκτες τής προσφοράς αυτής είναι τόσο ή κυπριακή κοινωνία όσο και ό ευρύτερος έλληνισμός. Μέσα σέ αυτά τώ πλαίσια πραγματοποιήθηκε, μεταξύ 9 και 11 Νοεμβρίου 1996, έπιστημονικό Συνέδριο με θέμα: «Κυπριακός Μοναχισμός».

Οί έργασίες τού Συνεδρίου διεξήχθησαν στην Αΐθουσα τελετών τού Κέντρου Μελετών (πλησίον τού Μετοχίου Άρχάγγελος), στην Λευκωσία. Κατά τήν έναρκτήρια τελετή μίλησαν: Ό Διευθυντής τού Κέντρου Δρ. Ίωάν. Θεοχαρίδης, ό Πανοσιολ. Ήγούμενος τής Ί. Μονής Άρχιμ. κ. Νικηφόρος, ή Ύπουργός Παιδείας και Πολιτισμού Κα Κλ. Άγγελίδου, ένώ ή Α.Μ. ό Άρχιεπίσκοπος Νέας Ίουστινιανής και Κύπρου κ. Χρυσόστομος χαιρέτισε τώ Συνέδριο και κήρυξε τήν έναρξη τών έργασιών του.

Άκολούθησαν οί εισηγήσεις άπό κληρικούς και λαϊκούς, ειδικούς έπιστήμονες και πανεπιστημιακούς δασκάλους. Παραθέτουμε τώ όνόματα τών εισηγητών με τούς τίτλους τών θεμάτων πού διαπραγματεύθηκαν.

Κος Άθαν. Παπαγεωργίου, «*Λαξευτά άσκητήρια και μοναστήρια στην Κύπρο*».

Δρ. Άθαν. Παλιούρας, «*Η έγκλείστρα τού άγ. Νεοφύτου στην Κύπρο και ή έγκλείστρα στη Βαράσοβα Αίτωλίας: οί ιδιαίτερότητες τών άναζητήσεων τού μοναχισμού στην Άνατολική Μεσόγειο*».

Δρ. Άνδρ. Γιακόβλεβιτς, «*Η παραγωγή και διακόσμηση λειτουργικών χειρογράφων τού 16ου-18ου αι. στην Ί. Μ. Κύκκου*».

Κος Στυλ. Περδίκης, «*Χρυσοκέντητα άμφια γνωστών κεντητών στην Ί. Μ. Κύκκου*».

Θεοφ. Ήπίσκοπος Ριούτας Δρ. Μακάριος Τηλλυρίδης, «*Κυπριακός μοναχισμός και ξένοι περιηγητές*».

Δρ. Νικ. Ζαχαρόπουλος, «*Τώ ιστορικά γεγονότα και τώ νόμά τους στη γραμματεία τής μοναστικής κοινωνίας τής Κύπρου*».

Δρ. Άνδρ. Μιτσίδης, «*Η προσφορά τού κυπριακού μοναχισμού στην παιδεία κατά τήν τουρκοκρατία*».

Δρ. Σόλων Χατζησολωμός, «*Σωφρόνιος ό Κυκκάτης, ό λόγιος και μουσικός τού 18ου αι.*».

Κος Κώστας Κύρης, «*Άθως και Κύπρος*».

Δρ. Ευάγ. Χρυσός, «*Άπό τήν ιστορία τού μοναχισμού στην Κύπρο*».

Δρ. Ί. Θεοχαρίδης, Κος Κωστής Κοκκινόφτας, «*Μοναστηριακά δεδομένα σύμφωνα με τώ κατάστιχο IV τής Άρχιεπισκοπής Κύπρου (1825)*».

Πανοσιολ. Ήγούμενος Ί. Μ. Μαχαιρά Άρχιμ. κ. Άθανάσιος, «*Η Τυπική Διάταξη τού όσίου Νείλου*».

Δρ. Στ. Φωτίου, «*Η μοναχική ζωή κατά τόν άγιο Νεόφυτο τόν Έγγλειστο*».

Δρ. Χρ. Οικονόμου, «*Ό άγιος Νεόφυτος, σταθμός στα θεολογικά γράμματα τής Κύπρου*».

Δ. Κ. Κωνσταντινίδης, «*Κυπριακά Μοναστηριακά Τυπικά τού 12ου αι. Η περίπτωση τού Τυπικού τής Έγγλείστρας τού άγ. Νεοφύτου*».

Τώ Συνέδριο όλοκληρώθηκε με τήν προβολή τής ταινίας: «*Η συμμετοχή τής Ί. Μ. Κύκκου στόν έθνικοαπελευθερωτικό άγώνα τού 1955-59*». Η παραγωγή και παρουσίαση τής ταινίας έγινε άπό τόν Δρ. Κλείτο Ίωαννίδη.

Η επικείμενη έκδοση τών πρακτικών πιστεύουμε, ότι θά δώσει στόν κάθε ένδιαφερόμενο, και ιδιαίτερα στούς ειδικούς έρευνητές, τώ ένναυμα για νά άσχοληθούν και νά προβληματιστούν άκόμη περισσότερο με τόν κυπριακό μοναχισμό, ό όποιος έχει πλούσια και πολυσήμαντη παρουσία και προσφορά στην καθόλου Όρθόδοξη Έκκλησία άπό τούς πρώτους αιώνες έμφανίσεως, τόσο τού άναχωρητικού όσο και τού κοινοβιακού μοναχισμού.

Ί. Γ. Χατζ.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ό Πάπας Ίωάννης - Παύλος Β' έδέχθη εις τώ Βατικανόν τόν έπισκεψάμενον αυτόν Ήγέτην τής Κούβας Φιντέλ Κάστρο και άπεδέχθη πρόσκλησιν αυτού, ίνα προσεχώς έπισκεφθή τήν Κούβαν.

—Τώ Παπικόν Συμβούλιον «*Com Unum*» άπήλυθεν εκκλησιν εις Κυβερνήσεις και Διεθνείς Όργανισμούς, εις έπιφανή στελέχη τών ΜΜΕ και εις τās άτομικάς συνειδήσεις νά συνεργασθούν δια τήν καταπολέμησιν τού φαινομένου τής έν τώ κόσμω πείνης.

—'Επί τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἱγουμένων τῶν Μονῶν τῶν Βενεδικτίνων, ὁ Πάπας Ἰωάννης - Παῦλος Β', γράφων τὴν 25ην Σεπτ. 1996 εἰς τὸν Πρωτοηγούμενον τῆς Συνομοσπονδίας τῶν Βενεδεκτίνων, ἐτόνισεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἐξῆς: «Τὸ μοναστήριον εἶναι σχολεῖον προσευχῆς..., εἶναι διακήρυξις τῶν ἀξιών τοῦ Πνεύματος... Σήμερον ἡ Ἐκκλησία αἰσθάνεται ὅπως ἰδιαιτέραν εὐαισθησίαν διὰ τὰς οἰκουμενικὰς ὑποθέσεις. Ὡσαύτως ὑπὸ τὴν προοπτικὴν ταύτην γίνεται ἐμφανὴς ὁ εἰδικὸς ρόλος, τὸν ὁποῖον καλεῖται νὰ παῖξῃ ὁ Μοναχισμὸς εἰς τὸ κατώφλιον τῆς τρίτης χιλιετίας. Πράγματι εἶναι γνωστὴ ἡ σημασία, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ Μοναχισμὸς ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐπίσης πρέπει νὰ ὑπογραμμίσωμεν κάποιαν μοναστικὴν συνέχειαν ἐντὸς τῶν κοινοτήτων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν προέλθει ἐκ τῆς Μεταρρυθμίσεως. Περαιτέρω δύναται ὁ Μοναχισμὸς νὰ παράσχω ἀξιόλογον συμβολὴν εἰς τὸν μεταξὺ Θρησκειῶν διαθρησκευτικὸν διάλογον, ἐπειδὴ ἐπίσης ἐντὸς μερικῶν μὴ χριστιανικῶν θρησκειῶν εἶναι γνωσταὶ σημαντικαὶ μορφαὶ μοναστικῆς ζωῆς...».

—'Ο Πάπας ὠμίλησε τὴν 22αν Ὀκτωβρίου 1996 εἰς τὴν Συνέλευσιν τῆς Ὀλομελείας τῆς Παπικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν. Ἀναφερόμενος εἰς τὸ θέμα «Ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς καὶ ἡ ἐξέλιξις», εἶπεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἐξῆς: «Σήμερον νέαι γνώσεις δίδουν ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ ἴδωμεν εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως πλέον τι μᾶς ὑποθέσεως. Πράγματι εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως, ὅτι ἡ θεωρία αὕτη, μετὰ μίαν σειρὰν ἀνακαλύψεων εἰς διάφορα πεδία τῆς γνώσεως, γίνεται ὀλονὲν καὶ περισσότερον δεκτὴ ὑπὸ τῆς ἐρεῦνης... Ὁ Pius XII ἔχει τονίσει τὸ οὐσιωδέστατον σημεῖον: Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἔχει τὴν ἀρχὴν του ἐν τῇ ζωοποιηθείσῃ ὕλῃ, ἣτις ὑπάρχει πρὸ αὐτοῦ. Ἡ πνευματικὴ ψυχὴ ἀντιθέτως ἐδημιουργήθη ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ». Ἐπομένως ἀπορρίπτονται αἱ μορφαὶ τῆς ἐξελικτικῆς θεωρίας, «αἱ ὁποῖαι θεωροῦν τὸ πνεῦμα ὡς διαμόρφωσιν τῶν δυνάμεων τῆς ζωοποιηθείσης ὕλης ἢ ὡς ἀπλὸν ἐπιφανόμενον τῆς ὕλης ταύτης... Θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀνθρώπου εὕρισκόμεθα ἐνώπιον μᾶς διαφοροποιήσεως ὄντολογικοῦ εἶδους, ἐνώπιον ἐνὸς ὄντολογικοῦ ἄλλματος...» (*L' osservatore romano*, γερμ. ἔκδοσις, 1.11.1996, σ. 1-2).

—'Ο Πρόεδρος τοῦ Παπικοῦ Συμβουλίου διὰ τὰ μαζικὰ Κοινωνικὰ Μέσα Ἐπικοινωνίας (Ἐνημερώσεως), Ἀρχιεπίσκοπος John A. Foley, ἀνεκοίνωσε τὸ θέμα διὰ τὴν 31ην Παγκόσμιον Ἡμέ-

ραν τῶν «Μέσων» (τοῦ ἔτους 1997): «Νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν τὸν Ἰησοῦν, τὴν Ὁδὸν, τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Ζωὴν».

—'Εν τῷ Παπικῷ Πανεπιστημίῳ Gregoriana ὠργανώθη συζήτησις (Kolloquium) διὰ ζητήματα Ἠθικῆς καὶ Ποιήσεως. Αἱ δύο ἔννοια ἐξητάσθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀπόψεων, αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύχθησαν ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰωάννου - Παύλου Β' εἰς τὰ φιλοσοφικὰ καὶ θεολογικὰ δημοσιεύματά του.

Ε. Θ.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Καθ' ἃ πληροφορεῖ ἡμᾶς τὸ Δελτίον Εἰδήσεων «Ἐπίσκεψις», οἱ ἀντιδρώντες εἰς τὴν «χειροτονίαν» τῶν γυναικῶν εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ πρεσβυτέρου ἢ τοῦ ἐπισκόπου αὐξάνονται συνεχῶς εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ θερμότεροι τῶν ἀντιδρώντων ἔχουν συγκροτήσει τὸν Σύλλογον «Forward in Faith» (= Προοδεύοντες εἰς τὴν Πίστιν) καὶ ἐκδηλοῦνται ποικιλοτρόπως. Εἷς ἐκ τῶν τρόπων ἀντιδράσεως εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν περὶ «χειροτονίας» τῶν γυναικῶν εἶναι ὁ ἐφοδιασμὸς τῶν διὰ καρτῶν, τὰς ὁποίας ἔχουν μαζί των, ὅταν οὗτοι κυκλοφοροῦν περὶ εἰς τὰς ὁδοὺς, ἢ ἔχουν τοποθετήσει εἰς ἐμφανὲς σημεῖον τοῦ αὐτοκινήτου των καὶ αἱ ὁποῖαι ἀναγράφουν τὴν ἐξῆς φράσιν: «Εἰς περίπτωσιν δυστυχίματος ἢ ἐκτάκτου ἀνάγκης, ὅπου χρειασθῇ ἱερεὺς, παρακαλῶ νὰ καλέσετε ἱερεῖα ἄνδρα». Τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ ἀπαιτοῦν ἐπίσης διὰ δηλώσεων, τὰς ὁποίας ἔχουν ὑπογράψει, νὰ ἐνταφιασθῶν ὑπὸ ἄνδρὸς ἱερέως.

Ε. Θ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Οἰκουμενικὴ Ἐπιτροπὴ Ἑλβετῶν ΡΚαθολικῶν καὶ Προτεσταντῶν μελετᾷ τρόπους κοινῆς στάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὰ κοινωνικὰ θέματα καὶ εἰς τὴν συμπαράστασιν τῶν μεταναστῶν καὶ προσφύγων. Ἡ Ἐπιτροπὴ, ἣτις μεταδίδει τὴν φωνὴν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Ἑλβετικὸν Κοινοβούλιον, ἐπέμεινε σθεναρῶς εἰς τὴν διατήρησιν τῆς Κυριακῆς ὡς ἡμέρας ἀργίας ὄχι μόνον διὰ λόγους θρησκευτικούς, ἀλλὰ καὶ διὰ λόγους οἰκογενειακοὺς καὶ ἀνθρωπιστικούς. Ἐπίσης ἡ Ἐπιτροπὴ ἀναζητεῖ τρόπους καταπολεμήσεως τῆς ἀνεργίας.

Ε. Θ.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ - ΣΙΚΥΩΝΟΣ - ΖΕΜΕΝΟΥ - ΤΑΡΣΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΦΕΓΓΟΥΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΗΣ ΤΕ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ ΧΙΛΙΟΜΟΔΙΟΥ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς μίας Τρισαλαμποῦς, Ἄδιαιρέτου καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος καὶ Κυριότητος, τοῦ μόνου Θεοῦ τοῦ Παντός, Πρεσβείας τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, εὐχαίς τῶν Κιτιόρων καὶ πάντων τῶν ἐν εὐσεβείᾳ τελειωθέντων Πατέρων ἐτι δὲ καὶ τῶν τελειωθείσων Μητέρων τῆς Ἁγίας Μονῆς ταύτης, ἐπινεύσει δὲ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορίνθου κ.κ. Παντελεήμονος, προβαίνομεν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου (Φανερωμένης) Χιλιομοδίου Κορινθίας ἀφορῶντος εἰς τὸν ὀργάνωσιν, διοίκησιν καὶ εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ πνευματικοῦ βίου συμφῶνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς μοναχικὰς παραδόσεις καὶ τοὺς νόμους τοῦ κράτους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ἄρθρον 1

Φύσις καὶ σύστασις

Ἡ Ἱ. Μοῆ Κοιμήσεως Θεοτόκου (Φανερωμένη), ἰδρῦθη κατὰ τὸ ἔτος 1897 εἰς τὴν σήμερον εὐρισκόμενῃν θέσιν ὡς ἀνδρῶν, ἀποτελοῦσα αὕτη πρὶν τὸ ἔτος 1897 μετόχιον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφάσης Ἱστορικῆς Ἱ. Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἰδρυθείσης κατὰ τὸ ἔτος 1265 (περίπου) καὶ ἀπετέλει κανονικὴν Ἱερὰν Μοῆν, Ν.Π.Δ.Δ., ὑφισταμένης τῆς ὑποστάσεως τῆς αὐτῆς, ἀπὸ τῆς συστάσεώς τῆς, ἀμεταβλήτου.

Ἐν ἔτει 1949 καὶ μερίμνη τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κορίνθου κυροῦ Προκοπίου μετετρέπη εἰς γυναικείαν, δι' οὗ ἐπεκυρώθη νόμῳ καὶ ἡ τοιαύτη ὑπόστασις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὡς Ν.Π.Δ.Δ. Ἡ Ἱερὰ Μοῆ εἶναι Κοινοβιακὴ, θεωρεῖται δὲ ὑφισταμένη καὶ λειτουργοῦσα λόγῳ τῆς ἱστορικότητος αὐτῆς καὶ ἐὰν οὐδεμία Μοναχὴ ὑπολειφθῇ ἐν αὐτῇ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ θὰ διορίζεται ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου Κορίνθου προσωρινῇ Διαχειριστικῇ Ἐπιτροπῇ ἀποτελουμένη ἐξ Ἱερῶν ἀγάμων ἢ ἐγγάμων, Μοναχῶν ἢ Μοναζουσῶν ἐξ ἄλλων Ἱερῶν

Μονῶν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ, ἕως οὗτοῦ ἐγκατασταθῇ νέα ἀδελφότης. Αἱ ἐξουσίαι καὶ τὰ καθήκοντα, τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὸν παρόντα κανονισμόν, συγκεντροῦνται εἰς τὸ ἀνωτέρω συλλογικὸν ὄργανον, ὁ πρόεδρος τοῦ ὁποίου ἢ ἕτερον μέλος τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς μετὰ τὴν σχετικὴν ἐξουσιοδότησιν ἐγκεκριμένην καὶ ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου θὰ ἐκπροσωπῇ τὴν Ἱερὰν Μοῆν πάσας τὰς πρὸς τρίτους σχέσεις, συναλλαγὰς κ.ἄ.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς

Σκοπὸς τῆς Ἱ. Μονῆς εἶναι: α) ὁ ἁγιασμὸς καὶ ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, δι' ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν περὶ τῆς μοναχικῆς Πολιτείας Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

β) Ἡ διαφύλαξις τῆς ἐν αὐτῇ ἀποτεθησαυρισμένης διὰ φοβερὰς ἀποκαλύψεως σεπτῆς καὶ θαυματουργοῦ Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

γ) Ἡ διὰ παντὸς μέσου καὶ τρόπου ὑπόμνησις τῆς ἀνεκτιμήτου καὶ παντοειδοῦς προσφορᾶς τῆς Ἱ. Μονῆς ὡς καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γενικώτερον, πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας ἡμῶν εἰς μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας καὶ νοουθεσίαν τῶν ἐπιγενομένων.

Ἄρθρον 3

Κανονικαὶ δικαιοδοσίαι Μητροπολίτου

Ἡ Ἱ. Μοῆ ὡς ἐλάχιστον μέλος τοῦ καθόλου σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀκολουθοῦσα τὴν τοῦ Ἀποστολικοῦ Πατρὸς ῥῆσιν: «Πάντες τῷ ἐπισκόπῳ ἀκολουθεῖτε, ὡς Ἰησοῦς Χριστὸς τῷ πατρί, καὶ τῷ πρεσβυτέρῳ ὡς τοῖς ἀποστόλοις» (Ἰγνατίου: Ἐπιστολ. Σμυρναίσις, VIII), ὀφείλει νὰ ἀποδίδῃ τὴν πρὸς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἀρμόζουσαν τιμὴν καὶ τὸν προσήκοντα σεβασμὸν ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὰς συμφῶνως τοῖς Ἱεροῖς Κανόσι καὶ τῷ Καταστατικῷ Χάρτῃ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κάτωθι δικαιοδοσίας αὐτοῦ:

α) Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις τῆς Ἱ. Μονῆς, αἱ ὁποῖαι τελοῦνται ἐν ὀνόματι αὐτοῦ, συμφῶνως τῇ Ἐκκλησιαστικῇ τάξει.

β) Ἐποπτεῖ πατρικῶς τὴν ἐν γένει πνευματικὴν ζωὴν καὶ ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ

παρακολουθεῖ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ.

γ) Ἐπικυροῖ τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐκάστοτε νέας Ἡγουμένης καὶ δι' εἰδικῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς ἐγκαθιδρύει αὐτήν.

δ) Παρέχει τὴν κανονικὴν ἐγκρισὶν καὶ εὐλογίαν Αὐτοῦ διὰ τὴν κουρὰν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου προτεινομένων ἀδελφῶν καὶ τελεῖ αὐτὰς αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου Του.

ε) Διορίζει προτάσσει τῆς ἀδελφότητος τὸν Πνευματικὸν τῆς Μονῆς καὶ τὸν Ἐφημέριον.

στ) Χορηγεῖ ἐγγραφὸν ἄδειαν διὰ τὰς ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀπουσίας τῶν Μοναχῶν τῆς Ἱ. Μονῆς.

ζ) Ἀσκεῖ πειθαρχικὸν ἐλεγχον κατὰ πάσης παρεκτρεπομένης Μοναχῆς, συμφώνως πάντοτε πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας.

η) Ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱ. Μονῆς.

θ) Εἰς περίπτωσιν δὲ ὅπου οὐδεμία Μοναχὴ ὑπολειφθῆ ἐν Ἱ. Μονῇ ὁ ἐπίσκοπος ἐνεργεῖ τὰ ὀριζόμενα ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἄρθρον 4

Διοικήσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Ἄργανα Διοικήσεως τῆς Ἱ. Μονῆς εἶναι:

- α) Ἡ Ἡγουμένη
- β) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
- γ) Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 5

Ἡγουμένη: Καθήκοντα καὶ δικαιοδοσία αὐτῆς

α) Ἡ Ἡγουμένη κατὰ τὴν ἀσκησιν τοῦ λειτουργήματός της ἐπέχει «τὸ τοῦ Σωτῆρος πρόσωπον» (Μ. Βασιλείου, Ἀσκητικαὶ διατάξεις, κεφ. κβ' Μ.Ρ.Γ. 31, 1409 Α) ἐν τῇ ἀδελφότητι. Εἶναι ἡ πνευματικὴ μήτηρ, ἧτις ἐν ἐπιγνώσει τῶν ἑαυτῆς καθηκόντων, ἐν φόβῳ Θεοῦ, ἐν ἀγάπῃ πρὸς τὰς ὑπ' αὐτὴν Μοναχὰς, ἐν ταπεινοφροσύνῃ, ἐν πραότητι καὶ ἀνεξικακίᾳ διακονεῖ καὶ ἐργάζεται ἐξόχως τὴν ἴασιν καὶ κάθαρσιν ἐκάστης ψυχῆς ἐκ τῶν ἀμαυρούντων αὐτὴν ῥύπων τῆς ἀμαρτίας καὶ τὴν καθοδήγησιν τῆς πρὸς τὴν ἐν Χριστῷ πνευματικὴν τελείωσιν καὶ ἀπολύτρωσιν καὶ τὴν εὐδόωσιν τοῦ ὅλου ἔργου τῆς Ἀδελφότητος.

β) Διακρινομένη αὐτὴ, ὡς κατέχουσα ὅλην τὴν ποιμαντικὴν ἐπιστήμην τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας, διὰ τῆς προσωπικῆς αὐτῆς βιωτῆς καὶ τοῦ ἐνθέου ἀγώνος της ὡς καὶ διὰ τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Ἱερῶν Ἀγιοπατερικῶν κειμένων, ρυθμίζει τὴν ἐν εὐσεβείᾳ καὶ ὑπακοῇ ἐγκαταβίωσιν τῶν ἀδελφῶν ἐν διακρίσει.

γ) «Ἐν ἀγρύπνῳ ὄμματι» ἐπιβλέπει καὶ ἐπο-

πτεῦει τὴν ζωὴν τῶν Μοναχῶν. Στηρίζει, διαφωτίζει, προκαλεῖ εἰς πνευματικούς ἀγῶνας καὶ θεοφιλεῖς ἀσκήσεις, προλαμβάνει πᾶσαν ἐκτροπὴν καὶ ἐλέγχει πᾶσαν παράβασιν, συμπάσχουσα ἐν ἀγάπῃ μετὰ τῶν τυχόν παρεκτρεπομένων ἀδελφῶν, ὡς ἔχουσα βαθυτάτην συναίσθησιν ὅτι εἶναι «θεράπαινα Χριστοῦ» καὶ ἐντολοδόχος διατελούσα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Θεοῦ.

δ) Ἐποπτεύει τὴν πιστὴν τήρησιν τῶν ὅσων διακελεύουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, οἱ κοινοβιακοὶ θεσμοὶ καὶ ὁ παρῶν Ἑσωτερικὸς Κανονισμὸς.

ε) Συνεργαζομένη μετὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου κατανέμει τὰς διακονίας καὶ τὰ ἔργα τῶν ἀδελφῶν ἀποβλέπουσα εἰς τὸ ψυχικὸν συμφέρον αὐτῶν καὶ εἰς τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τοῦ Κοινοβίου.

στ) Προϊσταται τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν.

ζ) Προτείνει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν ἢ τὴν ἀποβολὴν δοκίμων καὶ τὴν κουρὰν τῶν ὠρίμων πνευματικῶς πρὸς τοῦτο ἀδελφῶν.

η) Προεδρεύει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς συνάξεως τῆς ἀδελφότητος ἀμφοτέρων συγκαλουμένων ὡς ἀναφέρουν τὰ οἰκεία ἄρθρα, πλην τῆς περιπτώσεως ὑποδικίας αὐτῆς ἢ ἀσθενείας ἢ ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὅποτε προεδρεύει ἢ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα τῆς κουρᾶς. Ταύτης δὲ κωλυομένης ἢ ἐπομένης.

θ) Ὅριζει κατὰ τὴν κρίσιν της μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου διὰ νὰ ἀντικαθιστᾷ αὐτὴν ὅσον εἰς τὰ τῆς διοικήσεως, εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας ἢ ἀπουσίας της ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐν καιρῷ ἀπουσίας τῆς Ἡγουμένης αἱ ἀδελφαὶ λαμβάνουν τὴν καθιερωμένην «εὐχὴν» ἀπὸ τὴν ἔχουσαν τὰ πρεσβεῖα τῆς κουρᾶς Μοναχῆν.

ι) Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον διοικητικῶν, ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, ὡς καὶ ἄλλης ἀρχῆς καὶ παντὸς ἐν γένει φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου, κωλυομένης δὲ δι' οἰονδήποτε λόγον ἀναπληροῦται ὑπὸ ἀδελφῆς ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τῆς ἀναπληρώσεως ταύτης ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

ια) Ὑπογράφει πᾶν ἐγγραφὸν ἐξερχόμενον ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς, ὡς καὶ τὰ διπλότυπα εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν.

ιβ) Χορηγεῖ εἰς τὰς ἀδελφὰς ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς δι' ὀλίγας ἡμέρας. Πέραν τούτων ἢ ἄδεια παρέχεται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

ιγ) Μεριμνᾷ περὶ τῆς νοσηλείας τῶν ἀσθενουσῶν ἢ ἀναθέτει ταύτην εἰς τινὰ τῶν ἀδελφῶν, κατὰλληλον οὖσαν διὰ τὸ ἔργον αὐτό.

Ἄρθρον 6

Ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἡγουμένης

α) Διὰ τὴν διαδικασίαν τῆς Ἡγουμένης ἐκλέγε-

ται πρόσωπον διακρινόμενον διὰ τὸ ἦθος, τὴν εὐσέβειαν, τὴν προσήλωσιν εἰς τὰ ἰδεώδη τοῦ Μοναχισμοῦ, τὸ ἀκραιφνὲς ὀρθόδοξον φρόνημα, τὰς διοικητικὰς ἰκανότητας καὶ τὸ χάρισμα τοῦ ποιμαίνειν ψυχάς.

β) Ἐντὸς τριημέρου ἀπὸ τῆς χηρείας τῆς θέσεως τῆς Ἠγουμένης ἢ ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα τῆς κουρᾶς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἀδελφῆ, ἣτις καὶ ἐκτελεῖ χρέη τοποτηρητρίας, συγκαλεῖ τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον, τὸ ὁποῖον ὀρίζει τὴν ἡμέραν συγκλήσεως τῆς ἀδελφότητος, διὰ τὴν ἐκλογὴν νέας Ἠγουμένης. Ἡ ἡμέρα αὕτη δεόν νὰ εἶναι ἢ ἐνάτη ἀπὸ τοῦ θανάτου ἢ τῆς παραιτήσεως ἢ τῆς καθ' οἰονδήποτε τρόπον παύσεως τῆς Ἠγουμένης. Τῆς ὀρισθείσης ἡμέρας αἱ ἀδελφαὶ λαμβάνουν γνώσιν δι' ἀνακοινώσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεσημβρινῆς τραπέζης τοιχοκολλουμένης δὲ αὐτῆς καὶ εἰς τὴν εἴσοδον τῆς τραπέζης, πέντε ἡμέρας τοῦλάχιστον ἐνωρίτερον.

γ) Ὅργανον προετοιμασίας καὶ διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν ἐκτελεῖ ἢ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἐκ τριῶν ἀδελφῶν, ἣτοι: 1) ἐκ τῆς πρώτης τῆ τάξει κουρᾶς ἀδελφῆς καὶ εἰς περίπτωσιν ἀδυναμίας αὐτῆς τὴν θέσιν τῆς λαμβάνει ἢ δευτέρα τῆ τάξει. 2) Τῆς Οἰκονόμου τῆς Ἱ. Μονῆς. 3) Τῆς Γραμματέως.

δ) Δικαίωμα ψήφου ἔχουν ἅπασαι αἱ ἀδελφαὶ Ρασοφόροι καὶ Μεγαλόσχημοι ἀσχέτως χρόνου προσελεύσεως των εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐκτὸς τῶν δοκίμων. Ἐκλόγιμοι δὲ εἶναι αἱ ἀδελφαὶ αἱ ἔχουσαι ἡλικίαν ἄνω τῶν τριάκοντα πέντε (35) ἐτῶν καὶ αἱ ὁποῖαι ἐγκαταβιοῦν ἀνελλιπῶς εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν πέραν τῆς δεκαετίας, ἔχουσαι δὲ πνευματικὰ καὶ διοικητικὰ προσόντα. Ὁ κατάλογος τούτων ἐξάγεται ἐκ τοῦ Μοναχολογίου τῆς Ἱ. Μονῆς.

ε) Ἡ ὀλομέλεια τῆς ἀδελφότητος συνερχομένη πρὸς ἀνάδειξιν Ἠγουμένης, εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν τεσσάρων πέμπτων (4/5) τῶν μελῶν αὐτῆς.

στ) Ἡ ἐκλογὴ διενεργεῖται ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ ἀμέσως μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ἀρχομένων ἀπὸ τῶν μικροτέρων ἀδελφῶν, ἐνώπιον τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ διὰ ψηφοδελτίου ἐσφραγισμένου διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, εἰς ὃ ἔχουσιν ἀναγραφῆ ἅπαντα τὰ ὀνόματα τῶν ἀδελφῶν τῶν ἔχουσῶν δικαίωμα ψήφου.

ζ) Εἰς ἕκαστον ἐσφραγισμένον ψηφοδέλτιον αἱ ἀδελφαὶ θέτουν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ εἰς ἓν μόνον ὄνομα διὰ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἠγουμένης. Ἐὰν θέσουν περισσοτέρους τοῦ ἐνὸς σταυροῦς, τὸ ψηφοδέλτιον εἶναι ἄκυρον.

η) Ἡ σφράγις καὶ ἀποσφράγις τοῦ κιβωτιοῦ, καθὼς καὶ ἡ καταμέτρησις τῶν ψήφων, γίνον-

ται ἐνώπιον τῶν παρισταμένων μελῶν τῆς ἀδελφότητος.

θ) Ἠγουμένη ἐκλέγεται ἢ λαβούσα τὸ ἥμισυ σὺν ἓνα τῶν ψήφων τῶν ψηφισασῶν ἀδελφῶν, ὁπότε Ἠγουμένη ἐκλέγεται ἢ λαβούσα τὰς περισσοτέρας ψήφους. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ἐκλέγεται ἢ ἔχουσα πρεσβεῖα κουρᾶς (ἢ τίθεται κλήρος ἐνώπιον τῆς ἀδελφότητος). (Ἄς διαλέξουν αἱ ἀδελφαὶ τί προτιμοῦν).

ι) Ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ὑποχρεοῦται νὰ συντάξῃ Πρακτικὸν ἐκλογῆς καταγράφουσα ἅμα τὰ ὀνόματα τῶν ἐψηφισμένων ἀδελφῶν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἐκάστη τῶν ὑποψηφίων.

Τὸ οὕτω συνταχθὲν Πρακτικὸν ὑπογράφεται ὑπὸ τῶν ψηφισασῶν ἀδελφῶν καὶ ἐντὸς πενημέρου κοινοποιεῖται ἀντίγραφον τούτου εἰς τὸν Μητροπολίτην Κορίνθου, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἀναγγέλεται ἢ ἐκλογὴ νέας Ἠγουμένης καὶ ἐκζητοῦνται αἱ εὐλογίαι αὐτοῦ. Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Πρακτικοῦ καὶ τὴν σχετικὴν εὐχαριστήριον προσευχὴν, ἢ Ἠγουμένη ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων αὐτῆς. Ὁ Μητροπολίτης προβαίνει περαιτέρω δι' εἰδικῆς τελετῆς, ἐν ἡμέρᾳ ὀριζομένη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς νέας Ἠγουμένης.

ια) Ἐνοτάσεις κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς ὑποβάλλονται ἐντὸς τῆς ἰδίας ἢ τὸ πολὺ τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ἄλλως εἶναι ἄκυροι. Δέον δὲ νὰ ὑπογράφωνται ὑπὸ τοῦ 1/3 τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ψηφισασῶν ἀδελφῶν. Ταῦτας ἐκδικάζει ἢ ἀδελφότης συγκαλουμένη ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἐντὸς 5ημέρου. Ἄν ἢ ἐκλογὴ ἄκυρωθῇ δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς ἀδελφότητος, διεξάγεται πάραυτα νέα ἐκλογὴ, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος. Ἄμα τῇ ὑποβολῇ ἐνοτάσεως καὶ μέχρι τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς ἢ Ἠγουμένη ἀπέχει τῆς ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῆς.

ιβ) Ἡ οὕτως ἐκλεγείσα Ἠγουμένη εἶναι ἰσοβία, ἐπιφυλασσομένων τῶν διὰ τῆς παρ. 5 τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ Ν. 590/1977 εἰδικῶς ὀριζομένων.

ιγ) Ἡ ἰσοβιότης τῆς Ἠγουμένης εἶναι δυνατὸν νὰ ἀρθῇ:

1. Εἰς περίπτωσιν βαρείας ἀσθενείας - ἀνικανότητος τῆς Ἠγουμένης διὰ τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων αὐτῆς, βεβαιουμένης διὰ γνωματεύσεως τριῶν ἰατρῶν καλουμένων ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος, κηρύττεται μετ' ἐγκρίσιν τοῦ μητροπολίτου ἢ θέσις τῆς Ἠγουμένης κενὴ καὶ κινεῖται ἢ διαδικασία νέας ἐκλογῆς, κατὰ τὰ ὡς ἄνω.

2. Εἰς περίπτωσιν σοβαρῶν παραπτωμάτων (ἠθικῶν, διαχειρίσεως, παραβιάσεως τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, ἐξακολουθητικῆς δυστροπίας εἰς τὰς σχέσεις τῆς μετὰ τὴν Ἀδελφότητα).

Εἰς τὴν ὡς ἄνω περίπτωσιν προηγεῖται τῆς ἐκ-

πτώσεως γραπτή παρατήρησις ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου δις τοῦλάχιστον, ἢ τρίτη γίνεται ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐὰν δὲν ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν τάξιν ἀλλὰ συνεχίξῃ ἐκτρεπομένη, τότε ἀναφέρουν ἐγγράφως τὰ 2/3 τῆς συνάξεως τῆς ἀδελφότητος πρὸς τὸν Μητροπολίτην Κορίνθου τὰ συγκεκριμένα παραπτώματα, ὅστις ἐνεργεῖ διὰ τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων ἐνόρκους διοικητικὰς ἀνακρίσεις, συγκαλεῖ καὶ Ἐπισκοπικὸν δικαστήριον ἐὰν χρειασθῇ, καὶ ἐπιβάλλει τὰς ἀναλόγους ποινὰς ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ἐκπτώσιν ἐκ τοῦ Ἡγουμενικοῦ θρόνου, κηρύττει τὴν θέσιν ἐν χρεῖα καὶ τὴν διενέργειαν νέων ἐκλογῶν, κατὰ τὰ κεκανονισμένα.

Ἡ κατηγορουμένη Ἡγουμένη ἔχει τὴν δυνατότητα τῆς ἐφέσεως τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως εἰς τὰ δευτεροβάθμια διὰ Μοναχοῦς ὄργανα.

ιδ) Κατὰ τὸ διάστημα τῆς παύσεως, δι' οἰονδήποτε λόγον, μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέας Ἡγουμένης, χρεῖα τοποτηρητηρίας ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἐκτελεῖ ἢ πρώτη τῇ τάξει ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ὀρισθείσης δι' ἐγγράφου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

ιε) Παρητημένη ἢ πεπαιυμένη Ἡγουμένη δύναται νὰ ἐπανεκλεγῇ ἐφ' ὅσον ἐξέλιπον οἱ λόγοι τῆς παραιτήσεως ἢ τῆς παύσεως αὐτῆς καὶ ἐφ' ὅσον χηρεύῃ ἢ θέσις τῆς Ἡγουμένης.

Ἄρθρον 7

Ἡγουμενοσυμβούλιον

α) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῇ προεδρίᾳ τῆς Ἡγουμένης, ἀποτελεῖ σῶμα ἀσκοῦν τὴν διοίκησιν τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν.

β) Εἶναι τριμελὲς μετὰ τῆς Ἡγουμένης ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδελφῶν δὲν ὑπερβαίνει τὰς εἴκοσι (20). Ἄνω τῶν εἴκοσι (20) μελῶν τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον γίνεται πενταμελὲς μετὰ τῆς Ἡγουμένης.

γ) Τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐκλέγονται ἀνὰ 5ετίαν καὶ εἶναι ἐπανεκλέξιμα· αἱ ἀδελφαὶ μπορεῖ νὰ διαλέγουν μετὰ 3ετίας, 4ετίας, 5ετίας, ὡς ὀρίζει ὁ νόμος, ὅταν τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον εἶναι διορισμένον.

δ) Δέον ταῦτα νὰ διακρίνωνται διὰ τὴν ὀρθόδοξον μοναχικὴν σκέψιν, τὴν συνέπειαν καὶ ἀκρίβειαν περὶ τὴν μοναχικὴν βιοτήν, διὰ τὸ πνεῦμα συνεργασίας καὶ διὰ τὰς διοικητικὰς τῶν ἱκανότητάς.

ε) Εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἅπαντα τὰ μέλη αὐτοῦ ὀφείλουν νὰ ἐκφράζον ἐλευθέρως τὰς ἀπόψεις των, συμπεριφερόμενα ἐναντι ἀλλήλων μετὰ σεβασμοῦ, πραότητος καὶ ταπεινώσεως. Εἰς περίπτωσιν διαφωνίας, αἱ ἀπόψεις τῶν διαφωνούντων καταχωρίζονται εἰς τὸ βιβλίον πρακτικῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

στ) Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Ἐπὶ ἰσοψηφίας (εἰς δικαιολογημένην ἀπου-

σίαν μέλους τινὸς) βαρύνει ἡ γνώμη τῆς Ἡγουμένης.

ζ) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον συνέρχεται τακτικῶς μὲν ἅπαξ τοῦ μηνός, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις προκύπτει σοβαρὸν θέμα πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἡγουμένης. Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῶν τριῶν μελῶν του, ὅταν εἶναι τριμελὲς. Ἐπὶ παρουσίᾳ τεσσάρων μελῶν ὅταν εἶναι 5μελὲς.

η) Εἰς περίπτωσιν θανάτου ἢ οἰονδήποτε λόγον ἀποχωρήσεως μέλους τινὸς ἐκ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος.

θ) Τὰ τῆς μυστικῆς ψηφοφορίας διὰ τὴν ἐκλογὴν Ἡγουμενοσυμβουλίου διεξάγονται ὡς καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἡγουμένης. Τὰ σημεῖα τοῦ σταυροῦ τὰ ὁποῖα θέτομεν εἶναι ἀνάλογα τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου (δύο ὅταν τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον εἶναι 3/μελὲς, τέσσαρα ὅταν αὐτὸ εἶναι 5/μελὲς). Αἱ ἀδελφαὶ αἱ ἔχουσαι τοὺς περισσοτέρους σταυροὺς ἐκλέγονται μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ψηφοδέλτια μὲ περισσοτέρους σταυροὺς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀρμόζει θεωροῦνται ἄκυρα.

Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν διὰ τὴν τελευταίαν θέσιν ὑπάρχει ἰσοψηφία ἢ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ καταρτίζει ἀμέσως νέα ψηφοδέλτια μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἰσοψηφίων ἀδελφῶν καὶ συνεχίζει ἄνευ διακοπῆς τὰς ἐκλογάς.

Ἡ εὐλογία τοῦ Μητροπολίτου, εἰς ὃν ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀνακοινοῦνται τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκλογῆς, παρέχεται, ἐν εὐαρεστῆσει γραπτῶς.

Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ λήξις τῆς θητείας τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου συμπέσῃ μὲ τὴν χρεῖαν τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης, τότε παρατείνεται ἡ θητεία του μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέας Ἡγουμένης.

Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται ἐντὸς τῆς τελευταίας ἐβδομάδος πρὸ τῆς λήξεως τῆς θητείας του καὶ ἡ ἡμερομηνία ἐκλογῆς ἀνακοινοῦται ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης ἐν τῇ τραπέζῃ πρὸ πέντε ἡμερῶν τοῦλάχιστον.

ι) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον διαχειρίζεται, κατὰ τὸν νόμον, τὴν περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀποφασίζει περὶ ἀποδοχῆς ἢ ἀποποιήσεως δωρεᾶς ἢ κληρονομίας, συνάψεως δανείων, ἀγορᾶς καὶ πωλήσεως κινητῶν ἢ ἀκινήτων, περὶ ἀνεγέρσεως οἰκοδομῶν ἢ οὐσιωδῶν ἐπισκευῶν κτιρίων. Αἱ ἀποφάσεις αὐταὶ ὑπόκεινται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Μητροπολίτου διὰ τὴν τήρησιν τῶν νόμων τοῦ Κράτους καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ περιβάλλονται διὰ τῆς ἐγκρίσεως αὐτοῦ, ἐνδεχομένως δὲ καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅταν οὕτως ὀρίζεται ἐν τῷ νόμῳ.

ια) Κωλυομένης τῆς Ἡγουμένης ἐξουσιοδοτεῖ

μέλος του διὰ τὴν ἐκπροσώπησην τῆς Ἱ. Μονῆς ἐνώπιον δικαστικῆς ἢ οἰασδῆποτε ἄλλης Ἀρχῆς καὶ ἐνεργεῖ τὰς πάσης φύσεως δικαιοπραξίας μετὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἀρχῶν, Τραπεζῶν καὶ παντὸς ἐν γένει φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου. Δι' εἰδικὴν ὑπόθεσιν δύναται τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον νὰ ἐξουσιοδοτήσῃ καὶ νομικὸν σύμβουλον πρὸς ἐκπροσώπησην τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ιβ) Συντάσσει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπολογισμὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ὑποβάλλει τοῦτο εἰς τὸν Μητροπολίτην Κορίνθου πρὸς ἐλεγχον τῆς νομιμότητος τῶν γενομένων δαπανῶν.

ιγ) Ἀποφασίζει, τῇ προτάσει τῆς Ἡγουμένης, τὴν πρόσληψιν ἢ ἀποβολὴν τῶν δοκίμων. Ὡσαύτως ἀποφασίζει, τῇ προτάσει τῆς Ἡγουμένης, τὴν κουρὰν τῶν πνευματικῶς ὠρίμων ἀδελφῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑποβάλλει σχετικὸν πρακτικὸν εἰς τὸν Μητροπολίτην Κορίνθου καὶ παρακαλεῖ υἱκῶς διὰ τὴν τέλεσιν τῶν σχετικῶν ἱεροτελεστιῶν.

ιδ) Ἐκλέγει ἐν μέλος αὐτοῦ ὡς Ταμίαν (Οἰκονόμον), ἣτις διενεργεῖ εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς διὰ γραμματίων θεωρουμένων δεόντως ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου. Παραλαμβάνει ἐπίσης πᾶν εἶδος ἀναθήματος ὑπὸ τῶν προσκυνητῶν καὶ ἐκδίδει πάραυτα τὸ σχετικὸν Γραμματίον παραλαβῆς τοῦ ἀντικειμένου, περιγράφουσα ἐν αὐτῷ τὸ εἶδος καὶ τὴν ποιότητα αὐτοῦ.

ιε) Ὅρίζει τὴν Γραμματέα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διὰ μίαν πενταετίαν, ἣτις δύναται νὰ εἶναι ἀδελφὴ μὴ ἀνήκουσα εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον. Αὕτη μετέχει τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἀνευ δικαιώματος ψήφου.

ιστ) Ἀποφαίνεται περὶ τῆς μεταβολῆς τῶν μὴ θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ (καὶ εἰσηγεῖται τὰ δέοντα εἰς τὴν Ἀδελφότητα, μόνην ἀρμοδίαν διὰ τὰ περαιτέρω).

Ἄρθρον 8

Τὰ ἀναθήματα, προσφέρονται ἀπὸ τὸν εὐσεβῆ καὶ πιστὸν Λαὸν τοῦ Κυρίου, πρὸ τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ἐπονομαζομένης Φανερωμένης. Ἡ αἰτία τῆς καταθέσεως τῶν ἀναθημάτων, προέρχεται εἴτε ὡς εὐχαριστία πρὸς τὴν Πανάχραντον Μητέρα τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν προστασίαν τῆς εἰς κάποιον προσφιλῆς πρόσωπον τοῦ καταθέτου, ὅποτε τὸ ἀνάθημα τοῦτο εἶναι μαρτυρία θαυματουργικῆς ἐνέργειας. Ἄλλοτε ὡς δεῖγμα καταφυγῆς καὶ θερμῆς παρακλήσεως, διὰ νὰ ἀπαλύνη τὸ ψυχικὸν ἢ σωματικὸν ἄλγος ἢ νὰ ἀπομακρύνῃ δισεπίλυτα οἰκογενειακὰ προβλήματα, ὅποτε τὰ ἀναθήματα αὐτὰ ἀποτελοῦν μαρτυρίαν βαθυτάτης πίστεως.

Ἐν συμπεράσματι τὸ κάθε εἶδος τοῦ ἀναθήματος ἢ μὴ πολυτίμου ἢ μεγάλης χρηματικῆς ἀξίας,

ἔχει εἰδικὴν ἱστορικὴν καὶ πνευματικὴν ἀξίαν, ἄλλοτε ἐκ βαθυτάτου πόνου, ἄλλοτε εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιᾶσεως, προερχομένης μετὰ τὴν θαυματουργικὴν καὶ εὐσπλαγγικὴν παρέμβασιν τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Μὲ τὸ σκεπτικόν, ὅτι ἐὰν εἶναι ἀδιανόητον τὰ πάσης μορφῆς καὶ ἀξίας Ἱστορικὰ καὶ Ἐθνικὰ ἀντικείμενα ἢ Σύμβολα νὰ ἐκποιοθῶν, πολὺ περισσότερον εἶναι πάνυ ἀδιανόητον νὰ ἐκποιοῦνται τὰ Ἀναθήματα ἢ Τάματα, τὰ πειστήρια τουτέστιν τῶν θαυμάτων καὶ τῆς βαθυτάτης πίστεως τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ μας, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ μὴ καταφρονῆται ἢ προσωπικὴ καταφυγὴ τῶν πονεμένων καὶ δοκιμαζομένων. Δι' ὃ καὶ ἡ Ἀδελφότης ὅλη, ἐν ὁμοφωνίᾳ, διὰ τοῦ προμνησθέντος Ἄρθρου τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀποφασίζει τὴν μὴ ἐκποίησιν τῶν ὄσων ὑπάρχουν Ἀναθημάτων καὶ τῶν ὄσων ἐφεξῆς θὰ προσενεχθῶν.

Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, θὰ ἀνοιγῆ πρὸς τοῦτο εἰδικὸν Βιβλίον Ἀναθημάτων, εἰς ὃ θὰ ἀναγράφεται α) τὸ ὄνοματεπώνυμον τοῦ προσφέροντος, β) ὁ τόπος καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς μονίμου κατοικίας του, καθὼς καὶ τὸ ἐπάγγελμά του, γ) ἡ λεπτομερὴς περιγραφὴ τοῦ ἀντικειμένου, καθὼς καὶ ἡ φωτογραφίσις του, ἢ ὅποια θὰ ἐπικολληθῆ εἰς τὴν σχετικὴν σελίδα τοῦ Βιβλίου καὶ δ) ἐκτενὴς ἀναφορὰ τῆς αἰτίας τῆς προσφορᾶς. Ὡσαύτως, μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Ἀναθήματος, θὰ κόβεται ἀμέσως ἢ σχετικὴ ἀπόδειξις παραλαβῆς τοῦ ἀντικειμένου, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναγράφεται καὶ ἐκεῖ ἡ αἰτία τῆς προσφορᾶς, θὰ ὑπογράφεται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ διαθέτου.

Τὰ ἐν λόγῳ Ἀναθήματα, ἀφοῦ τοποθετηθῶν ἀρχικῶς καὶ διὰ χρονικὸν διάστημα τουλάχιστον ἐνὸς ἔτους ἐπὶ τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνας, ὕστερον καὶ μονίμως πλέον, θὰ ἐκτίθενται εἰς εἰδικὰς πρὸς τοῦτο προθήκας ἐπὶ τοῦ μέλλοντος νὰ λειτουργήσῃ Μουσείου, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν.

Κατ' ἐξαιρέσιν καὶ μετὰ χρονικὴν περίοδον πενταετίας, θὰ ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ παραλαμβάνῃ τὸ Ἀνάθημα, μόνον τὸ ἄτομον ἐκεῖνο, χάριν τοῦ ὁποίου προσεφέρθη, μετὰ ἀπὸ ὑποχρεωτικὴν Ἀπόφασιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ σχετικὴν ἔγκρισιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, ὡς εὐλογία πλέον καὶ ἀνάμνησις τοῦ θαύματος εἰς τὸ διηνεκὲς κ.λπ., μετ' αὐστηρῶς προαιρετικὴν δωρεάν τινα ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου.

Ἄρθρον 9

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τηροῦνται τὰ ἐξῆς ἐπίσημα βιβλία:

1. Βιβλίον πρακτικῶν Ἡγουμενοσυμβουλίου.
2. Βιβλίον Πρακτικῶν Γενικῶν Συνάξεων Ἀδελφότητος.

3. Βιβλίον εισερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων (Πρωτόκολλον).

4. Μοναχολόγιον.

5. Βιβλίον ἐγγραφῆς Δοκίμων.

6. Κτηματολόγιον, δηλαδή βιβλίον τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῆς Ἱ. Μονῆς.

7. Βιβλίον Ταμείου.

8. Βιβλίον Ὑλικού.

9. Βιβλίον καταγραφῆς παλαιῶν Ἱερῶν Σκευῶν, εἰκόνων, βιβλίων, χειρογράφων κλ.π., μετὰ πλήρους περιγραφῆς καὶ ἀντιστοιχῶν φωτογραφιῶν.

10. Βιβλίον καταγραφῆς καινουργῶν Ἱερῶν Σκευῶν καὶ εἰκόνων.

11. Βιβλίον καταγραφῆς περιεχομένου Βιβλιοθήκης.

12. Βιβλίον καταγραφῆς παντὸς εἴδους Ἀναθήματος ὑπὸ τῶν προσκυνητῶν.

Ἄρθρον 10

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος

Ἡ Σύναξις ἀπαρτίζεται ἐξ ὄλων τῶν Μοναχῶν, ἤτοι ρασοφόρων καὶ μεγαλοσχήμενων, ἀποκλειομένων τῶν δοκίμων. Θεωρεῖται ἐν ἀπαρτίᾳ ἐφ' ὅσον εἶναι παρόντα τὰ 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος. Διὰ τὴν λήψιν ἀποφάσεων εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας, ὑπερισχύει ἡ ἀποψις μεθ' ἧς συντάσσεται ἡ Ἦγουμένη.

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος συγκαλεῖται παρὰ τοῦ Ἦγουμενοσυμβουλίου εἰσηγήσει τῆς Ἦγουμένης ἢ τῆς τοποτηρητρίας τῆς Ἱ. Μονῆς.

α) Εἰς περίπτωσιν ἐκτάκτου καὶ λίαν σοβαροῦ προβλήματος τῆς Ἱ. Μονῆς, προκειμένου νὰ ζητηθῇ συμβουλευτικῶς ἡ γνώμη τῆς Ἀδελφότητος.

β) Πρὸς ἐκλογὴν τῆς Ἦγουμένης καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ἦγουμενοσυμβουλίου.

γ) Δι' ἐγκρίσιν ἐκποιήσεως, ἐὰν δεήσει, περιουσιακῶν στοιχείων τῆς Ἀδελφότητος.

δ) Εἰς περίπτωσιν τροποποιήσεως, προσθήκης ἢ καταργήσεως ἀρθρου τινὸς ἐκ τῶν μὴ θεμελιωδῶν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ε) Πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὸ ἀνατιθέμενον εἰς ἐκάστην ἀδελφὴν διακόνημα (ἄπαξ τοῦ ἔτους).

στ) Πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος δι' ἐκτακτὰ γεγονότα θρησκευτικὰ ἢ ἐθνικά.

ζ) Ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν ἀδελφῶν ἐπὶ τῆς ἐν γένει πορείας τῆς Ἱ. Μονῆς. Κατὰ τὴν ἐνιαύσιον Γενικὴν ταύτην σύναξιν θὰ ἀναγιγνώσκωνται ὁ προϋπολογισμὸς νέας χρήσεως καὶ ὁ ἀπολογισμὸς παρελθούσης χρήσεως.

η) Εἰς ἐξόχως ἐκτάκτους περιπτώσεις, ὅταν τὸ αἰτήσωσιν ἐγγράφως τὰ 2/3 τῶν ἐγγεγραμμένων μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ἤτοι Ρασοφόρων καὶ Με-

γαλοσχήμενων. Ἐὰν δὲ τὸ Ἦγουμενοσυμβούλιον δὲν ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ αἶτημα αὐτῶν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ἐγγράφου, δύναται ἡ Ἀδελφότης νὰ συνέλθῃ αὐτοδικαίως μερίμνη τῆς πρώτης τῆ τάξει τῶν αἰτουμένων τὴν σύγκλησιν ἀδελφῶν καὶ ἐν ἀδυναμίᾳ αὐτῆς μερίμνη τῆς ἐπομένης ἀδελφῆς.

θ) Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Τῶν Γενικῶν Συνάξεων τηροῦνται πρακτικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τὸ σῶμα τῆς Ἀδελφότητος

Ἄρθρον 11

Ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα ἀδελφῶν

α) Ἄπασαι αἱ ἀδελφαί, μοναχαὶ καὶ δόκιμοι, ὑποχρεοῦνται νὰ ζῶσιν συμφώνως πρὸς τὰς περὶ Μοναχισμοῦ διατάξεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι ἐν εὐσεβείᾳ καὶ σωφροσύνῃ, ἐν φόβῳ Θεοῦ, ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἐγκρατείᾳ, ἐν ὑπακοῇ καὶ φιλαδελφείᾳ, ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐνότητι, «ἵνα ὡσι ἐν», ἐπιδιδόμεναι εἰς τὴν ἀδιάλειπτον προσευχὴν καὶ τὰς διαφόρους πνευματικὰς ἀσκήσεις.

β) Αἱ ἀδελφαὶ ὀφείλουσιν νὰ ἀσκοῦν τὴν πρὸς ἀλλήλας ἀγάπην κατὰ τρόπον Εὐαγγελικόν καὶ κατὰ τὴν εὐρύτητα, ἣν ἀποδίδει αὐτῇ ὁ τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος λέγων: «Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν... ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι. Καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθῆσομαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὀφελούμαι...» (Α' Κορινθ. ΙΓ', 1-3), ἀποκλειομένης παντελῶς τῆς μερικῆς φιλίας ἀδελφῆς πρὸς ἀδελφὴν ἢ ἀδελφῆς πρὸς ὑποψηφίαν μοναχὴν ἢ ἀδελφῆς πρὸς κοσμικὴν.

γ) Ἐκάστη ἀδελφὴ δέον νὰ ἐνθυμῆται, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς κουράς τῆς εἰσέρχεται εἰς μίαν νέαν κατάστασιν καὶ τάξιν. Ἔχει συνάψει «σύμβασιν πνευματικῆς συμβίωσεως, τῆς ἄλυτον καὶ αἰώνιον τὴν συνάφειαν κεκτημένης» (Μ. Βασ., Ἀσκητικαὶ Διατάξεις, ΚΑ' 1, Ε.Π.Ε., τόμος 9ος, σελ. 496) καὶ δέον ὅπως περιβάλλῃ τὴν Ἱ. Μονὴν μετ' ἀμέτρου ἀγάπης καὶ ἐνθέου ζήλου.

δ) Φυσικωτάτην ἀπόρροιαν τῆς θεμελιώδους καὶ πρώτης ἀρχῆς τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ ἀποτελεῖ ἡ ἀληθὴς καὶ τελεία ὑπακοή, τὴν ὁποίαν ἐκάστη Μοναχὴ ὀφείλει πρὸς τὴν Ἦγουμένην ἀγογγύστως, ὅπως ὡς ὑπήκοος Μοναχὴ «εὐπαρρησιάζτως τῷ σταυρωθέντι παραστήσεται· ὁ γὰρ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ Κύριος ὑπήκοος γέγονεν μέχρι θανάτου» (Ἀββᾶ Ὑπερεχίου, Παιναίσεις ἀσκητῶν, Migne, P.G. 79, στ. 1488).

ε) Εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Κοινοβίου ἰδιαίτερον βαρῦ-

τητα έχει ή ένσυνείδητος έκκοπή του ίδιου θελήματος δια της υπακοής των Μοναχών προς την Ήγουμένην και προς άλλήλας. Ή εν επιγνώσει άσκησις του άγωνίσματος τούτου λογίζεται θυσία «και τούτο έστι τὸ ἐνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, βεβαιοὶ ὁ Μ. Βαρσανούφιος (Βίβλος Βαρσανουφίου και Ίωάννου, σελ. 157). Εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἁγουμένης ὀφείλουν ἅπασαι αἱ ἀδελφαὶ νὰ βλέπουν τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ και νὰ ὑποτάσσωνται εἰς αὐτήν. Ή «εὐλογία» τῆς Ἁγουμένης ἀποτελεῖ ἐν τῷ Κοινοβίῳ τὸν συνεκτικὸν δεσμὸν τῆς Ί. Μονῆς, διερμηνεύει και ἀποκαλύπτει τὸν λόγον και τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ και ἐξόχως διασφαλίζει τὴν ἐνότητα τῆς Ἀδελφότητος.

στ) Αἱ ἀδελφαὶ ὀφείλουν νὰ προσέρχωνται τακτικώτατα εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως διὰ νὰ λαμβάνουν τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν. Πλὴν τούτου ἐκάστη ἀδελφὴ ὀφείλει λεπτομερῆ ἐξαγόρευσιν πρὸς τὴν Ἁγουμένην πάντων τῶν κρυφίων τοῦ νοὸς και τῆς καρδίας αὐτῆς διὰ τὴν πνευματικὴν τῆς τελείωσιν, διότι «οὐκ ἄλλη εὐρεθήσεται ὁδὸς σωτηρίας ἀσφαλῆς, ὡς τὸ ἐξαγγέλλει τοὺς ἰδίους λογισμοὺς» (Ἀββᾶ Μωϋσῆ, Φιλοκαλία, Α' σελ. 92).

ζ) Αἱ ἀδελφαὶ προσφωνοῦν τὴν Ἁγουμένην διὰ τῆς ὀσιακῆς ἐπωνυμίας «Γερόντισσα», μεταξὺ των δὲ προσφωνοῦνται μὲ τὴν ἐπωνυμίαν «ἀδελφῆ» και τὸ ὄνομα ἐκάστης.

η) Ή τάξις πρωτοκαθεδρίας τῶν ἀδελφῶν τῆς Ί. Μονῆς καθορίζεται ἀπὸ τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς.

θ) Εἰς τὰς μεταξὺ των σχέσεις αἱ Ἀδελφαὶ τηροῦν μετὰ σχολαστικότητος τὴν ἱεραρχίαν. Αἱ μικρότεραι ὑπακούουν και σέβονται τὰς μεγαλύτερας, αἱ δὲ μεγαλύτεραι ἀγαποῦν και συμπαρίστανται θετικῶς εἰς τὴν πνευματικὴν αὐξησιν τῶν μικροτέρων. Ποτὲ ἁμαρτία, σφάλμα ἢ ἀπροσεξία μιᾶς ἀδελφῆς δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἀφορμὴ εἰς τὸ νὰ ψυχανθοῦν ἢ ἀγάπη και ἢ ἐκτίμησις τῶν ἄλλων ἀδελφῶν εἴτε μεγαλυτέρων εἴτε μικροτέρων.

ι) Ὑπέρτατον καθῆκον πασῶν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Κοινοβίου εἶναι εὐσυνείδητος ἐπιτέλεσις τῶν μοναχικῶν Κανόνων, ἢ ὀρθόδοξος ἐκκλησιαστικὴ ἄσκησις και ἢ πρὸς ἀλλήλας ἀγάπη. Τοιοῦτοτρόπως ἐξοβελίζονται αἱ φευκταὶ κακίαι τοῦ φθόνου, τῆς κρίσεως και τοῦ σχολιασμοῦ, τῆς παρρησίας, τῆς ἀντιλογίας, τῆς πολυλογίας, τῆς ζήλειας, τῆς ἰδιορρυθμίας και ἐξουδετερώνονται ὅσα διαβιβρώσκουν και ὑποσκάπτουν τὰ θεμέλια τοῦ Κοινοβίου και τὴν πορείαν τῶν μελῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν λύτρωσιν και τὴν σωτηρίαν.

ια) Ἀπασαι αἱ ἀδελφαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ἐγκαταβιοῦν ἐντὸς τῆς Ί. Μονῆς. Ή παραμονὴ των εἰς Μετόχιον τῆς Ί. Μονῆς ἢ ἄλλην Μονήν, ἢ εἰς οἶον-

δήποτε ἄλλον χῶρον ἐπιτρέπεται μόνον ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀποχρῶν λόγος κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἁγουμένης και διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, τὸ ὁποῖον ἤθελε ὀρισθῆ ὑπ' αὐτῆς.

ιβ) Εἰς τὰς ἐκτὸς τῆς Ί. Μονῆς ἀναγκαίας ἐξόδους ἀποστέλλονται ἀδελφαὶ ἐκ τῶν πρεσβυτέρων και ὠρίμων, ὥστε ἡ διακονία των νὰ μὴ γίνεται ἀφορμὴ πνευματικῶν δυσκολιῶν εἰς τὰς ἰδίας και εἰς τὴν Ἀδελφότητα. Ἐκ τῆς Ί. Μονῆς ἀνὰ δύο θὰ ἐξέρχονται αἱ ἀδελφαὶ διὰ τὰς χρεῖας, φέρουσαι πάντοτε ἄρτιαν ἐνδυμασίαν (ράσον και ἐπανωκάλυμμα), διάγουσαι μετὰ σοβαρότητος και συνέσεως.

ιγ) Ή σωματικὴ ἀσθένεια τῶν ἀδελφῶν ἀπασχολεῖ σοβαρῶς τὴν Ἀδελφότητα και μεθ' ὑποδείξεως τῆς Ἁγουμένης λαμβάνονται τὰ πλέον ἐνδεικνυόμενα μέτρα διὰ τὴν περίθαλψιν και ἀνάρρωσιν.

ιδ) Ή ἐνδυμασία τῶν ἀδελφῶν καθὼς και ἡ ὑπόδησις αὐτῶν εἶναι ὁμοίομορφος και ἀπλή, ἀποκλειομένης τῆς χρήσεως πολυτελῶν εἰδῶν. Ή Μοναχὴ πρέπει νὰ εἶναι ἀπέριττος και ταπεινὴ εἰς τὴν ὅλην ἐμφάνισιν, διότι «εὐκόσμησις σώματος, ψυχῆς ἐστι καταστροφή» (Ἀββᾶ Ἡσαΐου, Λόγος ΚΘ').

ιε) Ἀποφεύγονται αὐστηρῶς ὁμιλίαι κοσμικαὶ ἢ γέλωτες ἀπρεπεῖς ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο διαταράσσει τὴν κοινοβιακὴν και μοναστηριακὴν ἡσυχίαν.

ιστ) Ἐπισκέψεις ἀδελφῶν εἰς κελλία ἄλλων ἀδελφῶν και συζητήσεις μεταξὺ των δὲν ἐπιτρέπονται ἄνευ εὐλογίας τῆς Ἁγουμένης.

ιζ) Ἐὰν παραστῆ ἀνάγκη ἐπικοινωνίας ἀδελφῆς μετὰ συγγενικῶν ἢ ἄλλων προσώπων, τούτο θὰ γίνεται μετὰ μοναχικῆς συνειδήσεως και ἤθους, κατόπιν εὐλογίας τῆς Ἁγουμένης. Εἰς περιπτώσεις εἰς τὰς ὁποίας κρίνεται ἀναγκαῖον ἢ ἐπικοινωνία γίνεται παρουσία πρεσβυτέρας ἀδελφῆς.

ιη) Μοναχὴ εἰσερχομένη διὰ τῆς κουρᾶς εἰς τὸ Ἀγγελικὸν Πολίτευμα ἐλευθεροῦται παντελῶς ἀπὸ οἰανδήποτε «κτῆσιν» ὑλικῶν πραγμάτων, κινητῶν ἢ ἀκινήτων, ὅπως κατὰ τὸν Ὅσιον Νεῖλον τὸν Ἀσκητὴν, γυμνωθεῖσα «πάσης ὕλης βιωτικῆς, ἐντὸς γενέσθαι τοῦ κατὰ σοφίαν θεοῦ πολιτεύματος» (Πρὸς Νεωτέρους μοναχοὺς διδασκαλία, Migne, P.G. 79, στ. 537-540). Κατὰ συνέπειαν δὲ τούτου δὲν δύναται νὰ δωρίζῃ τι εἰς ἑτέραν ἀδελφὴν ἢ συγγενικὰ πρόσωπα ἢ πτωχοὺς. Δῶρα ἢ εὐλογίαὶ προερχόμενα ἐκ συγγενικῶν προσώπων ἢ γνωστῶν παραδίδονται εἰς τὸ Κοινόβιον διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ.

ιθ) Αἱ ἀδελφαὶ εἶναι ὑποχρεωμέναι νὰ προσέρχωνται ἐν εὐσχήμῳ περιβολῇ (μετὰ ἐξωράσου και ἐπανωκαλύμματος) ἀνελλιπῶς και ἐγκαίρως εἰς τὰς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ Κοινοβίου, ὅπως «ἐμφόβως, ἐντρόμως, ἐμπόνως, νηφαλίως τε και ἐργηγορῶτως» (Εὐαγγρίου, Migne, P.G. 40, στ. 1246) ἀναπέμπουν εὐχὰς και δεήσεις. Ὑποχρεοῦνται ἐγκαίρως ἐ-

πίσης νὰ προσέρχονται αἱ ἀδελφαὶ τόσοι εἰς τὴν κοινὴν Τράπεζαν καθὼς καὶ εἰς τὰς Γενικὰς Συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος, εἰς ἃς Συνάξεις συζητοῦνται γενικῆς φύσεως θέματα καὶ προβλήματα τοῦ Κοινοβίου ἢ γίνεται διδασκαλία Πατερικὴ παρὰ τῆς Ἑγουμένης ἢ τοῦ Πνευματικοῦ.

κ) Αἱ ἀδελφαὶ ὑποχρεοῦνται κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοινῆς λατρείας νὰ ἴστανται ἢ νὰ κάθηνται, καθ' ἃς ὥρας ἐπιτρέπεται τὸ τυπικόν, μετὰ σεμνότητος, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ, ἐνθυμούμεναι τὴν τοῦ Ὁσίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου προτροπὴν: «Μὴ χαινούμενος τὸ σῶμα καὶ πόδα παρὰ πόδα ἰστάμενος ἢ ἐπακουμβίζων τοίχοις καὶ κίοισιν, ἀλλὰ τὰς μὲν χεῖρας ἀσφαλῶς δεδεμένας ἔχειν ὀφείλει, τοὺς πόδας ἐπιστηριζομένους ἴσους τῇ γῆ, τῇ δὲ κεφαλῇ ἀσάλευτον... ἀμετεώριστον δὲ μᾶλλον ἔχειν τὸ ὄμμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ μόνῃ προσέχειν τῇ ψαλμωδίᾳ καὶ τῇ ἀναγνώσει» (Κατήχησις ΚΣΤ', Sources Chrétiennes, 113, σελ. 72). Ἡ ἄνευ λόγου ἀπουσιάζουσα ἢ βραδέως προσερχομένη εἰς τὰς Ἀκολουθίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐπιπλήσεται ὑπὸ τῆς Ἑγουμένης. Ἡ εἴσοδος καὶ παραμονὴ ἀδελφῶν εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα ἐκτὸς τῆς ἐχούσης διακονίαν τόσοι κατὰ τὰς ὥρας τῶν Ἀκολουθιῶν ὅσον καὶ εἰς ἄλλας ὥρας ἀπαγορεύεται.

κα) Αἱ ἀδελφαὶ ἐγείρονται μίαν ὥραν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς πρωϊνῆς ἀκολουθίας διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προσωπικοῦ των Μοναχικοῦ Κανόνος.

κβ) Αἱ ἀδελφαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ μετέχουν εἰς τὰς νηστείας τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας. Τρῶγουν δὲ ἐν σιωπῇ ἐν τῇ Τραπεζῇ, ἐνθα γίνεται ἀνάγνωσις καὶ μόνον κατόπιν εὐλογίας τῆς Ἑγουμένης δύνανται μοναχῇ διὰ λόγους ἀσθενείας ἢ ἀναγκαίας ἐργασίας νὰ ἀπουσιάζῃ ἐκ τῆς κοινῆς Τραπεζῆς. Εἰς τὴν Τράπεζαν παρακάθηνται μόνον μοναχαὶ καὶ αἱ δόκιμοι.

κγ) «Ἐπεὶ διπλοῦς ὁ ἄνθρωπος», ὡς ὀρίζει ὁ Μ. Βασίλειος, διπλοῦν εἶναι προσήκει καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς σπούδασμα, πόνοις τε σώματος καὶ ψυχῆς ἀσκήμασι κατορθούμενον. Πόνοι δὲ σώματος οὐχ ἢ ἀργία, ἀλλὰ τὸ ἔργον ἐστὶ» (Ἀσκητ. Διατ. Δ' 3, Ε.Π.Ε. τόμ. 9ος, σ. 434), ἅπασαι αἱ ἀδελφαὶ ἀσκοῦν τὸ ἀνατιθέμενον εἰς αὐτὰς διακόνημα, γνωρίζουσαι ὅτι ἡ διακονία δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἀφορμὴ πνευματικῆς ἀδιαφορίας καὶ ἀσυγχωρήτου περισπασμοῦ.

Οὐδὲν διακόνημα εἶναι ἰσόβιον ἢ ἀναπόσπαστον. Ἄρνησις ἀδελφῆς εἰς ἐκτέλεσιν ἀνατιθεμένου διακονήματος ἀδικαιολόγητος, σημαίνει ἀνυπακοήν. Ἡ ἐπιμονὴ δὲ εἰς τὴν ἄρνησιν συνεπάγεται ἐπιτίμιον.

Εἰς περίπτωσιν ἀδυναμίας, ἀσθενείας ἢ ἀγνοίας δύνανται ἢ Ἑγουμένη, τῇ συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, νὰ ἀλλάξῃ τὸ διακόνημα τῆς ἀδελφῆς εἰς οἰονδήποτε χρόνον.

Ἐὰν ἀδελφὴ τις παρατηρήσῃ ἀμέλειαν ἢ κακὴν λειτουργίαν εἰς διακόνημα δὲν δικαιούται νὰ ἐπέμβῃ ἢ ἰδίᾳ πρὸς διόρθωσιν αὐτῆς, ἀλλὰ ὀφείλει νὰ ἀναφέρῃ ταύτην εἰς τὴν Ἑγουμένην ἢ εἰς τὴν ἀναπληρώτριαν αὐτῆς.

κδ) Δέον ὅπως πάντοτε ἐνηχοῦν εἰς τὰς διανοίας τῶν ἀδελφῶν οἱ λόγοι τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου: «Παρακαλῶ, ἀξίως περιπατήτε τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης. Ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν» (Ἐφεσ. δ', 1-4).

Ἄρθρον 12

Εἰσαγωγή καὶ δοκιμασία ἀδελφῶν

Διὰ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν νέων ἀδελφῶν ἀπαιτοῦνται:

α) Νόμιμος ἡλικία, ἤτοι ἢ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος προβλεπομένη. Εἰς περίπτωσιν ἀνηλικίου ἀπαιτεῖται ἢ γραπτὴ συγκατάθεσις καὶ τῶν δύο γονέων ἢ τοῦ ἀσκοῦντος τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένην κηδεμονίαν.

β) Ἰκανὸς χρόνος ἐπικοινωνίας τῶν ὑποψηφίων μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πρὸ τῆς εἰσόδου αὐτῶν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν ὡς δοκίμων.

γ) Ἐγγραφὸς αἰτήσις τῆς ὑποψηφίας διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς εἰς τὸ δοκιμολόγιον τῆς Ἱ. Μονῆς ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ ἀναφέρηται, ὅτι «ἐκουσίᾳ τῇ γνώμῃ» θέλει νὰ ἀσπασθῇ τὸν Μοναχικὸν βίον, ὑποβαλλομένη μετὰ παρέλευσιν ἐξαμήνου παραμονῆς εἰς αὐτὴν, χρησιμοποιοῦμένου τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος πρὸς καλυτέραν γνωριμίαν.

δ) Ἡ εἴσοδος δοκίμου εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν γίνεται κατόπιν συνεννόησεως τῆς Ἑγουμένης μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου λαμβανομένης σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τῆς γνώμης τοῦ Πνευματικοῦ καὶ εὐλογίας τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ε) Ἡ γενομένη δεκτὴ ὡς δόκιμος ἀδελφῇ, καὶ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐγγραφείσα εἰς τὸ δοκιμολόγιον τῆς Ἱ. Μονῆς δοκιμάζεται ἐπὶ τριετίαν. Ὁ χρόνος οὗτος δύνανται νὰ συντμηθῇ ἢ νὰ αὐξηθῇ ἀναλόγως τῆς ἐπιδόσεως τῆς δοκίμου εἰς τὰς πνευματικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Κοινοβίου ἢ εἰς ὅλως σοβαρὰς καὶ ἐκτάκτους περιστάσεις.

στ) Ἡ ἐγγραφείσα ὡς δόκιμος παραδίδει πάντα τὰ ἑαυτῆς ὑπάρχοντα πρὸς φύλαξιν παρὰ τῆς Ἀδελφότητος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παραλάβῃ αὐτά, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἀπαιτήσεως, ἐὰν πρὸ τῆς ρασοφορίας τῆς ἤθελεν ἀπέλθῃ ἢ ἀποβληθῇ τῆς Ἱ. Μονῆς.

ζ) Δόκιμος μοναχῇ ἐὰν ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἱ. Μο-

νήν γίνεται ἐκ νέου δεκτὴ ἐφ' ὅσον συμφωνήσουν πρὸς τοῦτο ἡ Ἡγουμένη καὶ τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

η) Μετὰ τὴν κανονικὴν δοκιμασίαν ἢ δόκιμος μοναχὴ, προτάσει τῆς Ἡγουμένης, ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρίσει δὲ καὶ εὐλογία τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, προχειρίζεται εἰς ρασοφόρον.

Κατώτερον ὄριον ἡλικίας διὰ τὴν ρασοφορίαν θεωρεῖται τὸ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορίνθου κ.κ. Παντελεήμονος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1134/9.10.95 ἐγκυκλίου του ὀρισθέν.

Αἱ αὐταὶ διατυπώσεις τηροῦνται καὶ εἰς τὴν περίπτωσηιν προχειρίσεως ρασοφόρου εἰς Μεγαλόσχημον.

θ) Ἄτομα διανοητικῶς ἢ ψυχικῶς ἀσθενῆ δὲν γίνονται δεκτὰ εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν ὡς δόκιμοι.

ι) Πρὸ τῆς κουρᾶς ὑπενθυμίζεται εἰς τὰς δοκίμους ὅτι δύνανται νὰ διαθέσουν κατὰ βούλησιν τυχὸν ἀτομικὴν ἐκ κληρονομίας ἢ ἄλλως πως κτηθεῖσαν περιουσίαν των. Ἡ περιουσία τῆς Μεγαλοσχημοῦ Μοναχῆς ἀνήκει εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν.

ια) Ρασοφόρος ἢ Μεγαλόσχημος μοναχὴ προερχομένη ἐξ ἄλλης Ἀδελφότητος γίνεται δεκτὴ ἐὰν ἀποφασίσουν τὰ 3/4 τοῦ συνόλου τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος (ἢ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον μετὰ τοῦ Πνευματικοῦ) τῇ ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἄρθρον 13

Ὁ Πνευματικὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

α) Ὁ Πνευματικὸς τῆς Ἱ. Μονῆς διορίζεται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, κατόπιν προτάσεως τῆς Ἀδελφότητος.

Οὗτος δύνανται νὰ προέρχεται ἐξ οἰασδήποτε Μητροπόλεως ἢ ἐξ Ἁγίου Ὄρους (Ἄθω) ἢ ἐξ οἰασδήποτε ἄλλης Ἱερᾶς Μονῆς.

β) Δέον νὰ εἶναι πρόσωπον, σοβαρόν, πνευματικόν, ὠρίμου ἡλικίας, ἱερομόναχος ὁπωσδήποτε καὶ οὐχὶ ἄμοιρος οὐ μόνον τῆς θεωρίας ἀλλὰ κυρίως τῆς πράξεως τῆς μοναχικῆς ζωῆς.

γ) Ὁ Πνευματικὸς διαμένει ἐκτὸς τοῦ οἰκήματος τῶν ἀδελφῶν, δαιτᾶται κατ' ἴδιαν καὶ μόνον τὰς μεγάλας ἐορτὰς παρακάθηται εἰς τὴν κοινὴν Τράπεζαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν.

δ) Ὁ Πνευματικὸς συνεργάζεται μετὰ τῆς Ἡγουμένης διὰ πᾶν πνευματικὸν θέμα ἀνακύπτων ἐντὸς τῆς Ἀδελφότητος. Ἐξομολογεῖ καὶ οἰκοδομεῖ πνευματικῶς τὰς ἀδελφάς, τελῶν συνάξεις συγκαλουμένης ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης.

ε) Καθήμενος ἐφημερίου ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἐκτελεῖ ἱερεῦς, κατὰ τὸ δυνατόν ὠρίμου ἡλικίας, τὸν ὁποῖον ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καλοῦν καὶ δέχονται ὑπὸ ἀποκλειστικὴν αὐτῶν εὐθύνην ἢ Ἡγουμένη καὶ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἄρθρον 14

Φιλοξενία

α) Ἡ Ἱ. Μονὴ ἀκολουθοῦσα τὴν μακραίωνα μοναστικὴν παράδοσιν παρέχει, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων τῆς, φιλοξενίαν πρὸς πάντα προσερχόμενον προσκυνητὴν.

Γενικῶς οἱ ἐπισκέπται τυγχάνουν τῆς κατὰ τὸ δυνατόν καλύτερας ὑποδοχῆς, φιλοξενίας καὶ ἐκδηλώσεως ἀγάπης. Τὴν διακονίαν ταύτην ἐκτελεῖ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἣτις φέρει ὄνομασίαν «ξενόδοχος», καὶ ἣτις ἐπιτελεῖ τὸ ἔργον αὐτῆς μετὰ σοβαρότητος, συνέσεως καὶ προσηθείας.

β) Ἡ διανυκτέρευσις ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἀπαγορεύεται ἐκτὸς τῶν κάτωθι περιπτώσεων:

1) Ὄταν ὑπάρχει ἀσθενὴς τις ἐκ περιοχῶν μακρὰν τῆς Ἱ. Μονῆς διὰ τέλεσιν Θείας Λειτουργίας ὑπὲρ ὑγείας αὐτοῦ.

2) Ὄσάκις —καὶ μόνον διὰ γυναίκας— νεαρὰ τις καταφεύγει ἐν ἀπελπισίᾳ, ἐπιζητοῦσα ἠθικὸν στηριγμὸν ἢ πνευματικὴν καθοδήγησιν.

3) Ὄσάκις καταφεύγει πρὸς τὴν Ἱ. Μονὴν γυνὴ τις ἐπιθυμοῦσα νὰ μονάσῃ. Κατὰ τὰς περιπτώσεις 2 καὶ 3 τῆς παραγράφου παρέχεται φιλοξενία ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ ἐνημερωθῶσι πάραυτα οἱ γονεῖς τῆς, ἢ Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ Χιλιόμεδιου καὶ ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Κορίνθου.

γ) Ἀπαγορεύεται διανυκτέρευσις - φιλοξενία ἀνδρῶν ἔστω καὶ στενῶν συγγενῶν τῶν ἀδελφῶν, ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

δ) Αἱ φιλοξενούμεναι εἶναι ὑποχρωμέναι νὰ δώσουν τὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητός των εἰς τὴν Ἡγουμένην ἢ τὴν ὑπεύθυνον τοῦ ξενώνου ἀδελφῆν, ὅταν τοῦτο θεωρεῖται ἀπαραίτητον.

ε) Ψυχοπαθεῖς δὲν φιλοξενοῦνται εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν, ἔστω καὶ ἂν συνοδεύονται.

στ) Ἡ φιλοξενία ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ δὲν ὑπερβαίνει τὸ εικοσιτετράωρον ἐκτὸς εἰδικῶν περιπτώσεων διὰ τὰς ὁποίας ἀποφαίνεται ἡ Ἡγουμένη ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ζ) Αἱ φιλοξενούμεναι, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν στενῶν συγγενῶν τῶν ἀδελφῶν, δὲν εἰσέρχονται εἰς τὴν Τράπεζαν καὶ εἰς τοὺς χώρους διαμονῆς καὶ ἐργασίας τῶν Μοναχῶν.

η) Αἱ φιλοξενούμεναι δέον ὅπως παρακολουθοῦν τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ συμμετέχουν εἰς ἐργασίας τινὰς τῆς Ἀδελφότητος, πάντοτε τῇ ἀδείᾳ τῆς Ἡγουμένης.

θ) Τόσον αἱ φιλοξενούμεναι ὅσον καὶ οἱ προσκυνηταὶ ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἱερὰ Μονὴ εἶναι ἐργαστήριον ψυχῶν, τόπος προσευχῆς καὶ ἁγιασμοῦ καὶ οὐχὶ τόπος παραθερισμοῦ καὶ διασκεδάσεως: διὰ τοῦτο ὀφείλουν νὰ φέρουν σεμνὴν ἀμφίεσιν μὴ προκαλοῦσαν τὴν ἱερότητα τοῦ χώρου

καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Μοναστηριακὴν παράδοσιν καὶ νὰ μὴ χρησιμοποιοῦν μουσικὰ ὄργανα καὶ ἄσματα, νὰ μὴ φωνασκοῦν, θορυβοῦν καὶ γελοῦν ἀπρεπῶς.

ι) Πᾶσα ἐκτροπὴ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἢ ἀνάρμοστος συμπεριφορὰ πρὸς τὸν χῶρον καὶ τὴν Ἀδελφότητα συνεπάγεται καὶ τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυνσιν τοῦ φιλοξενουμένου.

ια) Διὰ πάντα ἄνθρωπον, ὅστις δι' οἰονδήποτε λόγον προσέρχεται εἰς τὴν Ἱ. Μονήν, ὀφείλεται ἀπ' ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος συμπάθεια, εὐσπλαγχνία καὶ ἀγάπη, μεταποιουμένη πάντοτε εἰς προσευχὴν ὑπὲρ τῶν πάσης φύσεως ἀναγκῶν του, κυρίως ὅμως ὑπὲρ τῆς μετανοίας καὶ σωτηρίας του καθ' ὑπόδειξιν τῆς Ἡγουμένης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ἄρθρον 15

Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς - Διάθεσις αὐτῶν

α) Ἔσοδα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

1. Τὸ ἐκ πωλήσεως κηροῦ προερχόμενα.
2. Αἱ πάσης φύσεως δωρεαί, εἰσφοραί, κληρονομία.
3. Τὰ ἐκ τῆς καλλιεργείας τῆς ἀγροτικῆς ἐκτάσεως.
4. Τὸ προϊὸν πωλήσεως βιβλίων, ἐργοχειρῶν κ.λπ.
5. Αἱ τυχόν κρατικαὶ ἐπιχορηγήσεις.
6. Τὰ ἐξ ἐνοικίων καὶ πᾶν ἄλλο ἔσοδον προερχόμενον ἐκ τῆς χρηστῆς καὶ νομίμου πηγῆς.

β) Διάθεσις τῶν πόρων:

1. Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.
 2. Διὰ τὴν συντήρησιν καὶ τὸν ἐξοπλισμὸν τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ Καθολικοῦ, τῶν παρεκκλησιῶν καὶ τῶν λοιπῶν οἰκοδομημάτων.
 3. Διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν καὶ προσθήκην νέων ἐγκαταστάσεων.
 4. Διὰ τὴν φιλοξενίαν.
 5. Διὰ τὰς πρὸς τρίτους νομίμους ὑποχρεώσεις τῆς Ἱ. Μονῆς.
 6. Δι' ἐλεημοσύνας ἢ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς.
- Διὰ τὴν βάσει τοῦ προϋπολογισμοῦ οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορίνθου καὶ τῶν παρ' αὐτῇ λειτουργούντων εὐαγῶν Ἰδρυμάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἄρθρον 16

Περὶ πειθαρχικοῦ ἐλέγχου

α) Τὴν ἀσκήσιν τοῦ πειθαρχικοῦ ἐλέγχου ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱ. Μονῆς δι' ἀπλὰς παραβάσεις αὐτῶν, ἀσκεῖ μετ' ἀγάπης, συνέσεως καὶ διακρίσεως ἢ Ἡγουμένη. Διὰ σοβαρότερα παραπτώματα

τὸν ἐλεγχον ἀσκεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, συνεδριάζον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Ἡγουμένης.

Αἱ συνήθως ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ εἶναι αἱ κάτωθι:

1. Παραίνεσις καὶ νουθεσία ἢ καὶ ἐπιτίμησις τῆς παρεκτραπέυσης ἀδελφῆς κατ' ἰδίαν ἢ ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος.
2. Ἐπιβολὴ ἐπιτιμίου, ἤτοι ὠρισμένος ἀριθμὸς κομβοσχοινίων ἢ γονυκλισιῶν.
3. Ἀποχὴ ἐκ τῆς κοινῆς Τραπεζῆς ἐπὶ ὠρισμένης ἡμέρας.
4. Παῦσις ἀπὸ τυχόν διακόνημα.
5. Ἐκπτώσις ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου μετὰ τρεῖς ἀδικαιολογήτους ἀπουσίας αὐτῆς ἐκ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.
6. Προσωρινὴ ἀποβολὴ ἀπὸ τὴν Ἱ. Μονήν, διαρκείας μέχρις ἕξι μηνῶν, μετ' ἐγκλεισμοῦ εἰς ἐτέραν Μονήν, μὲ ἀπαραίτητον ἐγκρίσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορίνθου.
7. Ὅριστικὴν ἀποβολὴ τῆς ἀδελφῆς ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, εἰς περίπτωσιν σοβαρᾶς παρεκτροπῆς, τῇ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.
8. Βαρυτέραν τῶν ἀνωτέρω ποινῶν δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ μόνον ὁ οἰκείος Μητροπολίτης, βάσει τοῦ Νόμου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ἄρθρον 17

Σφραγίς

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἔχει σφραγίδα κυκλικὴν φέρουσαν εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς παράστασιν εἰκόνας τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, πέριξ δὲ τῆς εἰκόνας τὴν ἐπιγραφήν: «Ἱερὰ Μονὴ Φανερωμένης Κλεωνῶν Κορινθίας».

Ἄρθρον 18

Ἑορταὶ καὶ Πανηγύρεις

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἄγει τὴν πανηγυριν αὐτῆς κατὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἤτοι τὴν 23ην Αὐγούστου, γεννησομένην οὕτως:

Τὴν 21ην Αὐγούστου λαμβάνει χώραν τὸ «ὁδοπορικόν», ἤτοι ἡ λιτάνευσις τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνας τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἐκ τῆς Παλαιᾶς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς τὴν Νέαν τοιαύτην. Τὴν 22αν Αὐγούστου τελεῖται Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ τὴν 23ην Αὐγούστου Ὁρθρος καὶ Θ. Λειτουργία.

Πανηγυρίζει ἐπίσης τὴν 11ην Μαρτίου ἡμέραν μνήμης τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, τοῦ ὁποίου ἡ Τιμία Κάρα εἶναι ἀποτεθησαυρισμένη εἰς τὴν Ἱ. Μονήν καὶ τὴν 17ην Ἰουλίου ἑορτὴν τῆς Ἁγ. Μαρίνης διὰ τὸ ὁμώνυμον παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς.

Άρθρον 19

Διά πᾶν μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀποφασίζει τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον συμφώνως πρὸς τὴν μοναστικὴν παράδοσιν.

Άρθρον 20

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἔχει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς καὶ τὴν Παλαιὰν Μονὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Παλαιομονάστηρον) καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν συντήρησιν αὐτῆς, ἐρχομένη πάντοτε εἰς συνεννόησιν διὰ πᾶσαν ἐργασίαν καὶ αἰτούσα τὴν συνδρομὴν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ἐν αὐτῇ Ἱερὸς Ναὸς ἔχει χαρακτηρισθεῖ διατηρητέον μνημεῖον. Ἐπίσης ἡ Ἱ. Μονὴ μεριμνᾷ διὰ τὴν τέλεσιν Θ. Λειτουργιῶν ἐν αὐτῇ τόσον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πανηγύρεως (Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου), καθῶς καὶ ἄλλων ἡμερῶν τοῦ ἔτους.

Μετὰ τὴν 15ην Αὐγούστου τελοῦνται ἐν αὐτῇ καθημερινῶς Παρακλήσεις, ψάλλουσαι αἱ ἀδελφαὶ τὴν ἐξ ἰδίας φυλλάδος Παράκλησιν τῆς Παναγίας Φανερωμένης, ποίημα τοῦ μακαριστοῦ Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου.

Ἐξ αὐτῆς τὸ ἑσπέρας τῆς 21ης Αὐγούστου ἐκκινεῖ «τὸ ὄδοιπορικόν», ἥτοι ἡ λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας συμφώνως τῶν διαλαμβανομένων ἐν τῷ ἀρθρῷ 17.

Ὡσαύτως θὰ εἶναι δυνατὴ καὶ ἐφ' ὅσον ἡ προσέλευσις τῶν προσκυνητῶν πολλαπλασιασθῇ ἢ ἀποσπασίς ἐκ περιτροπῆς δύο (2) ἀδελφῶν, ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, εἰς τὴν Παλαιὰν Ἱερὰν Μονήν, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν προσκυνητῶν, αἱ ὁποῖα θὰ ἐπι-

στρέφουν εἰς τὴν Νέαν Ἱερὰν Μονήν πρὶν τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Άρθρον 21

Ὁ παρῶν Ἑσωτερικὸς Κανονισμὸς, συνταχθεὶς ἐπὶ Ἡγουμένηας τῆς Μοναχῆς Εὐπραξίας Ζέρβα, ψηφισθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος κατὰ τὴν συναξιν τῆς 21ης τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ ἔτους 1996 καὶ ἐγκριθεὶς ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορίνθου κ.κ. Παντελεήμονος, δημοσιευθήσεται κατὰ νόμον εἰς τὸ Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Φανερωμένης) Χιλιομοδίου τῇ 21ῃ Μαΐου 1996 ἡμέρα μνήμης τῶν θεοστέπτων βασιλέων καὶ Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Ἡ Καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
ΕΥΠΡΑΞΙΑ ΖΕΡΒΑ

Ἡ Ἀδελφότης

Μοναχὴ ANNA KAKABA
Μοναχὴ ΦΙΛΟΘΕΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ
Μοναχὴ ΜΑΚΡΙΝΑ ΚΑΛΩΣΤΟΥ
Μοναχὴ ΜΑΡΙΑΜ ΙΣΑΡΗ
Μοναχὴ ΦΕΒΡΩΝΙΑ ΜΙΧΑΛΕΤΟΥ
Μοναχὴ ΞΕΝΗ ΚΩΤΣΟΒΟΥ
Μοναχὴ ΑΓΝΗ ΚΑΖΟΠΟΥΛΟΥ
Μοναχὴ ΣΩΦΡΟΝΙΑ ΔΑΜΙΑΝΑΚΗ
Μοναχὴ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΗ ΠΕΤΡΙΔΟΥ
Μοναχὴ ΝΕΚΤΑΡΙΑ ΛΙΟΥΝΗ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΙΣΑΝΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ

**ΙΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΜΟΝΗ
ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΜΙΚΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ**

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τῇ βοήθειᾳ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Ἐφόρου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μικροκάστρου Σιατίστης, προβαίνομεν, κατόπιν εὐλογίας καὶ ἐντολῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης κυρίου Ἀντωνίου Κόμπου, εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς ἐνταῦθα λειτουργούσης Γυναικείας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος, συμφώνως πρὸς τοὺς περὶ Μοναχικῆς Πολιτείας Ἱεροῦς Κανόνας καὶ τὰς Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ**Άρθρον 1**

Σύστασις καὶ χαρακτῆρ τῆς Ἀδελφότητος
Ἡ Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτό-

κου, ἡ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος φερομένη ὡς ἀνδρῶα Μονή, κατόπιν προτάσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἀντωνίου Κόμπου, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 530/4.9.1992 ἐγγράφου αὐτοῦ, τῆς ἀπὸ 5.2.1993 Συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 221/26.5.1993 Φ.Ε.Κ. 91/τ. Α'/14.6.93 Προεδρικοῦ Διατάγματος, μετετρέπη εἰς Γυναικείαν Κοινοβιακὴν Μονήν.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἀποτελεῖ Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, θεωρεῖται δὲ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ λειτουργεία καὶ ἐὰν ἀπομείνῃ ἐν αὐτῇ μία Ἀδελφὴ. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἀπασαὶ αἱ ἐξουσίαι καὶ τὰ καθήκοντα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν παρόντα Κανονισμὸν συγκεντρῶνται εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς. Αὐτῇ δὲ ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονήν εἰς πάσας τὰς πρὸς τρίτους σχέσεις, συναλλαγὰς, συνεργασίας, διαχειριστικὰς πράξεις, κ.λπ.

Άρθρον 2

Σκοπὸς τῆς Ἀδελφότητος
Σκοπὸς τῆς Ἀδελφότητος εἶναι ἡ ἐν κοινοβιακῷ

συστήματι, ἐν ἀσκητικῇ ἀγωγῇ καὶ κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Μοναστικὴν Παράδοσιν πνευματικὴ καλλιέργεια τῶν μελῶν αὐτῆς, ἢ προβολὴ τοῦ Χριστιανικοῦ Μοναχικοῦ ἰδεώδους καὶ ἡ ἀσκήσεις τῆς φιλανθρωπίας πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς.

Ἄρθρον 3

Διακαιοδοσίαι τοῦ Ἐπισκόπου

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τελεῖ ὑπὸ τὴν Κανονικὴν, Ἐκκλησιαστικὴν καὶ Πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης, τοῦ ὁποῦ αἱ κανονικαὶ ἀρμοδιότητες ἔχουν οὕτως:

α) Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς Ἀκολουθίαις, ὡς ὀρίζει ἡ τάξις τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

β) Ἀσκεῖ τὴν ἀνωτάτην πνευματικὴν ἐποπτεῖαν πατρικῶς καὶ προστατευτικῶς καὶ παρακολουθεῖ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

γ) Ἐγκρίνει τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐγκαθιδρύει δι' εἰδικῆς τελετῆς τὴν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἐκλεγείσαν Ἠγουμένην.

δ) Ἐγκρίνει καὶ ἐπευλογεῖ τὴν ἐκλογὴν τῶν μελῶν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

ε) Ἐγκρίνει καὶ τελεῖ αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀναθέσεως εἰς τὸν Πνευματικὸν τῆς Μονῆς ἢ εἰς ἕτερον ἀξιολόγιστον πρόσωπον ἐξ Ἁγίου Ὁρους ἢ ἀλλαχόθεν προερχομένου τὰς τελετὰς ῥασοφορίας τῶν δοκίμων Ἀδελφῶν καὶ τὰς χειροθεσίας τῶν ῥασοφόρων εἰς Μεγαλοσχήμους.

στ) Μεριμνᾷ διὰ τὰς λατρευτικὰς ἀνάγκας τῆς Ἀδελφότητος καὶ διορίζει, προτάσει τῆς Ἀδελφότητος, τὸν κατάλληλον Ἐφημέριον καὶ τὸν Πνευματικὸν αὐτῆς.

ζ) Χορηγεῖ ἔγγραφον ἄδειαν ἀπουσίας εἰς τὴν Ἠγουμένην προκειμένου αὕτη νὰ ἀπουσιάσῃ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πέραν τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν.

η) Ἐγκρίνει τὰς ὑπὸ τῆς Ἠγουμένης καὶ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου διδομένας ἀδείας εἰς τὰς Ἀδελφάς.

θ) Ἀσκεῖ ἔλεγχον ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως καὶ ἐγκρίνει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπολογισμὸν ἐσόδων καὶ ἐξόδων.

ι) Ἐνημεροῦται προφορικῶς ἢ γραπτῶς ὑπὸ τῆς Ἠγουμένης περὶ τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ συμβαινόντων.

ια) Ἐγκρίνει τὰς ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας τῆς Ἀδελφότητος τροποποιήσεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ιβ) Μεριμνᾷ διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἱερότητος καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ χώρου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀπὸ ἀπρεπεῖς θορύβους, χορούς, ἄσματα, διασκεδάσεις παντοίας καὶ ἄλλας ἐκδηλώσεις ἀπαδούσας εἰς τὰ χριστιανικὰ ἦθη καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἡσυχαστικῆς Κοινοβιακῆς ζωῆς.

ιγ) Ἀσκεῖ πειθαρχικὸν ἔλεγχον κατὰ πάσης τυχόν παρεκτρεπομένης μοναχῆς κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Νόμους, καθὼς καὶ κατὰ πάσης μοναχῆς μὴ πειθαρχούσης εἰς τὴν ἐκάστοτε διοίκησιν τῆς Μονῆς.

ιδ) Συγκαλεῖ τὴν Ὁλομέλειαν τῆς Ἀδελφότητος, ἐὰν κατὰ τὴν κρίσιν του παρίσταται ἀνάγκη, πρὸς ἐξέτασιν σοβαροῦ τινος θέματος ἀφορώντος εἰς τὴν Μονὴν καὶ κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τῆς Ἠγουμένης καὶ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

ιε) Λαμβάνει ἐκ τῶν προτέρων γνώσιν τῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα κρίνει σκόπιμον νὰ πραγματοποιήσῃ ἢ Μονῇ, καὶ χορηγεῖ τὴν ἄδειαν ὑλοποιήσεώς των.

ιστ) Ἐγκρίνει τὴν μετάπεμψιν Ἀδελφῆς τινος εἰς ἕτεραν Ἱερὰν Μονὴν ἢ τὴν ἐγκαταβίωσιν Ἀδελφῆς ἐτέρας Μονῆς εἰς τὴν Μονὴν ταύτην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἄρθρον 4

Ἡ διοίκησις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Ὅργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α) Ἡ Ἠγουμένη.

β) Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον.

γ) Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 5

Ἡ Ἠγουμένη

Ἡ Ἠγουμένη εἶναι αἰρετὴ καὶ ἰσόβιος. Εἶναι ἡ κοινὴ τῶν Ἀδελφῶν Πνευματικὴ Μήτηρ, ἣτις μεριμνᾷ διὰ τὰς μοναχὰς «ὡς ἂν τροφὸς θάλπη τὰ ἑαυτῆς τέκνα» (Α' Θεσ. 2, 7). Ὁφείλει νὰ ἀσκή ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ ἐν ἐπιγνώσει τῶν ἑαυτῆς καθηκόντων πάσαν τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν τὴν ἀπορρέουσαν ἐκ τοῦ ἀξιώματος αὐτῆς, ἐποπτεύουσα τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καὶ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς Ἀδελφότητος, μὴ ἐπιτρέπουσα μηδεμίαν παρέκκλισιν ἢ ἀλλοίωσιν τῶν κοινοβιακῶν θεσμῶν, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς γενομένη ἐν πάσι. «Ἐν μέσῳ ἀδελφῶν ἢ ἡγουμένη αὐτῶν ἐντιμος» (Σοφία Σειράχ, κεφ. 1', στ. 20).

Ἐμπειπιστευμένη τὰς ψυχὰς τῶν Ἀδελφῶν, ὡς λόγον ὑπὲρ αὐτῶν ἀποδώσουσα τῷ Κυρίῳ, ὀφείλει νὰ ἀγιάζῃ πρῶτον ἑαυτήν, ἐπιτιμωμένη εἰς πνευματικὰς ἀσκήσεις πρὸς αὔξησιν ἀρετῆς καὶ δὴ τῆς θερμῆς καὶ ἐμπράκτου ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης.

Τυποῦσα Χριστὸν ἐν πάσι, ἐτοιμῶς ἔχει τὴν ψυχὴν αὐτῆς θεῖναι ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ αὐτοκλήτως ὑπ' αὐτὴν ἐστρατευμένων ψυχῶν.

Αὕτη, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, ὀφείλει νὰ εἶναι «ἀπλανὴς ὁδηγός, γνώστης τῶν Θεῶν Γραφῶν, ἀπερίσπαστος, ἀφιλάργυρος, ἀπράγμων, ἡσύχιος, ἀμνησικός, ἀκενόδοξος, ἀνυπερήφανος, ἀκολάκευτος, ἀπερίτρεπτος, μηδὲν προτιμῶσα τοῦ Θεοῦ» (P.G. 1152A).

Σὺν πᾶσι τούτοις τηρεῖ ἀνύστακτον τὸν πόθον τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν, ἵνα ἀνημμένας τὰς λαμπάδας κρατοῦσαι ἀκούσωσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς τὴν μακαρίαν ἐκείνην φωνήν: «*Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται, ἐξέλθετε εἰς ὑπᾶντησιν αὐτοῦ*».

Ἄρθρον 6

Διοικητικαὶ καὶ Πνευματικαὶ ἀρμοδιότητες
τῆς Ἑγουμένης

Ἡ Ἑγουμένη εἶναι ἡ ἀνωτέρα ἀρχὴ καὶ διοικητικὴ ἐξουσία τοῦ ἱεροῦ συστήματος τῆς Μονῆς καὶ κατὰ τοὺς κοινοβιακοὺς κανόνας ὀφείλεται αὐτῇ ἡ κατὰ Θεὸν ὑπακοὴ παρὰ πάντων τῶν ἐν τῇ Μονῇ ἑνασκουμένων Ἀδελφῶν.

Αὕτη παρακολουθεῖ τὴν τήρησιν τῶν Τυπικῶν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τὰς κατὰ καιροὺς προγραμματιζομένας Ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ ἐργασίας.

Προϊσταται τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Συνελεύσεως τῆς Ἀδελφότητος. Καλεῖ κατὰ κανόνα ἅπαξ τοῦ μηνὸς ἢ καὶ ἐκτάκτως τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον καὶ περιστατικῶς τὴν Ὀλομελείαν τῆς Ἀδελφότητος.

Κανονίζει τὰ διακονήματα τῶν Ἀδελφῶν ἢ ἀναπροσαρμόζει αὐτά, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη.

Παρέχει ἄδειαν ἕως 10 ἡμερῶν εἰς τὰς Ἀδελφάς.

Ἐκπροσωπεῖ τὴν Μονὴν μετὰ ἀπὸ ἔγκρισιν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ἢ τῆς Ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος αὐτοπροσώπως ἢ διὰ τῆς ἀναπληρωτρίας αὐτῆς, ἐναντι κάθε ἐκκλησιαστικοῦ, διοικητικοῦ, δημοσίου, δικαστικοῦ, φορολογικοῦ, τραπεζικοῦ, ταμειακοῦ κ.λπ. ὄργάνου.

Ὑπογράφει ὅλα τὰ ἐγγράφα καὶ τὰ πρακτικά, τὰς ἐντολὰς πρὸς τὴν ταμίαν διὰ δαπάνας ἢ εἰσπράξεις, καθὼς καὶ τὰ ἐντάλματα δι' ἀνάληψιν χρημάτων.

Καταρτίζει τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῶν Συνάξεων τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος.

Συμμετέχει ὑποχρεωτικῶς εἰς τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ τὴν κοινὴν τράπεζαν.

Ὑπογράφει πᾶν ἐξερχόμενον ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θέτουσα ὑποκάτω τῆς ὑπογραφῆς αὐτῆς ἐντὸς εἰσαγωγικῶν τὴν φράσιν «*καὶ αἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφαί*».

Προτείνει εἰς τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν δοκίμων, τὴν ῥασοφορίαν τῶν δοκίμων καὶ τὴν χειροθεσίαν τῶν μοναζουσῶν.

Ἀναπληροῦται ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῆς α) διὰ θέματα τάξεως ὑπὸ τῆς ἐχούσης τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς Ἀδελφῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ β) διὰ θέματα διοικητικὰ ὑπὸ μιᾶς τῶν Ἑγουμενοσυμβούλων ἢ ὑπὸ ἐτέ-

ρας Ἀδελφῆς, ἢν τινα ἤθελε ὀρίσει κατὰ προτίμησιν ἐγγράφως, ἧτις καὶ ὑπογράφει ἀντ' αὐτῆς.

Εἰς περίπτωσιν παρατεταμένης ἀσθενείας τῆς Ἑγουμένης ἄνω τῶν ἕξ μηνῶν, ἐὰν δὲν δύναται νὰ τελεῖ τὰ πνευματικὰ καὶ διοικητικὰ τῆς καθήκοντα, ὁ Μητροπολίτης διορίζει Τοποτηρήτριαν. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάρρωσιν αὐτῆς παύει αὐτοδικαίως ἡ Τοποτηρήτρια νὰ ἀσκή τὰ καθήκοντα αὐτῆς.

Δέχεται τὴν ἐξαγόρευσιν τῶν λογισμῶν τῶν Ἀδελφῶν τῆς καὶ κατὰ περίστασιν νουθετεῖ, διδάσκει, ἐπιπλήττει ἢ ἐπιβάλλει παιδαγωγικὰ ἐπιτίμια.

Ἄρθρον 7

Ἐκλογή τῆς Ἑγουμένης

Ἡ Ἑγουμένη ἐκλέγεται κατὰ πλειοψηφίαν ἐξ ἀπασῶν τῶν μεγαλοσχήμων καὶ ῥασοφόρων Ἀδελφῶν τῶν ἐχόντων τριετὴ τουλάχιστον ἐγκαταβίωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν. Διὰ τὴν ἐκλογὴν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ πνευματικὰ καὶ διοικητικὰ προσόντα, αἱ πνευματικαὶ ἐμπειρία, ἡ πείρα, ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ θύραθεν παιδεία, ὁ ζήλος διὰ τὴν πρόοδον τῆς Ἀδελφότητος καὶ τὸ χάρισμα τοῦ ποιμαίνειν ψυχάς.

Ἡ ἐκλογή τῆς Ἑγουμένης στηρίζεται εἰς τὴν ἐλευθέραν κρίσιν τῶν μοναχῶν, αἱ ὁποῖαι ζητοῦν καὶ τὸν παρὰ τοῦ Κυρίου φωτισμόν. Διὰ τοῦτο ἡ ἐκλογή λαμβάνει χώραν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου καὶ εἰ δυνατόν μετὰ ἀπὸ Θεῖαν Λειτουργίαν.

Ὅργανον προετοιμασίας καὶ διεξαγωγῆς τῆς ἐκλογῆς εἶναι ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη:

α) Ἐκ τῆς πρώτης τῆ τάξεως τῆς κουρᾶς Ἀδελφῆς. Εἰς περίπτωσιν δὲ ἀδυναμίας αὐτῆς τὴν θέσιν τῆς λαμβάνει ἡ δευτέρα τῆ τάξεως.

β) Ἐκ τῆς Οἰκονόμου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ

γ) Ἐκ τῆς Γραμματέως.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀνακοινώνει ἐπτὰ ἡμέρας ἐνωρίτερον τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς ἐκλογῆς καὶ ἀναρτᾷ τὴν ἀνακοίνωσιν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Τραπεζῆς.

Ἡ ἐκλογή γίνεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας. Εἰς ἐκάστην ψηφοφόρον Ἀδελφὴν δίδεται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐντὸς φακέλλου, ἐσφραγισμένου διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ψηφοδέλτιον ἐπίσης ἐσφραγισμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι δακτυλογραφημένα τὰ ὀνόματα τῶν ἐχουσῶν δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι Ἀδελφῶν. Ἐκάστη μοναχὴ σημειώνει διὰ σταυροῦ τὸ ὄνομα τῆς Ἀδελφῆς, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ἀξίαν διὰ τὴν θέσιν τῆς Ἑγουμένης. Ὁ φάκελλος ἀφοῦ κλεισθῇ, ῥίπτεται ἐντὸς κυτίου ἠλεγμένου ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐσφραγισμένου δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ. Αἱ Ἀδελφαὶ ψηφίζουν κατὰ σειρὰν πρεσβεῖων καὶ ὑπογράφουν εἰς εἰδικὸν Πρωτόκολλον ψηφοφορίας. Κατόπιν ἀσφραγίζεται τὸ κυτίον καὶ ἀνοίγονται οἱ φάκελλοι ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος

υπό της 'Επιτροπής. Μετά την καταμέτρηση, εκλέγεται ως 'Ηγουμένη ή λαβούσα τὰς περισσοτέρας ψήφους. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ἐπαναλαμβάνεται τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἢ ἐκλογή μεταξὺ τῶν ἰσοψηφισασῶν 'Αδελφῶν. 'Επὶ νέας δὲ ἰσοψηφίας ὁ Μητροπολίτης ὀρίζει τὴν κατὰ τὴν κρίσιν του ἰκανωτέραν. 'Η 'Επιτροπὴ ὑποχρεοῦται νὰ συντάξῃ Πρακτικόν, ἐν ᾧ ἀναφέρονται αἱ ψήφοι ἐκάστης καὶ τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον ὑπογράφουν ἅπασαι αἱ ψηφίσασαι 'Αδελφαί.

'Αντίγραφον τοῦ Πρακτικοῦ ἀποστέλλεται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸν Μητροπολίτην, ὅστις παρακαλεῖται νὰ εὐλογήσῃ τὴν ἐκλεγείσαν καὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν αὐτῆς ὡς 'Ηγουμένης.

Ἄρθρον 8

Τὸ 'Ηγουμενοσυμβούλιον

'Αποτελεῖται ἐκ δύο Συμβούλων . μελῶν, ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν 'Αδελφῶν εἶναι κάτω τῶν δεκαπέντε. Αἱ Σύμβουλοι αὐξάνονται εἰς τρεῖς, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν 'Αδελφῶν ἀνέλθῃ εἰς εἴκοσι. Αὐξανομένης δὲ τῆς 'Αδελφότητος ἀνά δέκα προστίθεται καὶ μία εἰσέτι 'Ηγουμενοσύμβουλος.

'Ὡς 'Ηγουμενοσύμβουλοι ἐκλέγονται πρόσωπα διακρινόμενα ἐπ' ἀρετῇ καὶ διαθέτοντα διοικητικὰ προσόντα, εὐσεβῆ ζῆλον, αὐταπάρνησιν καὶ ταπεινὸν φρόνημα. 'Εκλέγονται ἀνά τετραετίαν καὶ εἶναι ἐπανεκλέξιμοι.

Ἄρθρον 9

'Αρμοδιότητες 'Ηγουμενοσυμβουλίου

'Αποφασίζει περὶ πάντων ὅσα προβλέπει ὁ Κανονισμὸς. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ 'Ηγουμενοσυμβουλίου λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ἀποψὶς μεθ' ἧς συντάσσεται ἡ 'Ηγουμένη.

Συγκαλεῖ προτάσει τῆς 'Ηγουμένης τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς 'Αδελφότητος.

Συντάσσει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπολογισμὸν τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς καὶ ὑποβάλλει τοῦτον εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Σισανίου καὶ Σιατίσσης πρὸς ἔγκρισιν.

Δύνεται νὰ διαθέσῃ δαπάνην ὕψους 200.000 δραχμῶν κατὰ κονδύλιον μηνιαίως (τοῦ ποσοῦ κυμαινομένου ἀναλόγως πρὸς τὸν ἰσχύοντα τιμάρθμον) ἄνευ συντάξεως Πρακτικοῦ. 'Αποδέχεται τὰς πρὸς τὴν Μονὴν δωρεάς.

'Αποφασίζει διὰ τὴν σύναψιν δανείων.

'Ἐχει δικαίωμα ἐλέγχου ἐπὶ τῶν διοικητικῶν πράξεων τῆς 'Ηγουμένης.

Παρέχει ἄδειαν ἄνω τῶν 10 ἡμερῶν εἰς τὰς 'Αδελφὰς διὰ λόγους ὑγείας ἢ ἀπαραιτήτους ἐργασίας ἐκτὸς τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς.

'Εκλέγει ἐν μέλος αὐτῆς ὡς Οἰκονόμον διὰ μίαν

τετραετίαν. 'Η Οἰκονόμος ἐπιλαμβάνεται πάντων τῶν θεμάτων τῶν ἀφορώντων εἰς τὰς ὑλικὰς ἀμοιβὰς τῆς 'Αδελφότητος καὶ ἐπιβλέπει πάσας τὰς ἐπιτελούμενας ἐργασίας τοῦ Κοινοβίου.

'Εκλέγει ἐν μέλος αὐτοῦ ὡς Ταμίαν διὰ μίαν τετραετίαν. 'Η Ταμίαις διενεργεῖ εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς διὰ γραμματίων θεωρουμένων δεόντως ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου καὶ ὑπογραφομένων ὑπὸ τῆς 'Ηγουμένης καὶ τῆς Ταμίου.

'Ὀρίζει τὴν Γραμματέα διὰ μίαν τετραετίαν, ἢ ὅποια δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ εἶναι μέλος τοῦ 'Ηγουμενοσυμβουλίου. Αὕτη μετέχει τῶν συνεδριάσεων τοῦ 'Ηγουμενοσυμβουλίου ἄνευ δικαίωματος ψήφου. Φυλάττει ἐπιμελῶς τὰ ἀρχεῖα καὶ τὴν σφραγίδα τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς. Καταρτίζει τὰ Πρακτικὰ τῶν Συνεδριάσεων τοῦ 'Ηγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς 'Ὀλομελείας τῆς 'Αδελφότητος καὶ τὰ ὑπογράφει μετὰ τῆς 'Ηγουμένης.

Μέλος τοῦ 'Ηγουμενοσυμβουλίου, ἐὰν ἀπουσιάσῃ ἀδικαιολογητῶς εἰς τρεῖς Συνεδριάσεις, καίτοι προσκαλούμενον, παύεται αὐτοδικαίως. Τὸ 'Ηγουμενοσυμβούλιον, ἐπειδὴ θεωρεῖ τὴν ἀπειθειαν ὡς σιωπηρὰν παραίτησιν, παύει αὐτὴν ἀπὸ τῆς θέσεώς της καὶ ἀποφασίζει τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῆς δι' ἐκλογῆς. Εἰς περίπτωσιν παραιτήσεως μέλους τοῦ 'Ηγουμενοσυμβουλίου, ἢ καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀπερχομένου, εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ γίνεται ἐκλογή νέας 'Ηγουμενοσυμβούλου, τῶν ἐκλογῶν διενεργουμένων ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀπομακρύνσεώς της.

Ἄρθρον 10

'Εκλογή 'Ηγουμενοσυμβουλίου

Διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν 'Ηγουμενοσυμβούλων ἡ 'Ηγουμένη ἀνακοινώνει τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν εἰς τὰς 'Αδελφὰς ἐπτὰ ἡμέρας ἐνωρίτερον. Τὰς ἐκλογὰς διενεργεῖ ἡ 'Εφορευτικὴ 'Επιτροπὴ ἀποτελούμενη ἐκ τῆς 'Ηγουμένης, ὡς Προέδρου, τῆς Οἰκονόμου καὶ τῆς Γραμματέως.

'Η 'Επιτροπὴ καταρτίζει κατάστασιν μετὰ τὰ ὀνόματα τῶν 'Αδελφῶν τῶν ἔχουσῶν δικαίωμα ψήφου, ἧτοι ἀπασῶν τῶν μεγαλοσχήμων καὶ ρασοφόρων, καὶ ἀναγράφονται ἰσάριθμα τῶν 'Αδελφῶν ψηφοδέλτια. Ἐκαστον ψηφοδέλιον φέρει τὴν σφραγίδα τῆς Μονῆς.

Αἱ ἐκλογαὶ διενεργοῦνται ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ ἡ ἐκλογή τῆς 'Ηγουμένης. Αἱ δὲ 'Αδελφαί ὑποχρεοῦνται νὰ θέσουν εἰς τὸ ψηφοδέλιον τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ παραπλεύρως δύο ὀνομάτων 'Αδελφῶν τὰς ὁποίας θεωροῦν καταλλήλους. Κατόπιν ἡ 'Εφορευτικὴ 'Επιτροπὴ καταμετρεῖ τὰ ἔγκυρα ψηφοδέλτια καὶ τοὺς σταυροὺς προτιμήσεως. Ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι συνεκέντρωσαν τοὺς περισσοτέρους σταυροὺς ἐκλέγονται ὡς μέλη τοῦ 'Ηγουμενοσυμ-

βουλίου. Ἐὰν ὑπάρχη ἰσοψηφία, ἀμέσως καταρτίζεται νέον ψηφοδέλιον μὲ τὰ ὀνόματα τῶν δύο αὐτῶν Ἀδελφῶν καὶ συνεχίζεται ἡ ἐκλογή ἄνευ διακοπῆς. Μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἐκλογῶν ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ συντάσσει Πρακτικὸν ἐκλογῆς Ἐγουμενοσυμβούλων, τὸ ὁποῖον ὑπογράφουν ἅπασαι αἱ Ἀδελφαί, καὶ ἀντίγραφον τοῦ ὁποῖου ἀποστέλλεται πρὸς γνῶσιν καὶ εὐλογίαν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην.

Ἄρθρον 11

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Ἀδελφότητος

τὴν Ὀλομέλειαν συγκροτοῦν ἅπασαι αἱ Ἀδελφαί τοῦ Κοινοβίου, ῥασοφόροι καὶ μεγαλόσχημοι. Αἱ δόκιμοι κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἐγουμενῆς παρίστανται εἰς τὰς Συνεδριάσεις ἄνευ δικαιώματος ψήφου. Θεωρεῖται ἐν ἀπαρτίᾳ, ὅταν εἶναι παρόντα τὰ δύο τρίτα τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος.

Συγκαλεῖται παρὰ τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου προτάσει τῆς Ἐγουμενῆς:

α) Διὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ἀπολογισμοῦ παρελθούσης χρήσεως καὶ τοῦ Προϋπολογισμοῦ νέας χρήσεως κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου.

β) Διὰ τὴν ἀνάθεσιν τῶν διακονημάτων εἰς ἐκάστην Ἀδελφὴν κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου.

γ) Διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἐγουμενῆς καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου.

δ) Διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητος ἐπὶ ἐκτάκτων σοβαρῶν γεγονότων θρησκευτικῶν, ἐθνικῶν, κοινωνικῶν.

ε) Διὰ λήψιν ἀποφάσεων εἰς ἐκτάκτους περιπτώσεις, ὅταν τοῦτο ζητηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος. Εἰς περίπτωσιν ἀρνήσεως παρὰ τῆς Ἐγουμενῆς συγκαλεῖται αὐτοδικαίως, μερίμνη τῆς ἐχούσης τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς Ἀδελφῆς ἐκ τῶν αἰτουμένων τὴν σύγκλησιν Ἀδελφῶν.

στ) Διὰ συμπλήρωσιν ἢ κατάργησιν ἢ τροποποίησιν ἄρθρου ἢ ἄρθρων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, κατόπιν ἠτιολογημένης εἰσηγήσεως τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου, ἐφόσον συμφωνήσουν πρὸς τοῦτο τὰ δύο τρίτα τῶν Ἀδελφῶν.

ζ) Συγκαλεῖται ἐπίσης καὶ ὡσάκις γίνεται πνευματικὴ διδασκαλία παρὰ τῆς Ἐγουμενῆς ἢ ἐτέρου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ πνευματικοῦ προσώπου ἢ καὶ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἄρθρον 12

Πρόσληψις καὶ δοκιμασία Ἀδελφῶν

Ἡ πρόσληψις τῶν προσερχομένων νὰ κοινοβιάσῃ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ πρέπει νὰ γίνεταί κατόπιν

προσεκτικῆς δοκιμασίας τῆς ἐν γένει καταστάσεως, τῆς γνησιότητος τῶν προθέσεων, τοῦ ἐνθέου ζήλου καὶ τῆς φρονήσεως τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ἡ προσερχομένη ὀφείλει νὰ ἔχη νόμιμον ἡλικίαν, ἥτοι νὰ ἔχει συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας. Ἐὰν ἔχη ἡλικίαν μικροτέραν τῆς νομίμου, ἀπαιτεῖται ἐγγραφὸς συγκατάθεσις τῶν γονέων ἢ τοῦ κηδεμόνου αὐτῆς.

Ἡ ἐξ ἐγγάμων προσερχομένη δεόν νὰ μὴν ἔχη ἀνήλικα τέκνα, νὰ ἔχη δὲ παρέλθει τουλάχιστον τριετία ἀπὸ τῆς χηρείας αὐτῆς.

Αἱ ὑποψήφιοι γίνονται δεκταὶ κατ' ἀρχὰς ὡς φιλοξενούμενοι ἐπ' ἀρκετόν, ἐπὶ μακρότερον δὲ διάστημα αἱ προσερχόμεναι «ἐκ πονηροῦ βίου ἢ ἀδιαφορίας» ἢ ἔχουσαι ἄγνοιαν ἢ ἐλλιπὴ πληροφόρησιν καὶ ἀγωγὴν περὶ τοῦ Μοναχικοῦ βίου (Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος 13, Ε.Π.Ε. τόμ. 8, σελ. 242, στ. 15).

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο καταβάλλεται προσπάθεια «τὸν παρελθόντα βίον καταμανθάνειν» (Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος 13, Ε.Π.Ε. τ. 8, σελ. 242, στ. 15). Κυρίως ἐρευνᾶται ἐὰν εἶναι βαπτισμένη Ὁρθόδοξος ἢ χρῆζη κατηχήσεως, ἐὰν γνωρίζῃ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ τὰ ἰδεώδη τοῦ μονήρους βίου, ἐὰν διαπνέεται ἀπὸ πόθον ἀπαρνήσεως τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος καὶ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου.

Ἐὰν ἐπιθυμῇ βίον καθαρὸν, ἀκτήμονα, λιτόν, ἠσύχιον, ἐὰν ἀγαπᾷ τὴν προσευχὴν, τὴν ὑπακοήν, τὴν μελέτην, τὴν ἐργασίαν.

Ἐὰν δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ γονεῖς, περιουσίαν, ἀνέσεις, ἐπι δεῖ καὶ τὴν ἐαυτῆς ψυχὴν μετὰ τοῦ ἰδίου θελήματος.

Ἐὰν ἠτοίμασε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς πειρασμοὺς σωματικούς, ψυχικούς καὶ πνευματικούς καὶ μάλιστα ἀπροσδοκίτους.

Ἐὰν πάσχη ἐξ ἀνιάτου νοσήματος ψυχικοῦ ἢ σωματικοῦ.

Ἐὰν ἀγαπᾷ τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, τὴν ἀσκησιν, τὴν κοινὴν συμβίωσιν καὶ ἐὰν δύναται εἰς περιπτώσιν ἀνάγκης νὰ ἐπιβιώσῃ πνευματικῶς.

Τέλος, ἐὰν προσέρχεται νὰ δουλεύσῃ τῷ Κυρίῳ δι' Αὐτὸν τὸν Κύριον καὶ μὴ κινουμένη ἀπλῶς ἐκ συμπαθείας εἰς τινα πνευματικὰ πρόσωπα.

Μετὰ τὴν ἐρευναν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στάδιον τῆς δοκίμου Μοναχῆς διὰ τὴν ἐκ τοῦ συνεγγυς πλέον γνῶσιν τοῦ χαρακτήρος αὐτῆς.

Μετὰ παρέλευσιν τουλάχιστον ἐξαμήνου δι' ἐγγράφου αἰτήσεώς τῆς πρὸς τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον αἰτεῖται τὴν συγκαταριθμῆσιν τῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν δοκίμων καὶ ἐγγράφεται εἰς τὸ Μητρώον Δοκίμων.

Εἰς τὸ στάδιον τῆς δοκιμασίας φέρει σεμνὴν λαϊκὴν ἐνδυμασίαν. Ὑποχρεοῦται δὲ ἡ Δόκιμος νὰ ἀναφέρῃ τοὺς λογισμοὺς τῆς εἰς τὴν Ἐγουμενῆν, νὰ δέχεται τὰς νοθεσίας καὶ διδασχὰς τῆς καὶ νὰ

ἀγωνίζεται σταθερῶς διὰ τὴν προσαρμογὴν τῆς εἰς τὸ Κοινόβιον, τὴν ἀκατάκριτον ἀποδοχὴν τοῦ τρόπου λειτουργίας του, τὴν ὀλοπρόθυμον συμμετοχὴν τῆς εἰς τὰς ἀνατιθεμένας αὐτῇ διακονίας, τὴν ἀβίαστον καὶ μετὰ χαρᾶς προσέλευσιν εἰς τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, τὸν σεβασμὸν εἰς τὴν τάξιν, τὸ πρόγραμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Κοινοβίου, τὴν εἰς τὰς θλίψεις ὑπομονὴν καὶ τὴν πολὺπλευρον ἐφαρμογὴν τῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης.

Ἡ διάρκεια τῆς δοκιμασίας τῆς ἐξικνεῖται μέχρι τριετίας, τοῦ διαστήματος ὅμως τούτου συντεταγμένον περιστατικῶς, ἐφόσον κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἡγουμένης καὶ τοῦ Πνευματικοῦ ἢ Ἀδελφῆ παρουσιάζει ὠριμότητα πνευματικὴν, ἱκανὴν νὰ ἀναλάβῃ τὰς εὐθύνas τῆς ῥασοφόρου Μοναχῆς.

Ἐὰν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τριετοῦς δοκιμασίας διαπιστωθῇ ὅτι ἡ δόκιμος πάσχει ἢ ῥέπει πρὸς ψυχοπάθειαν, ἀπομακρύνεται τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὴν πρόληψιν σοβαροτέρων προβλημάτων.

Ἡ ἐγγραφείσα εἰς τὸ Δοκιμολόγιον παραδίδει ἅπαντα τὰ ἑαυτῆς πρὸς φύλαξιν παρὰ τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὸ ἐνδεχόμενον τῆς οικειοθελοῦς ἢ ἐπιβεβλημένης ἀπομακρύνσεως τῆς ἀπὸ τὴν Ἀδελφότητα πρὶν ἢ καταστῆ ῥασοφόρος, ὥστε νὰ λάβῃ ὅ,τι κατέθεσεν εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα, ἐκτὸς ἐὰν παρέδωσέ τι, ἵνα χρησιμοποιηθῇ διὰ τὰς ἀνάγκas τοῦ Κοινοβίου.

Δόκιμος Μοναχῆ ἐὰν ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἱερὰν Μονὴν γίνεται ἐκ νέου δεκτὴ ἐφ' ὅσον συμφωνήσῃ εἰς τοῦτο ἢ Ἡγουμένη, ὁ Πνευματικὸς καὶ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Δόκιμοι Μοναχαὶ ῥάθυμοι, καχύποπτοι, γογγυσταί, ἀνυπάκοοι, πείσιμονες, διασπῶσαι τὴν ἐνότητα τῆς Ἀδελφότητος, λοιδοροὶ, κατήγοροι τῆς Ἡγουμένης καὶ τοῦ Συμβουλίου, σκανδαλοποιοί, ἀποκαλύπτουσαι μυστικά πρὸς τοὺς ἔξω, παραβιάζουσαι τὸν Κανονισμὸν δὲν ῥασοφοροῦνται. Ἐὰν δὲ παραμείνουν ἀδιόρθωτοι καὶ μετὰ τὴν ῥασοφορίαν, ἀποπέμπονται τοῦ Κοινοβίου.

Δόκιμος Μοναχῆ ἐὰν ἀσθενήσῃ ἕως θανάτου καὶ ζητήσῃ νὰ τελειωθῇ ὡς Μοναχῆ, δύναται τῇ ὁμοφώνῳ ἀποφάσει τῆς Ἡγουμένης, τοῦ Πνευματικοῦ καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου νὰ λάβῃ εὐχὴν ῥασοφορίας ἢ τὸ Μέγα Σχῆμα.

Ἄρθρον 13

Ῥασοφόρος Μοναχῆ

Ἡ προαγωγή τῆς δοκίμου εἰς ῥασοφόρον δὲν γίνεται κατὰ σειρὰν προσελεύσεως, ἀλλὰ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἡγουμένης, τοῦ Πνευματικοῦ καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Μετὰ παρέλευσιν ἑξαμήνου ἕως τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς τῆς δοκίμου εἰς τὸ Δοκιμολόγιον, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Πνευματικοῦ καὶ τῆς Ἡγουμένης, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀποφασίζει τὴν εἰς ῥασοφόρον προαγωγὴν τῆς, διὰ Πρακτικοῦ, ἀντίγραφον

τοῦ ὁποίου ἀποστέλλεται εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην, ὅστις καὶ καθορίζει τὴν ἡμέραν καὶ προβαίνει αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου του (τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Μονῆς, ἢ Γέροντός τινος Ἀγιορείτου, ἢ ἐτέρου Ἱερομονάχου) εἰς τὴν τέλει τῆς ῥασοφορίας.

Ἡ Ἀδελφῆ ἐνδύεται τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα καὶ ἀλλάσσει ὄνομα. Λαμβάνει δὲ χώραν ἢ τελετὴ τῆς ῥασοφορίας κατὰ προτίμησιν ἐν ὀλονυκτίῳ ἀγρυπνία καὶ δὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Θείας Λειτουργίας.

Ἐὰν ῥασοφόρος τις Μοναχῆ, οὔσα ἐτοιμοθάνατος, ζητήσῃ τὸ Μέγα Σχῆμα, λαμβάνει τοῦτο κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἡγουμένης, τοῦ Πνευματικοῦ καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρον 14

Μεγαλόσχημος Μοναχῆ

Μετὰ τὴν κανονικὴν δοκιμασίαν, ἡ χρονικὴ διάρκεια τῆς ὁποίας εἶναι ἀπεριόριστος, ἡ ῥασοφόρος Μοναχῆ ἐφ' ὅσον ἔχει δώσει διὰ τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς τῆς διαβεβαίωσιν τοῦ ὑγιούς μοναχικοῦ φρονήματός τῆς, τῆς συνεπειᾶς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις τῆς, τῆς ὑπακοῆς τῆς, τῆς εἰς ἅπαντα ἐγκρατείας τῆς, τῆς ἀγάπης τῆς πρὸς τὴν Ἡγουμένην καὶ τὰς Ἀδελφάς, τῆς εἰς τοὺς πειρασμοὺς ὑπομονῆς, τῆς ἐμμονῆς εἰς τὴν προσευχὴν, τὴν ἀσκησιν, τὴν διακονίαν, τῆς ἐν γένει ἀφοσιώσεως τῆς εἰς τὴν Ἀδελφότητα, εἰσηγήσει τῆς Ἡγουμένης καὶ τοῦ Πνευματικοῦ καὶ ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, προάγεται εἰς Μεγαλόσχημον. Πρὸς τοῦτο συντάσσεται Πρακτικὸν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἀντίγραφον τοῦ ὁποίου ἀποστέλλεται εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην, ὅστις καὶ καθορίζει τὴν ἡμέραν καὶ ἐπιτελεῖ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου του τὴν τελετὴν τοῦ Μεγάλου Σχήματος κατὰ προτίμησιν ἐν παννύχῳ ἀγρυπνία.

Ἡ μεγαλόσχημος ὀφείλει ἰσόβιον ἐγκαταβίωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν, ἐκτὸς ἐὰν λόγοι σοβαροί, πλὴν λόγου ἀποστασίας, ἐπιβάλλουν τὴν μετατόπισιν τῆς.

Μέλος τοῦ Κοινοβίου λαβὼν τὸ Μέγα Σχῆμα καὶ ἀποτελοῦν πρόσκομμα εἰς τὴν Ἀδελφότητα, ἐὰν παρὰ τὰς προσπάθειας ἐπανορθώσεως δὲν ἐπιδεικνύῃ μεταμέλειαν, ἀποπέμπεται ἐπ' ἀόριστον εἰς ἑτέραν Μονὴν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἀδελφότητος με ὁμόφωνον γνώμην τῆς Ἡγουμένης, ὡς ἀνίατον καὶ σεσηπὸς μέλος, «*ἵνα μὴ τὸ κακὸν χεῖρον γένηται*».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἄρθρον 15

Ἐσωτερικὴ κατάσταση τοῦ Κοινοβίου

Τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον ἀποτελεῖ μικρὰν κοινωνίαν ἀτόμων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνηγμένων, ἵνα βιώσῃ ἐν σώματι «*κατάστασιν ἄσωμάτων*».

Ὡς ἐκ τούτου πρόκειται διὰ πρότυπον χριστιανικήν κοινωνίαν ἐμφανίζουσα διφυή χαρακτήρα. Εἶναι ἐπίγειος πολιτεία μὲ οὐράνιον πολίτευμα. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ἅπαντα κοινά, κοινὸν «τὸ ἐγχείρημα τῆς σωτηρίας», ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος τῆς ἐξουθενώσεως τοῦ ἀτόμου ὑπὲρ τοῦ συνόλου. Ὁ κίνδυνος ὅμως αὐτὸς ἀποσοβεῖται, ὅταν ρυθμίζονται ἅπαντα κατὰ τὸ πνευματικὸν συμφέρον ἐνὸς ἐκάστου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι τὸ σύνολον ὑπηρετεῖ ἕκαστον μέλος.

Ἡ τήρησις αὐτῆς τῆς ἰσορροπίας ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ ἰθύνοντος προσώπου νοῦν ἐχέφρονα, σύνεσιν, πεφωτισμένην διάνοιαν, μακρὰν πάσης ἐπάρσεως καὶ ἐπαράτου οἰήσεως.

Αἱ Ἄδελφαι ὀφείλουν νὰ ζοῦν ὡς ἄγγελοι ἀγνίζουσαι ἑαυτὰς καὶ μετὰ πάσης αὐταπαρνήσεως ἐπιδιδόμεναι εἰς τὴν διακονίαν τοῦ συνόλου, τὴν ὑπακοὴν ποιούμεναι ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καὶ οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης, γνωρίζουσαι ὅτι ἡ εὐλογία τῆς Ἠγουμένης εἶναι ἡ διακρατοῦσα τὸ Κοινόβιον δύναμις καὶ ἡ διασφαλίζουσα τὴν ἐνότητα.

Ἡ Ἠγουμένη ἐνεργεῖ μετ' ἐξουσίας, πλὴν «μὴ ἀναγκαστῶς ἀλλ' ἐκουσίως», μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν τοῦ ποιμαίνειν τέχνην μετερχομένη, διὰ νὰ ἐνοποιήσῃ τὴν πολλαπλότητα τῶν θελήσεων καὶ προσφέρει ἑαυτὴν «τύπον καὶ ὑπογραμμὸν τοῖς πασι».

Πάντα ὅσα ἀφοροῦν εἰς τὴν προσωπικὴν ζωὴν τῶν Ἀδελφῶν ρυθμίζονται ὑπ' αὐτῆς. Ἀφοῦ δὲ λάβει ὑπ' ὄψιν τῆς τὴν χρεῖαν ἐκάστης Ἀδελφῆς, τὴν ἡλικίαν, τὴν γενέτειραν, τὴν ἀγωγὴν, τὴν παιδείαν, τὴν ὑγείαν, τὰ ἔτη τῆς μοναστικῆς ζωῆς τῆς, ρυθμίζει τὸ προσωπικὸν ἐκάστης πρόγραμμα ἐν πνεύματι κατανοήσεως καὶ ἐλευθερίας, τὴν διατροφήν, τὸν ὕπνον, τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν ἀσκησιν. Ἰδιαιτέραν δὲ φροντίδα λαμβάνει διὰ τὰς ὑπερηλίκους καὶ τὰς ἐν ἀσθενείᾳ Ἀδελφάς.

Μεριμνᾷ ὥστε οὐδεὶς γογγυσμὸς ἢ ψιθυρισμὸς ἢ καταλαλιὰ ἢ φιλονεικία ἢ φατριασμὸς ἢ μερικὴ φιλία νὰ κυφορεῖται εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἀδελφότητος, ἀλλὰ τὰ πάντα νὰ ἔρχονται εἰς φῶς, ὥστε πᾶσα δαιμονικὴ ἐνέργεια ἢ ἐμπαθῆς κίνησις νὰ πατάσεται ἐν τῷ γεννᾶσθαι.

Συγκαλεῖ τὰς Ἀδελφὰς εἰς καθορισμένον ἢ ἑκτακτον χρόνον πρὸς διδασκαλίαν Ἀγιογραφικὴν, Ἀγιοπατερικὴν, συμβουλευτικὴν ἢ παραμυθητικὴν, καταρτίζουσα αὐτὰς εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν παθῶν καὶ τῶν δαιμόνων.

Αἱ Ἀδελφαὶ ὑπακούουν εὐαρέστως μετὰ υἱικῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἐμπιστοσύνης, ἐπιτελοῦν προθύμως τὰ προσταττόμενα, ἐξομολογοῦμεναι μετὰ πάσης εὐκρινείας, γνωρίζουσαι ὅτι «κακία ἀποσιωπηθείσα, νόσος ὑποῦλος ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ» (Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ Πλάτος 46, Ρ.Γ. 31, στ. 1036Α). Ἡ ἀποκρύπτουσα πράξις καὶ διαλογισμοὺς ἢ δυσανασχετοῦσα διότι ἄλλη ἀπεκάλυψε τὰς ἐνεργείας τῆς εἶναι ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς τῆς.

Συμπεριφέρονται μετὰ τῶν μετὰ πάσης ἀπλότητος, ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ πνευματικῆς, καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰς Ἀδελφὰς καὶ δὴ τὰς ὑπερηλίκους. Δὲν παρεμβαίνουν εἰς τὴν διακονίαν ἄλλης Ἀδελφῆς, οὐδὲ παρατηροῦν αὐτήν, ἐὰν κάτι δὲν ἐπιτελεῖται ὀρθῶς, ἀλλὰ τὸ ἀναφέρουν εἰς τὴν Ἠγουμένην. Ἐπιδίδονται μετὰ πάσης προθυμίας εἰς τὰς διακονίας, προάγουν καὶ ἐπιμελοῦνται τὸ συμφέρον τῆς Ἀδελφότητος.

Ἐπιδίδονται εἰς διακονίας ἀρμοδίας τῇ Μοναχικῇ Πολιτείᾳ καὶ μὴ διασπώσας αὐτὰς ἀπὸ τοῦ ἔργου τῆς προσευχῆς, μηδὲ θορυβώδεις.

Τηροῦν τὴν ἱεραρχίαν κατὰ τὰ πρεσβεῖα κουράς.

Προσέρχονται ἐγκαίρως εἰς τὰς Ἀκολουθίας ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ, συμμετέχουσαι ἐπιμελῶς εἰς τὰ τελούμενα.

Σιτίζονται εἰς κοινὴν τράπεζαν καὶ κοινὸν διαιτολόγιον ὑποχρεωτικῶς ἐκτὸς λόγου ἀσθενείας, καὶ μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ἢ δι' ἀσθένειαν σιτίζονται ἰδιαιτέρως. Ἐσθίουν ἐν σιωπῇ καὶ ἀκροῦμεναι πνευματικὰς ἀναγνώσεις.

Δὲν λαμβάνουν, οὐδὲ προσφέρουν δῶρα ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Ἠγουμένης, ἐναποθέτουν δὲ εἰς τὴν κρίσιν αὐτῆς τὸν τρόπον διαθέσεως παντὸς προσφερομένου πράγματος ἢ πάσης χρηματικῆς δωρεᾶς.

Τηροῦν ἀπαρεγκλίτως τὰς ἀγίας νηστείας, ἀποκλειομένης τῆς κρεωφαγίας.

Ἐπιμελοῦνται τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς σιωπῆς, ἀλλὰ καὶ συνέρχονται καὶ συζητοῦν πρὸς οἰκοδομὴν ἢ συμπάλλουσαν εἰς καταλλήλους χώρους ἀποφεύγουσαι τὰς συντυχίας κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας καὶ μὴ ἐπισκεπτόμεναι ἀκαίρως τὰ κελλιά τῶν Ἀδελφῶν ἀνευ τῆς εὐλογίας τῆς Ἠγουμένης.

Οὕτω συγκροτεῖται πολιτεία, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ δυνατοὶ προσφέρουν τὸ κατὰ δύναμιν καὶ οἱ ἀσθενεῖς λαμβάνουν τὸ κατ' ἀνάγκην.

Αἱ Ἀδελφαὶ καταλλήλως χειραγωγούμεναι δημιουργοῦν κλίμα ψυχικῆς ἀνέσεως, φιλαλληλίας, χαροποῦ πένθους, κατανύξεως, συναγωνιζόμεναι καὶ ὄχι ἀνταγωνιζόμεναι «καθὰπερ ἵπποι», ἀμιλλώμεναι, λίθοι συναρμοζόμενοι εἰς οἰκοδομὴν πνευματικὴν, μέλη συναρμολογούμενα εἰς σῶμα Χριστοῦ, λαμπάδες συγκαίόμεναι καὶ ἐκπέμπουσαι φῶς Χριστοῦ, καθ' ὅσον «φῶς Μοναχῶν Ἄγγελοι, φῶς δὲ ἀνθρώπων Μοναχοί».

Ἄρθρον 16

Ἡ μετὰ τῶν ἔξω σχέσις

Αἱ Ἀδελφαὶ ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν ὅτι ἅμα τῇ ἀναχωρήσει τῶν ἀπὸ τοῦ κόσμου, λησμονεῖται καὶ ὁ πρότερος αὐτῶν βίος, ἵνα θεμελιώσουν τὴν καινὴν ζωὴν ἐπὶ νέῳ θεμελίῳ. Οἱ συγγενεῖς τῶν ἀδελφῶν εἶναι συγγενεῖς ὅλης τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς σχέσις δὲν διαφέρει τῶν σχέσεων πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐπισκέπτας. Αἱ πρὸς τοὺς ἔξω σχέσεις δέον νὰ εἶναι κόσμια, οἰκοδομητικαί, ἀ-

σκανδάλιστοι. Ἀποφεύγονται αἱ ἐπισκέψεις συγγενῶν καὶ φίλων εἰς τὰ κελλία. Ἡ δὲ ἰδιωτικὴ ἀλληλογραφία διεξάγεται ἐν γνώσει καὶ κατὰ τὴν βούλησιν τῆς Ἡγουμένης. Αἱ Ἀδελφαὶ δὲν ζητοῦν δικαιωματικῶς ἔξοδον, ἀλλὰ τὸ Συμβούλιον εἰσηγήσει τῆς Ἡγουμένης παρέχει ἄδειαν διὰ λόγους σοβαροῦς ἢ διὰ προσκυνηματικὰς ἐπισκέψεις.

Ἄρθρον 17

Περιουσία τῶν Μοναχῶν

Μία τῶν βασικῶν μοναχικῶν ἀρετῶν εἶναι ἡ ἀκτημοσύνη. Ἀκτῆμων δὲ μοναχὸς ὡς ἀετὸς ἀνέρχεται πνευματικῶς μὴ τροχοπεδούμενος ἀπὸ ὑλικὰς μερίμνας. Ἐὰν δὲ συμβῆ νὰ ἔχη χρήματα ἢ ὑλικά πράγματα παραδίδει ταῦτα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν. Ἐὰν ἔχη ἀκίνητον περιουσίαν, παρέχει εἰς τὴν Μονὴν τὴν ἐπικαρπίαν αὐτῆς, κρατεῖ δὲ τὴν κυριότητα διὰ τὸ ἐνδεχόμενον ἀπομακρύνσεώς της ἀπὸ τὴν Μονήν, διὰ νὰ μὴ κατηγορηθῆ ἡ Μονή, ὅτι ἐκμεταλλεύεται ξένην περιουσίαν.

Ἄρθρον 18

Ὁ πνευματικὸς πατὴρ

Ὁ πνευματικὸς πατὴρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διορίζεται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος λαμβανομένης κατὰ τὰ 2/3 τῶν μελῶν αὐτῆς.

Οὗτος δύναται νὰ προέρχεται ἐξ οἰασδήποτε Μητροπόλεως ἢ ἐξ Ἁγίου Ὁρους ἢ ἐξ ἄλλης Μονῆς.

Διαμένει ἐκτὸς τοῦ οἰκήματος τῶν Ἀδελφῶν, διατᾶται κατ' ἰδίαν καὶ εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις ἢ ἑορταστικὰς ἡμέρας συντρώγει μετὰ τῶν Ἀδελφῶν εἰς κοινὴν τράπεζαν.

Ἐπιτελεῖ ἐφημεριακὰ καθήκοντα καὶ συνεργάζεται μετὰ τῆς Ἡγουμένης διὰ πνευματικὰ θέματα καὶ εἰς τὴν διαποίμανσιν τῶν ψυχῶν.

Ὡς πρῶτος Πνευματικὸς τῆς ἀρτισυστάτου Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μικροκάστρου διορίζεται παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Στέφανος Ρήνος, ἀνακαινιστῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μικροκάστρου.

Ἄρθρον 19

Ἡ φιλοξενία τῶν προσκυνητῶν

Ἡ Ἀδελφότης ὑπακούουσα εἰς τὸ ἀποστολικὸν «τὴν φιλοξενίαν διώκοντες» καὶ ἀσπαζομένη τὴν Ἀγιοπατερικὴν καὶ ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ Ὅρει ἀνέκαθεν τηρουμένην παράδοσιν, ἐπιμελεῖται τῆς φιλοξενίας προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐπιζητοῦν τὴν πνευματικὴν τῶν ὠφέλειαν. Πρὸς τοῦτο:

α) Οἱ φιλοξενούμενοι ὑποχρεοῦνται νὰ συμμετέχουν εἰς τὰς Ἱ. Ἀκολουθίας καὶ εἰς τὰς διακονίας τῶν Ἀδελφῶν, ἐφ' ὅσον τοῦτο κρίνεται σκόπιμον.

β) Ὑποχρεοῦνται νὰ δίδουν τὰ στοιχεῖα ταυτότητος, ὅταν τοὺς ζητηθοῦν.

γ) Διὰ λόγους ἀσφαλείας, δὲν φιλοξενοῦνται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἄτομα ψυχοπαθῆ.

δ) Ἡ φιλοξενία εἶναι 24ωρος, παρατείνεται δὲ ἐφ' ὅσον τοῦτο κρίνεται σκόπιμον κατόπιν εὐλογίας τῆς Ἡγουμένης.

ε) Οἱ φιλοξενούμενοι ὀφείλουν νὰ συμπεριφέρονται κοσμίως καὶ εὐλαβικῶς, τηροῦντες πᾶν ὅ,τι συμβάλλει εἰς τὴν ἡσυχίαν, διατηρεῖ τὴν εὐπρέπεια καὶ δὲν παραβιάζει τὴν ἱερότητα τοῦ χώρου, ἀποκλειομένων παντελῶς ἀσέμνων ἀμφιέσεων, κοσμικῶν ἀσμάτων, ἀπρεπῶν γελῶτων καὶ θορύβων.

στ) Παντελῶς ἄγνωστα πρόσωπα δὲν φιλοξενοῦνται.

Ἄρθρον 20

Πειθαρχικὸς ἐλεγχος

Δι' ἀπλᾶς παραβάσεις ἐπιτιμᾶ τὰς Ἀδελφὰς ἡ Ἡγουμένη. Διὰ σοβαρότερας παραβάσεις ἀσκεῖ ἐλεγχον τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον συνεδριάζον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Ἡγουμένης. Δι' ἔτι σοβαρότερα παραπτώματα τὸν ἐλεγχον ἀσκεῖ ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Ἀδελφότητος.

Συνήθεις ἐπιβαλλόμεναι ποιναί:

α) Αὐξήσις ἀριθμοῦ κομβοσχοινίων καὶ γονυκλισίων.

β) Παραίνεσις, νουθεσία ἢ ἐπιτίμησις τῆς Ἀδελφῆς ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ ἐνώπιον τῆς Ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος.

γ) Ἀποχὴ ἐκ τῆς κοινῆς τραπέζης ἐπὶ ὠρισμένης ἡμέρας, ἐκπτώσις ἐκ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Ἡγουμενοσυμβούλου μετὰ τρεῖς ἀδικαιολογήτους ἀπουσίας ἐκ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

δ) Στέρησις ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα τῆς Θείας Μεταλήψεως.

ε) Ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐπὶ τι διάστημα εἰς ἑτέραν Μονὴν ἢ καὶ

στ) Ὀριστικὴ ἀποβολὴ τῆς Ἀδελφῆς ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἀδελφότητος.

ζ) Ἀνάθεσις τοῦ θέματος εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 21

Ἡ περιουσία τῆς Μονῆς

Ὡς περιουσία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θεωρεῖται:

α) Ἡ ἐντὸς τοῦ μανδροτοίχου περιοχῆ συνισταμένη ἐκ 4 στρεμμάτων καὶ ἡ ἀγοτικὴ ἔκτασις πέριξ αὐτῆς συνισταμένη ἐξ 160 στρεμμάτων.

β) Τὰ περιερχόμενα εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐξ ἀγορᾶς ἀκίνητα.

γ) Τὰ ὑπὸ τῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν δωρούμενα ἀκίνητα.

δ) Τὰ ὑπάρχοντα εἰς τὴν κυριότητα τῶν Ἀδελφῶν καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν περιερχόμενα εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Τὰ εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς δύνανται

κατόπιν απόφασεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως νὰ ἐκπονηθοῦν ἀναλόγως πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 22

Τὰ διακονήματα

Ἡ ἀσκήσις διακονημάτων εἶναι καὶ ἀπαραίτητος καὶ λίαν ὠφέλιμος. Ἄπασαι αἱ Ἀδελφαὶ ἐξασκοῦν τὸ ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης καθορισθὲν δι' ἐκάστην διακονήμα, ληφθέντων ὑπόψιν τῶν δυνατοτήτων ἐκάστης. Οὐδεμία δύναται νὰ ἀρνηθῆ τὸ ἐντελλόμενον αὐτῇ διακονήμα ἐκτὸς ἀσθενείας, ὅποτε αὕτη οἰκονομεῖται ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης.

Τὰ διακονήματα εἶναι προσωρινὰ καὶ ἐναλλασσόμενα ἢ μεγαλυτέρας διαρκείας ὡς τὰ ἀπαιτοῦντα εἰδικὴν γνῶσιν καὶ ἐξάσκησιν.

Αἱ βασικαὶ διακονίσεις εἶναι:

Ἡ Οἰκονόμος, ἡ Γραμματεὺς, ἡ Ταμίας, ἡ Ἐκκλησιάρχισσα, ἡ Ἀγιογράφος, ἡ Ἱεροβόσκη, ἡ Ἀρχοντάρισσα, ἡ Μάγειρος, ἡ Τραπεζοκόμος, ἡ Κηπουρὸς, ἡ Βιβλιοθηκάρχισσα, ἡ Ὁδηγὸς κ.λπ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἄρθρον 23

Τὰ βιβλία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τηροῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

α) Βιβλίον Πρωτοκόλλου εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων.

β) Βιβλίον Ταμείου.

γ) Βιβλίον Πρακτικῶν Συνεδριάσεων καὶ ἀποφάσεων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος.

δ) Βιβλίον δωρεῶν.

ε) Μοναχολόγιον

στ) Βιβλίον Κτηματολογίου Ἱερᾶς Μονῆς (ἀκινήτου περιουσίας).

ζ) Βιβλίον ὑλικῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 24

Οἱ πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Ἔσοδα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀποτελοῦν:

α) Τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως κηροῦ.

β) Τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως ἐργοχείρων.

γ) Τὰ ἐκ συντάξεων καὶ ἐνοικίων.

δ) Τὰ ἐκ περιφορᾶς τῆς Εἰκόνας.

ε) Τὰ ἐξ ἐκδόσεων τῆς Μονῆς.

στ) Αἱ ἐκ πάσης φύσεως δωρεαί, εἰσφοραὶ ἢ κληρονομίαι.

ζ) Αἱ κρατικαὶ ἐπιχορηγήσεις.

Ἄρθρον 25

Ἡ διάθεσις τῶν πόρων

Αἱ πρόσοδοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διατίθενται:

α) Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

β) Διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν νέων ἐγκαταστάσεων.

γ) Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ὑπαρχουσῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

δ) Διὰ τὴν φιλοξενίαν.

ε) Δι' ἐλεημοσύνας & φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς.

στ) Δι' ἐκδόσεις πνευματικῶν βιβλίων.

Πᾶσα δαπάνη μὴ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρον 26

Ὁ νομικὸς σύμβουλος

Εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσλαμβάνῃ νομικὸν σύμβουλον δι' ὑπεράσπισιν θεμάτων ἐνώπιον δικαστικῶν, διοικητικῶν, ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἄλλων ἀρχῶν ἐπὶ ζητημάτων νομικῆς φύσεως, κατόπιν προτάσεως τῆς Ἡγουμένης καὶ σχετικῆν ἐγκρίσιν τοῦ ἐποπτεύοντος Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίσσης.

Ἄρθρον 27

Αἱ πανηγύρεις

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Παναγίας τοῦ Μικροκάστρου πανηγυρίζει:

α) Τὴν 15ην Αὐγούστου, ἡμέραν ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

β) Τὴν 23ην Αὐγούστου, ἡμέραν ἀποδόσεως τῆς Κοιμήσεως.

γ) Τὴν 14ην Σεπτεμβρίου, ἡμέραν ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

δ) Τὴν 3ην ἡμέραν τῆς Διακαινησίμου, ἑορτὴν τῶν ἁγίων νεοφανῶν μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης.

Ἄρθρον 28

Ἡ σφραγίς

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ φέρει σφραγίδα κυκλικὴν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἱερὰ Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίσσης – Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μικροκάστρου» περιφερειακῶς, ἐσωτερικῶς δὲ λεπτομέρειαν ἀπὸ τὴν παράστασιν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Ἄρθρον 29

Αἱ ἀγρυπνίαι

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τελεῖ ἀγρυπνίας τακτικῶς μὲν μίαν κατὰ μῆνα, ἐκτάκτως δὲ εἰς Δεσποτικὰς καὶ Θεομητορικὰς ἑορτὰς καὶ εἰς μνήμας Ἀγίων.

Ἄρθρον 30

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς συνετάγη ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Μικροκάστρου, κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους 1996 καὶ ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον «Ἐκκλησία».

ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ

Θεολογία Μοναχῆ

ΤΑ ΜΕΛΗ

Εἰρήνη Μοναχῆ

Θεοδώρα Μοναχῆ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Πρεσβύτερον
Νικόλαον Παναγιωτίδην τοῦ Ναθαναήλ
Κληρικὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως
(καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ κειμένῳ ἐν ταῖς ὁδοῖς Ἰωάννου Γενναδίου 14 καὶ Ἰασίου 1, τὴν 5ην Φεβρουαρίου 1997 ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Τετάρτην καὶ ὥραν 5ην ἀπογευματινὴν ἵνα δικασθῆς κατηγορούμενος ἐπί: α) αὐθαιρέτῳ ἐγκαταλείψει τῆς ἐφημεριακῆς σου θέσεως καὶ β) αὐτογνώμονι ἀποβολῇ τοῦ ἱερατικοῦ σου Σχήματος, καὶ εἰδικώτερον ὅτι Κληρικὸς τυγχάνων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δὴ Πρεσβύτερος Αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1987 ἐγκατέλειψες τὴν ἐφημεριακὴν σου θέσιν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀλωνίων Σαμοθράκης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, εἰς ὃν ἐφημέρευες, καὶ ἀπέβαλες τὸ ἱερατικὸν σου Σχῆμα, περιφερόμενος μετὰ λαϊκῆς περιβολῆς ἔκτοτε, καὶ διάγων ὡς λαϊκός, ἀδικήματα σαφῶς προβλεπόμενα καὶ ρητῶς τιμωρούμενα ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων ΞΒ' τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων καὶ Ζ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὥς ἄνω ἡμέρα τε καὶ ὥρα θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ὁ Πρόεδρος
τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλος

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Ἀρχιμανδρίτην
Πλωτίνον Ἀγριτέλλην
Κληρικὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως
Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
(καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώ-

πιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ κειμένῳ ἐν ταῖς ὁδοῖς Ἰωάννου Γενναδίου 14 καὶ Ἰασίου 1, τὴν 5ην Φεβρουαρίου 1997 ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Τετάρτην καὶ ὥραν 5ην ἀπογευματινὴν ἵνα δικασθῆς κατηγορούμενος ἐπί: α) ἐγκαταλείψει τῆς ἐφημεριακῆς σου θέσεως, β) προσχωρήσει εἰς τὴν παρασυναγωγὴν τῶν παλαιοημερολογιτῶν καὶ γ) σκανδαλισμῷ τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν,

καὶ εἰδικώτερον ὅτι Κληρικὸς τυγχάνων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δὴ Πρεσβύτερος Αὐτῆς, ἀπὸ τῆς 27.3.1995 αὐθαιρέτως ἐγκατέλειψες τὴν ἐφημεριακὴν σου θέσιν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Ὑμηττοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ καὶ προσεχώρησες εἰς τὴν παρασυναγωγὴν τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἐν Ἀμερικῇ, ἀδικήματα ἃ καὶ ὠμολόγησες διὰ τῆς ἀπὸ 12.4.1995 ἰδιογράφου ἐπιστολῆς σου, ἀποσταλείσης τῷ κυριάρχῃ σου Σεβ. Μητροπολίτῃ κ. Γεωργίῳ καὶ οὕτω διαπράττεις κατὰ συρροὴν τὸ ἐγκλημα τῆς κοινωνίας μετ' ἀνυποστάτων κανονικῶς καὶ ἐκκλησιολογικῶς ψευδοκληρικῶν, μετέχων ἐν τῇ νοσφίσει ὑπ' αὐτῶν τῆς ἱερατικῆς ἰδιότητος πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς καὶ ὅτι δι' ὅλης τῆς ὡς εἴρηται διαγωγῆς σου προεκάλεσες τὸν σκανδαλισμὸν τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, ἀδικήματα σαφῶς προβλεπόμενα καὶ ρητῶς τιμωρούμενα ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων Η' καὶ ΙΗ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ΛΑ' καὶ ΛΘ' τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, ΛΔ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ΝΗ' τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὥς ἄνω ἡμέρα τε καὶ ὥρα θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ὁ Πρόεδρος
τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλος

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Πρεσβύτερον
Παναγιώτην Πρασινοῦδην - Πιττακούδην τοῦ Γεωργίου
Κληρικὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως
(καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλείσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ κειμένῳ ἐν ταῖς ὁδοῖς Ἰωάννου Γενναδίου 14 καὶ Ἰασίου 1, τὴν 5ην Φεβρουαρίου 1997 ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Τετάρτην καὶ ὥραν 5ην ἀπογευματινὴν ἵνα δικασθῆς κατηγορούμενος ἐπί: α) αὐθαρέτῳ ἐγκαταλείψει τῆς ἐφημεριακῆς σου θέσεως καὶ β) αὐτογνώμονι ἀποβολῇ τοῦ ἱερατικοῦ σου Σχήματος, καὶ εἰδικώτερον ὅτι Κληρικὸς τυγχάνων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δὴ Πρεσβύτερος Αὐτῆς, ἀπὸ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ 1987 ἐγκατέλειψες τὴν ἐφημεριακὴν σου θέσιν ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Ἀγίας Φωτεινῆς Ξηροποτάμου Σαμοθράκης, τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, εἰς ὃν ἐφημέρευες καὶ ἀπέβαλες τὸ ἱερατικόν σου Σχῆμα, περιφερόμενος μετὰ λαϊκῆς περιβολῆς ἔκτοτε, καὶ διάγων ὡς λαϊκός, ἀδικήματα ἃ καὶ ὠμολόγησες διὰ τῆς ἀπὸ 30.4.1987 ὑπευθύνου δηλώσεώς σου (ΝΔ 105/1969) πρὸς τὸν κυριάρχην Μητροπολίτην σου Σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθιμον, ἀδικήματα σαφῶς προβλεπόμενα καὶ ρητῶς τιμωρούμενα ὑπὸ τῶν Θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων ΞΒ' τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων καὶ Ζ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Προσεπιδηλούμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὥσ' ἄνω ἡμέρα τε καὶ ὥρα θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος

τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Μεσσηνιακῆς ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Σεραφεὶμ Μεντζελόπουλος

Ἱερὰ Μητρόπολις Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου

ΚΛΗΣΗ ΣΕ ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Πρὸς τὸν

Πρεσβύτερο Γεώργιο Μιχαλόπουλο, τοῦ Σπυρίδωνος

Κληρικὸ τῆς Ἱ. Μητρ. Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου

(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Σὲ καλοῦμε νὰ ἐμφανισθεῖς ἐνώπιόν μου ἐνεργοῦντος ὡς Ἀνακριτῆ, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπ' ἀρ. 285/16.9.1996 Ἐντολὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου κυρίου Δημητρίου, στὰ Γραφεῖα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Γουμένισσης, στὴ Γουμένισσα, τὴν 5ην Φεβρουαρίου 1997, ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα 11 π.μ., γιὰ νὰ ἀνακριθεῖς γιὰ ἐν ἀποδιδόμενον σὲ σένα κανονικὸ παράπτωμα, τὸ ὁποῖο, λόγῳ τῆς φύσεώς του, κρίνεται σκόπιμον νὰ μὴ ἀναφερθεῖ σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 110 παρ. 3 τοῦ Ν. 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας». Σὲ περίπτωση μὴ ἐμφανισεῖς

σου, σοῦ γνωστοποιοῦμε ὅτι ἡ κατὰ σοῦ διενεργουμένη ἀνάκριση κρίνεται περαιωθεῖσα, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 109 τοῦ Νόμου 5383/1932.

Γουμένισσα, τῇ 14ῃ Νοεμβρίου 1996

Ὁ Γραμματεὺς

Ὁ Ἀνακριτῆς

Πρωτ. Χρ. Μαυραντώνης Πρωτ. Δημ. Ἰγνατιάδης

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἰωαννίνων

Ἐχοντε ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τοῦ Νόμου 673/1977 (ἄρθρ. 1 ἐδ. β' καὶ 3), β) τοῦ ἄρθρ. 25 τοῦ Νόμου 817/1978 καὶ γ) τοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος 582/2.7.1980 «περὶ κατανομῆς θέσεων ἱεροκλήρικων εἰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἀγάμους Κληρικοὺς τῶν δύο πρώτων βαθμῶν τῆς ἱερωσύνης ἔχοντας Δίπλωμα Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τὰ ἄλλα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς Προκηρύξεως ταύτης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν διὰ τὴν κάλυψιν τῆς κενῆς (Β') θέσεως ἱεροκλήρικος ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἰωαννίνων.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 20ῃ Νοεμβρίου 1996.

† Ὁ Ἰωαννίνων ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀττικῆς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἄρθρων 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς

α) Μητροπολιτικῶν Ναῶν Ἀγ. Δημητρίου Κηφισιάς, β) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου, γ) Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Νέας Ἐρυθραίας, δ) Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ἰλίου, ε) Ἀγίου Βλασίου Ἀχαρνῶν, στ) Ἀγ. Δημητρίου Πετροπόλεως, ζ) Ἀγ. Κωνσταντίνου Νέας Μάκρης, η) Μεταμορφώσεως Σωτήρος Μεταμορφώσεως, θ) Ἀγ. Κωνσταντίνου Ἄνω Λιοσίων, ι) Μεταμορφώσεως Σωτήρος Κηφισιάς

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κηφισίᾳ τῇ 26ῃ Νοεμβρίου 1996

† Ὁ Ἀττικῆς ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καστορίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 -

37 του ύπ' αριθ. 2/1969 Κανονισμού της 'Ιεράς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἱερῶν Ναῶν

1) Ἁγίων Πάντων Καστορίας, 2) θέσεις, 2) Κοιμήσεως Θεοτόκου Βέργα, 3) Ἁγίου Νικολάου Γάβρου, 4) Ἁγίου Νικολάου Καλοχωρίου, 5) Ἁγίου Νικολάου Κολοκυνθοῦς, 6) Ὑψώσεως Τιμίου Σταυροῦ Κορομηλέας, 7) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Φωτεινῆς, 8) Ἁγίων Ἀναργύρων Κρανοχωρίου, 9) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πενταβρύσου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Καστορία τῇ 29ῃ Νοεμβρίου 1996

† Ὁ Καστορίας ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' αριθ. 2/1969 Κανονισμού τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἱερῶν Ναῶν Ἐφημερίων: α) Τιμίου Προδρόμου Μακρυρράχης, β) Ἁγίας Μαρίνης Ἀφήσου, γ) Ἁγίας Τριάδος Σούριπης, δ) Ἁγίων Θεοδώρων ὁμωνύμου χωρίου Ἄλμου, ε) Ἁγίου Γεωργίου Μηλεῶν, στ) Ἁγίου Δημητρίου Νεοχωρίου, ζ) Ἁγίου Ἀθανασίου Καλαμακίου

Διακόνου: Ἁγίου Ἀντωνίου Ἀγιάς καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Βόλῳ τῇ 3ῃ Δεκεμβρίου 1996

† Ὁ Δημητριάδος ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' αριθ. 2/1969 Κανονισμού «Περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ἄρθρ. 33-37 καθὼς καὶ τοῦ Ν.Δ. 1399/1973, προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς θέσεις α) τακτικῶν ἐφημερίων ἐνορίας Προφήτου Ἡλιοῦ Ἀρχαίας Ἐλευθέρης καὶ β) τὴν διακοικὴν θέσιν τῆς ἐνορίας Ἁγίου Γεωργίου Περάματος, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλωσιν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κάλυψιν αὐτῶν.

Ἐν Ρεθύμνῃ τῇ 29ῃ Νοεμβρίου 1996

† Ὁ Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου ΑΝΘΙΜΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τηλ. καὶ Fax 72.18.308

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

† Ὁ Ναυπάκτου ΙΕΡΟΘΕΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁμότ. Καθηγ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ἄρχων Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς Μ.Χ.Ε.
Τακτικὸν Μέλος τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Σεραφεῖμ, Ποιμαντορικὴ Ἐγγύγκλιος ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις τοῦ ἔτους 1996.

Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Σχεδιάγραμμα - Μνημόνιον ἐπισημάνσεων καὶ παραινέσεων πρὸς φοιτητὰς.

Εὐαγγέλου Π. Λέκκου, Ἡ ἐκλογή, χειροτονία καὶ ἐνθρόνιση τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Καστορίας κ. Σεραφεῖμ, Φθιώτιδος κ. Νικολάου καὶ Γυθείου κ. Χρυσοστόμου.

Παρατηρήσεις καὶ Σχόλια.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Πράξεις συστάσεως Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων.

Παράρτημα.

Περιεχόμενα «Ἐκκλησίας» τοῦ ἔτους ΟΓ' (1996).

Οἱ κατὰ τὸ ἔτος 1996 Συνεργάται τῆς «Ἐκκλησίας».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ» ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΟΓ' (1996)*

ΕΟΡΤΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ - ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

Άρχιεπ. Άθηνών **Σεραφεΐμ**, Έόρτιον Γράμμα πρὸς τὸν Οἶκουμ. Πατριάρχην, ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις, σ. 4. — Τοῦ αὐτοῦ, Πρὸς τὸν Οἶκουμ. Πατριάρχην, ἐπὶ τῷ Πάσχα, σ. 242. — Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος τῆς 140ῆς περιόδου (1.9.96 - 31.8.97), σ. 581.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Άρχιεπ. Άθηνών **Σεραφεΐμ**, Ποιμαντορικὴ ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων, σ. 3. — Οἶκουμ. Πατριάρχου **Βαρθολομαίου**, Πατριαρχικὴ Ἀπόδειξις ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις, σ. 5. — Ἱεράς **Συνόδου**, Ἐγκύκλιος 2606 (περὶ ἱεροψαλτῶν), σ. 115. — Πασχάλιος ποιμαντικὴ ἐγκύκλιος τοῦ Άρχιεπ. Άθηνών **Σεραφεΐμ**, σ. 241. — Οἶκουμ. Πατριάρχου **Βαρθολομαίου**, Ἀπόδειξις ἐπὶ τῷ ἁγίῳ Πάσχα, σ. 243. — Ἱεράς **Συνόδου**, Ἐγκύκλια σημειώματα, σσ. 602-607. — Διακήρυξις ἀπάντων τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (κατὰ τῆς Μασσωνίας), σ. 673. — Ἐγκύκλια σημειώματα (κοινοποιήσις ἀποφάσεων Ἐκκλ. Δικαστηρίων καὶ περὶ τοῦ περιόδ. «Νεανικοὶ Προβληματισμοί»), σ. 706. — Άρχιεπ. Άθηνών **Σεραφεΐμ**, Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος Χριστουγέννων, σ. 817.

ΝΟΜΟΙ - ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥ- ΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣ. ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Περὶ συστάσεως «Σχολῆς Ἐκκλ. Βυζαντινῆς Μουσικῆς» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἄρτης, σ. 59. — Ὁργανισμὸς Ἐκκλ. Ἰδρύματος «Διακονία Νεότητος ἐνορίας Ἁγίου Τίτου» Ἀρχιεπ. Κρήτης, σ. 60. — Ἐσωτ. Κανονισμὸς τῆς ἱεράς Μονῆς Ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου Φαιᾶς Πέτρας Σιδηροκάστρου, σ. 107. — Κανονισμὸς 79/1996 (συγκρότησις καὶ λειτουργία τοῦ Γραφείου Τύπου καὶ Δημ. Σχέσεων τῆς Ἱ. Συνόδου), σ. 155. — Κανονισμὸς λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Ἰδρύματος Ἁγίου Ἀθανάσιος Νεαπόλεως Λακωνίας, σ.

157. — Κανονισμὸς Σχολῆς Ἐκκλ. Βυζ. Μουσικῆς Μητροπόλεως Ναυπάκτου, σ. 158. — Κανονισμὸς 80/1996 (Περὶ Προσκυνήματος Παναγίας Ἀγροκοιλιωτίσεως Παροναξίας), σ. 188. — Κανονισμὸς Ἰδρύματος «Πολίτειον Γηροκομεῖον ἢ Ἁγία Ἀνθούσα» Χρυσουπόλεως Καβάλας, σ. 236. — Κανονισμὸς 81/1996, προσκυνηματικῶν ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Ἐάνθης, σ. 288. — Προεδρ. Δ/γμα 31/1996, Περὶ ἰδρύσεως Γυναικείου Ἡουχαστηρίου ἢ «Παναγία τῶν Βρουύλων» Ἀθηνῶν, σ. 289. — Σύστασις «Πνευματικῶν καὶ Πολιτιστικῶν Κέντρου ἰ. ναοῦ Ἁγ. Γεωργίου Καλλιθέας» Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν, σ. 298. — Κανονισμὸς «Μαντουκεῖου» Ἰδρύματος περιθάλψεως ἀτόμων μὲ εἰδικὰς ἀνάγκας (Ν. Κρήνης καὶ Καλαμαριάς), σ. 300. — Τροποποιήσις - συμπληρώσις τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ἐκκλ. Ἰδρύματος Ὑποτροφιῶν «Ἁγιος Σπυρίδων» Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς, σ. 360. — Ἐσωτ. Κανονισμὸς Γυναικείας Μονῆς ὁσίου Παταπίου Λουτρακίου, σ. 414. — Κανονισμὸς ἔκκλ. στέγης περιθάλψεως κατακοίτων γερόντων «Ἁγιος Αἰμίλιανός» Γόρτυνος, σ. 424. — Σύστασις ἰδρύματος «Μωραϊτίου Πνευμ. Κέντρου ναοῦ Ἁγ. Δημητρίου Ἰουλίδας νήσου Κέας», σ. 426. — Ὁργανισμὸς λειτουργίας ἔκκλησ. κατασκηνώσεων Ἱ. Μητρ. Σάμου καὶ Ἰκαρίας, σ. 429. — Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς ἀνδρώας Μονῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ Λουτρακίου, σ. 464. — Σύστασις «ἐρευνητικῶν, μορφωτικῶν καὶ πολιτιστικῶν κέντρου Ἱ. Μητροπόλεως Ναυπάκτου», σ. 477. — Κανονισμὸς 82/1996 (ἀνακήρυξις ὡς προσκυνηματικῶν τοῦ ἰ. ναοῦ Ἁγίας Τριάδος περιοχῆς Κοιμητηρίου Τριπόλεως), σ. 515. — Κανονισμὸς 83/1996 (τροποποιήσις τοῦ 29/1985 Κανονισμοῦ), σ. 516. — Καταστατικὸν Ἱ. Μονῆς Ὑψώσεως Τιμ. Σταυροῦ Θηβῶν, σ. 517. — Κανονισμὸς λειτουργίας «Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος Ἱ. Ἀρχιεπ. Κρήτης», σ. 524. — Ὁργανισμὸς «Ἐκκλησιαστικῶν Κοινωνικοπολιτιστικῶν Ἰδρύματος τῶν ἀπαν-

* Τὰ περιεχόμενα κατήρτισεν ὁ Εὐάγγελος Π. Λέκκος.

γική - ἐκκλησιολογική ἀποψις), σσ. 792 — Μ. Πρωτοπρεσβ. Γεωργίου **Τσέτσι**, Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὡς ποιμαντικὸ πρόβλημα, σσ. 800.

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ - ΚΑΝΟΝΙΚΑ

Θεοδ. Στ. **Νικολάου**, Ἡ νέα Κατήχηση τῆς ΡΚαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐξ ἐπόψεως Ὁρθοδόξου, σ. 211, 256, 325. — Παναγιώτῃ **Ἰ. Μπούμη**, Τὰ συστατικὰ τῆς θ. Εὐχαριστίας - Μποροῦμε, ὅταν δὲν ὑπάρχει ἄρτος καὶ οἶνος, νὰ τελοῦμε τὴ θ. Εὐχαριστία μὲ ἄλλα ὑλικά; σ. 544. Τοῦ **αὐτοῦ**, Τὸ θαῦμα στοῦ γάμου τῆς Κανᾶ καὶ οἱ δογματικοκανονικὲς του προεκτάσεις, σ. 778.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ - ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ

Μητρο. Ναυπάκτου καὶ Ἀγ. Βλασίου **Γεροθέου**, Οἱ δοκιμασίαι στὴ ζωὴ τοῦ Μεγ. Βασιλείου, σ. 25, 72, 124. — Ἰωάννου Δ. **Δρούλια**, Ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης καὶ τὸ «Ἄσμα καινόν», σσ. 40, 94, 227, 337, 373. — Παναγ. Ἀρ. **Υφαντή**, Ὁ πνευματικὸς κόσμος στοῦ ἔργο Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, σσ. 46, 96, 278, 341, 375, 405, 455. — Χρίστου Θ. **Κρικωνή**, Τιμόθεος ὁ Ἀπόστολος, σ. 78, 132. — Ἐπισκ. Νεοχωρίου **Παύλου**, Ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς Ἀρτέμιος σ. 130. — Νικ. Π. **Μπρατσιώτου**, Ἡ Π. Διαθήκη ὡς Ἀγία Γραφή - Ὀλίγα περὶ τῆς σχέσεώς της πρὸς τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν, σσ. 205, 252, 319, 361. — Ἀρχιμ. Εὐθ. Ε. **Ἐλευθεριάδου**, Ἡ θεολογία τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, σσ. 217, 268, 331, 394. — Στυλ. Γ. **Παπαδοπούλου**, Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὁ Πέτρος, κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, σ. 497, 542. — Χρήστου Κων. **Παπαθανασίου**, Ἡ ἐπικαιρότητα τοῦ Ἰουστίνου φιλοσόφου καὶ μάρτυρος, σ. 563. — Μητροπ. Ν. Ἰωνίας **Κωνσταντίνου**, Ὑπόμνημα εἰς τὸν Κανόνα τῆς ἑορτῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, σσ. 588, 647, 694, 739, 775. — Ἀριστ. Χρ. **Εὐτυχιᾶδη**, Γυναῖκες ἱατροὶ ἅγιες ἀνάργυρες, προστάτιδες τῆς Ἰατρικῆς, σ. 784. — Ἀρχιμ. Χρυσ. Π. **Ἀβαγριανοῦ**, Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος Doctor Eucharistiae, σσ. 795.

ΛΟΓΟΙ - ΟΜΙΛΙΑΙ - ΕΙΣΗΓΗΣΕΙΣ - ΕΚΘΕΣΕΙΣ - ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ - ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Οἰκουμ. Πατριάρχου **Βαρθολομαίου**, Ὁ-

μιλία κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Συνεδριακοῦ Κέντρου τῆς Ὁρθοδ. Ἀκαδημίας Κρήτης (12.11.95), σ. 12. — Ὁ ἐπίσκ. Διαυλείας **Δαμασκηνός**, σ. 18. — Σωτηρίου **Βαρναλίδη**, Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο· Μαρτυρία - εὐθύνες - πρωτοβουλίες, σσ. 30, 81, 134, 173, 208, 255. — Ἀρχιμ. Χρυσ. **Σαββάτου**, Ἡ παρουσία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στὴν Ἐνωμένη Εὐρώπη - προβλήματα καὶ προοπτικὲς, σ. 33, 92, 136, 221. — Ἀρχιμ. Ἀρίσταρχου **Περιστέρη**, Οἱ ἅγιοι Τόποι στοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, σ. 36. — Ἀρχιμ. Μακ. **Βαυλά**, Οἱ τρεῖς Ἱεράρχες καὶ ἡ κοινωνικὴ διδασκαλία τους, σ. 138, 219, 272, 335, 372. — Μητροπ. Γουμενίσσης **Δημητρίου**, Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 166. — Βλασίου Ἰω. **Φειδά**, Οἰκουμενικὴ διάσταση καὶ διαχρονικὴ σημασία τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὸν ἱερὸ Φώτιο, σ. 171, 202, 250, 322, 365. — Ἀρχιμ. Συμεῶν Π. **Κούτσα**, Ἡ περιπέτεια τοῦ ἀνθρώπου στοῦ φῶς τοῦ Μεγ. Κανόνος, σ. 177, 222, 270, 333. — Μητροπ. Φιλίππων **Προκοπίου**, Ὁ ἑορτασμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ σχέση της πρὸς τὸν Ἑλληνισμὸν, σ. 195. — Μητροπ. Λαοδικείας **Ἰακώβου**, Ὁ θεῖος διάλογος, σ. 445. — Μητροπ. Νεαπόλεως **Διονυσίου**, Τὸ Δημογραφικό, τὸ μέγιστο ἐθνικὸ πρόβλημα, σ. 490. — Μητροπ. Ἀγαθονικείας **Ἀποστόλου**, Σταυρὸς καὶ Ἀνάστασις, πηγὴ Ζωοδόχος, σ. 495. — Μητροπ. Ναυπάκτου **Γεροθέου**, Τὸ «τί» καὶ τὸ «πῶς» τῆς ὀρθοδόξου Θεολογίας, σ. 533, 593. — Ἐπισκ. Διαυλείας **Δαμασκηνοῦ**, Ἡ περὶ τῆς μελλούσης κρίσεως διδασκαλία τοῦ ἀποστόλου Παύλου, σ. 537. — Ἀρχιμ. Ἀθανασίου **Χατζοπούλου**, Ἡ Ὁρθόδοξη παρουσία στοῦ Οἰκουμενικὸ Ἰνστιτούτο τοῦ Bossey, σσ. 554, 618, 656. — Μητροπ. Μεσσηνίας **Χρυσοστόμου**, Ἀντιφώνησις κατὰ τὴν ἑναρξίν των ἐργασιῶν τῆς Δ. Ἱεράς Συνόδου (10.9.1996), σ. 678. — Μητροπ. Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως **Διονυσίου**, Τὸ δημογραφικό, μέγιστο ἐθνικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα, σσ. 683, 730. — Μητροπ. Καρπενησίου **Νικολάου**, Ἡ ἱατρικὴ, λειτουργὸς τῆς υγείας τοῦ καθόλου ἀνθρώπου, σσ. 687, 733. — Μητροπ. Θήρας **Παντελεήμονος**, Θέματα λειτουργικῆς εὐταξίας, σσ. 690, 736, 772. — Μητροπ. Νικαίας **Ἀλεξίου**, Ὁμιλία ἐπὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Διονυσίου εἰς τὸν μητροπ. ναδὸν Ἀθηνῶν (3. 10. 96), σ. 698. — Μητροπ.

Μεσσηνίας **Χρυσοστόμου**, 'Αντιφώνησις ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Τακτικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας (1.10.96), σ. 723.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐβράβευσε τὸν μητροπολίτη Κερκύρας κ. Τιμόθεο, σ. 23. — Δημ. Σ. **Λουκάτου**, Συμπληρωματικά γιὰ τὴν εἰκόνα «Μήτηρ Θεοῦ, ἡ Ἀμόλυντος» τοῦ Φ. Κόντογλου, σ. 39. — Βράβεισις τοῦ μητροπολίτου Κορίνθου κ. Παντελεήμονος ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, σ. 68. — Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς **Ἰακώβου**, Ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν προοπτικὴ τῶν σημερινῶν ἐξελίξεων, σ. 248. — Ἀρχιμ. Μακ. **Φιλοθέου**, Ὁ Φονταμενταλισμὸς μέσα ἀπὸ ὀρθόδοξη προοπτικὴ, σ. 398. — Στάθη Ν. **Κεκριδῆ**, Ὁ ἐκκλησιαστικὸς Τύπος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου, σ. 452, 506. — Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου **Σαββάτου**, Ἡ «ἀρχὴ τῆς ἐπικουρικότητος» στὰ πλαίσια τῆς Εὐρωπ. Ἐνώσεως καὶ ἡ συμβολὴ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας, σ. 501, 551. — Ἀρχιμ. Ἀγαθαγγέλου **Χαραμαντιδῆ**, Ἡλεκτρονικὴ ταξινόμηση τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σ. 504. — Ἀρχιμ. Πλάτωνος **Κρικεῆ**, Ἐκκλησία καὶ μέσα ἐνημέρωσης, σ. 557. — Ἀρχιμ. Νικ. **Πρωτοπαπᾶ**, Τὰ ἐγκαίνια τοῦ μητροπολιτικοῦ συγκροτήματος τῆς Ἱ. Μητρο. Μεσσογαίας, σ. 608. — Ἀρχιμ. Τιμοθέου **Ρωμανᾶ**, Τὰ ἐγκαίνια ἱ. ναοῦ στὴν Κοινότητα Νίκου Μπελογιάννη Οὐγγαρίας, σσ. 612, 653, 699, 745, 797. — Ἀρχιμ. Μακαρίου **Βασιλά**, Ἡ «νέα τάξη πραγμάτων» καὶ τὸ χρέος τῆς Θρησκείας στὸν 21ο αἰῶνα, σ. 615. — Μητροπ. Δράμας **Διονυσίου**, Ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ φυσιογνωμία τῆς μεταπολεμικῆς Ἑλλάδος, σσ. 645, 679, 726. — Γρηγορίου Θ. **Στάθη** (ἐπιμέλεια), «Ἀμφοῖν τὴν τιμὴν» (ἀναγόρευση σὲ ἐπίτ. διδάκτορες τῶν Διδασκάλων τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς Σίμ. Καρᾶ καὶ Σπυρ. Περιστέρη), σσ. 650, 702, 742, 781. — Ἀρχιμ. Εὐθυμίου Ἑλ. **Ἐλευθεριάδου**, Ἡ θεοδίδακτος Προσευχὴ, σ. 785.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Μητροπ. Πατρῶν **Νικοδήμου**, Ὁ πρόην Θεβῶν καὶ Λεβαδείας Νικόδημος, σ. 163. —

Ἀρχιμ. Γρηγορίου **Τσάκαλη**, Ὁ Καστορίας Γρηγόριος (1933-1996), σ. 175. — Εὐαγγέλου Δ. **Θεοδώρου**, Γεώργιος Μερίκας, σ. 264. — Ἡ. **Παπανικολάου**, Γεώργιος Λιλαῖος (1912-1995), σ. 403. — Ἐπισκ. Διαυλείας **Δαμασκηνοῦ**, Ὁ Φθιώτιδος Δαμασκηνὸς (1914-1996), σ. 448. — Ἀρχιμ. Γρηγορίου **Τσάκαλη**, Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Σωτήριος (1920-25.6.1996), σ. 548. — Ὁ Ἀλεξανδρείας Παρθένιος Γ', σ. 577. — Μητροπ. Ἀξώμης **Πέτρου**, Ὁ Ἀλεξανδρείας Παρθένιος Γ', σ. 544.

ΔΙΟΡΘΟΔΟΣΟΙ

ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ἀρχιμ. Βασιλείου **Δρόσου**, Ἡ θρονικὴ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, σ. 88. — Ὁ Σεβ. Κερκύρας κ. Τιμόθεος σὲ εἰδικὴ σύσκεψη γιὰ τοὺς φυλακισμένους τῆς Εὐρώπης, σ. 198. — Γεωργίου Ἀθ. **Χώρα**, Ἡ παρουσία τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου στὴν Ἀγγλία καὶ Ἑλβετία (2-16 Δεκ. 1995), σσ. 225, 274. — Μητροπ. Φιλίππων **Προκοπίου**, Ἐκθεσις περὶ τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας, σ. 313. — Μητροπ. Κερκύρας **Τιμοθέου**, Ἡ διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ τὶς Παρευξείνιες περιοχάς, σσ. 316, 359, 391, 440.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

(Συντάκτης: Εὐάγγελος Δ. Θεοδώρου)

«Τὸ μόνον καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον». — «Ἔργα σκότους καὶ ἀτιμίας». — Ἐπιστολὴ ἐκφράσεως εὐγνωμοσύνης, σ. 49. — Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου εἰς Γαλλίαν. — Παθολογικὰ φαινόμενα τῶν «προηγμένων χωρῶν τῆς Δύσεως», σ. 50. Ἡ Ἱερὰ Μητροπολις Γαλλίας. — Χρυσοῦν Ἰωβηλαῖον. — «Ἐπὶ τοῦ προκεχωρημένου φυλακίου τῆς Ὀρθοδοξίας», σ. 51. — Τὸ «Συμβούλιον τοῦ Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ». — «Λόγος πίστεως, ἀγάπης καὶ ἐλπίδος». — «Ἡ ἀλήθεια εἶναι τὸ ἄθλημα τῶν γενναίων», σ. 98. — Ἀφοσίωσις εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ Γένους. — Ἐκδήλωσις χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἐνότητος. — Τὸ θλιβερὸν φαινόμενον τῆς διαιρέσεως τῶν χριστιανῶν, σ. 99. — Ἐξ ἀφορμῆς τῆς κρίσεως εἰς τὸ Αἰγαῖον. — «Κοινὴ ὑπόθεσις ὅλων τῶν

Ἑλλήνων», σ. 142. — Τὸ Παπικὸν Πρωτεῖον «δὲν εὐρίσκει ἔρεισμα εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν». — «Ἡ μυστηριακὴ κοινωνία εἶναι τὸ ἐπιστέγασμα ... τῆς ἐνότητος», σ. 143. — «Ἐγυητὴς τῆς κανονικῆς ἐνότητος καὶ συνεργασίας». — Πεντηκονταετηρὶς - Εἰκοσαετηρὶς, σ. 144. — «Ἄκρα τῆς Ἐκκλησίας εὐαρέσκεια». — Ἡ ἐξηκονταετηρὶς τῆς «Ἐνώσεως Σμυρναίων», σ. 145. — Ὁ Ἀπόδημος Ἑλληνισμός. — Καὶ πάλιν λόγος περὶ τοῦ παπικοῦ πρωτείου. — «Μὲ τὴν ἀνοχὴ ... φεμινιστικῶν σωματείων», σ. 180. — «Ἐρμια στὸ ἀνηλεὲς παίγνιο τοῦ ἀνταγωνισμοῦ». — «Εὐθύνη τῶν ἠθοποιῶν». — «Σὲ τέτοιες δημόσιες ἐμφανίσεις», σ. 181. — Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμός. — Ἐκκλησιαστικὰ ὀφείδια. — Ἡ Ριζάρειος Ἐκκλ. Σχολή, σ. 229. — Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα. — Τὸ περιοδικὸν «Τρεῖς Ἱεράρχαι», σ. 230. — Ἐκλεκτὰ ἀφιερῶματα. — Ἡ πρόνοια ὑπὲρ τῶν ἐν φυλακαῖς, σ. 231. — «Τὸ Πάθος συνδέεται μὲ τὴν Ἀνάστασιν». — Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ὡς δύναμις καὶ ὡς σύμβολον τῆς ἐθνικῆς μας ἐγέρσεως. — Ὁ Abbé George Lemaître, σ. 280. — «Χριστιανικὴ πολυεθνικὴ κοινοπολιτεία», σ. 281. — Ἡ Ἐκκλησία ἐν ταῖς ἀκριτικαῖς περιοχαῖς. — Ὁραματισμοὶ περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 282. — «Ἐπιστημονικὴ Ἐταιρεία ἐρεῦνης τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Βυζαντινοῦ Πολιτισμοῦ», σ. 283. — Πρὸς «χάραξιν κοινῆς ἐθνικῆς στρατηγικῆς». Ἡ θέλησις τῆς «πονεμένης Ρωμοσύνης». — «Εὐχαριστήρια», σ. 342. — Ἡ ἐν Πειραιεὶ προβολὴ τοῦ πίνακος «Τὸ Κρυφὸ Σχολειό». — Ἀναζωπύρωσις τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, σ. 343. — Ἐνσαρκώνει ἐμπράκτως τὸ ἑλληνορθόδοξον ιδεῶδες, σ. 344. — Ἡ ἄρνησις τοῦ διαλόγου σημαίνει ἄρνησιν τοῦ λόγου. — Τὸ ζήτημα τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος. — Δυσφορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σ. 377. — Ἀντίδρασις Ἑλλήνων Ἱεραρχῶν. — Πατὴρ Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος (†), σ. 378. — 17 αἰῶνες Ἐκατονταπυλιανῆς (326-1996). — Τὸ πρόγραμμα τοῦ ἐν Πάρῳ τριήμερου ἑορτασμοῦ, σ. 408. — Τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα Παναγίας Ἐκατονταπυλιανῆς. — «Ἡ πρωτοχριστιανικὴ κοινωνία», σ. 409. — «Ὁρθόδοξες προσεγγίσεις». — Ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου, σ. 410. — «Ἡμέρα τέλους καὶ ἀρχῆς». — «Γενέθλιον Νέου Ἑλληνισμοῦ», σ. 458. — Τὸ πανάρχαιον γνήσιον ἑλληνικὸν φρόνημα, σ. 459. — Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 20 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ φιλοσόφου Χαΐντεγγερ. — Μακρὰν τοῦ φωτὸς τῆς πίστεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ἐλπίδος, σ. 460. — Συμφωνία τῶν δύο Πατριαρχείων. — Μήνυμα ἐξ Ἱερουσαλήμ. — «Ἐπανευρεθεῖσα κοινὴ ταυτότης», σ. 509. — Ὁ «ἀπόστολος τῆς Ἑλλάδος». — «Ῥδὴ εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου», σ. 510. — Ἡ προσέλκυσις νέων εἰς τὸν μοναχισμόν. — Medicus Magnus, σ. 511. — Τιμὴ ἀντανακλώσα εἰς ὀλόκληρον τὴν Ὁρθοδοξίαν. — «Πάντα ἐμπρός, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά...», σ. 565. — «Λατρεία καὶ Πολιτικοί». — Διακήρυξις ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀφῆς τῆς «Ὀλυμπιακῆς φλόγας», σ. 566. — «Οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ». — Τὸ γνήσιον ἀθλητικὸν ιδεῶδες, σ. 567. — Οἱ Ἑλληγες τῆς ἐν Οὐγγαρία κοινότητος «Μπελογιάννης». — Ἐξακολουθεῖ νὰ εὐρίσκεται ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων. — Ἐπιστολὴ τοῦ νέου Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς πρὸς τὸν Μπ. Γκάλι, σ. 624. — Ἀντιδράσεις διὰ τὰ σχέδια τῶν φανατικῶν Τούρκων. — Σημαντικὴ ἐγκύκλιος διὰ τοὺς ἀπειλοῦντας τὴν Κόρινθον κινδύνους, σ. 625. — Τὸ ζήτημα τῆς «κοινωνικῆς θητείας», σ. 626. — Ἡ 400ετηρὶς τῆς γεννήσεως τοῦ Καρτεσίου. — «Cogito, ergo sum». — Ἡ θρησκευτικότης τοῦ Καρτεσίου, σ. 627. — «Ἡ ἐλπίς τοῦ 21ου αἰῶνος». — «Ἱστορικὸν κέντρον καὶ ἐγγυητὴς τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας». — Ἡ Ἑυρωπαϊκὴ Ἐπικοινωνία, σ. 661. — «Περιστέρια τῆς εἰρήνης καὶ χελιδόνια τῆς χριστιανικῆς χαρᾶς», σ. 662. — Ὁ ἐν Αἰγίνῃ Ἱ. Μητροπολιτικὸς Ναός. — «Ἀξιοποίησις ἀρχιερακοῦ ὑλικοῦ», σ. 663. — «Ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν Χριστιανισμόν». — «Ὁ κατ' ἐξοχὴν φρουρὸς καὶ φύλαξ τῆς Ἀποστολοπαράδοτου πίστεως», σ. 709. — «Ἐνώπιον πολλῶν προβλημάτων». — «Ἐχομε μαζί μας τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἱστορίαν». — «Ὁ σκοπὸς τῆς εἶναι καὶ παραμένει πάντοτε ὁ ἴδιος», σ. 710. — Καταδίκη τῆς εὐθανασίας, σ. 711. — Ἐπὶ τῇ 150ετηρίδι τῆς γεννήσεως τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. — «Ἱερὰ ἀπήχησις καὶ ἀδιάλειπτος συνέχεια». — Κωνσταντινούπολις καὶ Χαλκηδών, σ. 747. — «Ἀκτινοβολεῖ ὁ

βωμὸς τῆς θυσίας καὶ τῆς προσφορᾶς». — Ἐκκλησία καὶ Μακεδονικὸς Ἄγών, σ. 748. — Συμβολὴ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἀγαθῶν σχέσεων μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Δικαστικῶν Ἀρχῶν. — Ἡ προσφορὰ τοῦ Βυζαντίου, σ. 749. — Πατριαρχικὰ συγχαρητήρια, εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι. — Ἐπιστημονικὸν Συνέδριον περὶ τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς καὶ τῆς Χριστιανικῆς Πάρου, σ. 808. — Δεδικαιολογημέναι καταγγελλίαι διὰ τοῦ Τύπου. — «Ποῦ πάμε;», σ. 809. — Ἀφιέρωμα τοῦ περιοδικοῦ «Τρεῖς Ἱεράρχαι» εἰς τὴν «Ἐταιρείαν τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ». — Ἀναδιοργάνωσις καὶ ἐπέκτασις δραστηριοτήτων, σ. 810. — «Δύο πολύτιμα ἀγαθά». — «Μεταπτυχιακὸν Ἰνστιτοῦτον Ὁρθοδόξου Θεολογίας», σ. 844. — «Τιμῶμενοι αὐτάδελφοι». — Ἡ εἰκοσαετηρὶς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». — «Ἐνα κερὶ γιὰ τὸν Βασίλη Μουστάκη», σ. 845. — Τὸ ζήτημα τῆς ποιότητος τῶν τηλεοπτικῶν προγραμμάτων. — Ἡ «Λερναία ὕδρα τῆς διαφθορᾶς», σ. 846.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Ἀρχιμ. **Χριστοφόρου**, «Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 1996», σ. 102. — Π. Β. **Πάσχου**, Γ. Δ. Παπαδημητρόπουλου, Μὲ τοὺς Ἁγίους μας — Συναξαριστῆς μηνὸς Ἰανουαρίου, σ. 103. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Ἀλεξ. Μ. Σταυρόπουλου, Ποιμαντικὴ πολλαπλῶν διαδρομῶν. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Μυσταγωγία βιωματικῆς Ὁρθοδοξίας (μετάφρ. μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος), σ. 104. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Στυλ. Μπαϊρακτάρη, Οἱ μεταφράσεις τῆς Ἀγ. Γραφῆς στὴν ἀπλοελληνικὴ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Γ. Ι. Μαντζαρίδη, Χριστιανικὴ ἠθικὴ. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Ἀκολουθία, Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ ΚΔ' Οἴκοι ὁσίας Ξένης, σ. 105. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Ἰωσήφ τοῦ ὕμνογράφου, Τριῶδια Πεντηκοσταρίου, ἐπιμ. ἀρχιμ. Δοσιθέου. — Τοῦ **αὐτοῦ**, πρωτοπρ. Ἰγνατίου Ἰ. Παλασθηλιοπούλου, Μὲ τὰ φτερὰ τῶν FM (χρονογραφήματα), σ. 106. — Εὐαγγ. Δ. **Θεοδώρου**, Τιμητικὸν ἀφιέρωμα εἰς τὸν μητροπολίτην Καισαριανῆς Γεώργιον ἐπὶ τῇ 50ετηρίδι τῆς ἱερωσύνης αὐτοῦ, σ. 152. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Ι. Μ. Χατζηφώτη, Ἡ καθημερινὴ ζωὴ στὸ Ἅγιον Ὄρος, σ. 153.

— Τοῦ **αὐτοῦ**, Μητροπολίτου Δράμας Διονυσίου, Ἱστορία τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δράμας ἀπὸ τὶς ἀπαρχές τῆς μέχρι σήμερα, σ. 184. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Παρουσίασις ἐκδόσεως καλλιτεχνικοῦ χειρογράφου Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, σ. 233. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Μητροπ. Μαρωνείας Δαμασκηνοῦ, Ἡ πνευματικὴ δυναμικὴ παρέμβασις τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ προβλήματα τῆς ἀκριτικῆς περιοχῆς τῆς Ροδόπης. — Μειονοτικὸ ζήτημα, σ. 286. — Νικ. Α. **Φορόπουλου**, Μεθοδίου Γ. Φούγια, μητροπ. Πισιδίας, Ἑλληνισμὸς καὶ Ἰουδαϊσμὸς / Ἡ Ἑλληνιστικὴ ἰουδαϊκὴ παράδοσις, σ. 287. — Π. Β. **Πάσχου**, Ἄνδρ. Ἰ. Φυτράκη, Ριζάρειος Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή (1844-1994), σ. 346. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Στέλιου Ράμφου, Πελεκάνοι ἐρημικοὶ (ξενάγησι στὸ «Γεροντικόν»), σ. 347. — Μητροπ. Πισιδίας **Μεθοδίου**, Μητροπόλεως Δράμας: Ψυχολογικὰ προβλήματα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου. — Ἡ πρωτοχριστιανικὴ κοινωνία ἀνάγκη τοῦ σήμερα, σ. 381. — Γεωργίου **Μποτῆ**, Ἰγνατίου Α. Τριάντη, Ὁ Γέροντας τῆς Πάτμου - Ἀμφιλόχιος Μακρῆς 1889-1970, σ. 381. — Π. Β. **Πάσχου**, Σαρ. Ἰ. Καργάκου, Ἡ ἰ. Μονὴ Ἁγίων Ἀναργύρων «Σταματήρας» τοῦ Πάρωνος. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Κυριάκου Πλησῆ, Μετὰ τὴ χρεωκοπία τοῦ δόγματος, σ. 382. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Στυλ. Γ. Παπαδοπούλου, Ὁ μακαριστὸς Ἰάκωβος Τσαλίκης. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Π. Μ. Σωτήρχου, Αὐτὸς ὁ Μέγας - Ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορεΐτης. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Μάχης Βασιλείου, Λόγια τῆς καρδιάς, σ. 412. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Κ. Ἰωαννίδη, Ὁ Γέρον Πορφύριος. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Γ. Βερίτη, Μαρωμαμένος Βασιλιάς, σ. 413. — Ἄθαν. **Σιμωνοπετρίτη**, ἱερομ., Ἀρχιμ. Γεωργίου Χ. Χρυσοστόμου, Ὁ ὕμνογράφος Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης καὶ οἱ Ἀκολουθίες του σὲ Ἁγίους τῆς Θεσσαλονίκης, σ. 514. — Μητροπ. Πισιδίας **Μεθοδίου**, Acta Aethiopiaca (Vol. I καὶ II), σ. 569. — Π. Β. **Πάσχου**, Πρεσβ. Διον. Δ. Τάτση, Ὁ Γέροντας Παῖσιος, σ. 571. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Ἀποστ. Γαλήνη, Ἀναλαμπές. — Τοῦ **αὐτοῦ**, Ε. Ν. Μόσχου, Ὁράματα καὶ θεωρήσεις, σ. 634. — Δημ. Β. **Γόνη**, Π. Β. Πάσχου, Ἅγιοι οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ, σ. 666. — Π. Β. **Πάσχου**, Ἀνωνύμου μοναχοῦ, Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ ὁσίου ...Ἠλία τοῦ νέου (Σικε-

λιώτου)... — Τοῦ αὐτοῦ, Πρεσβ. Λουκά Κ. Κορογιάννου, Τὰ τραγούδια τοῦ χωριοῦ μου, σ. 668. — Ἀρχιμ. Θεοκλ. Χρ. Ντζάθα, Νικηφ. Καχομιάνη, Βιβλιοθήκη τῆς Ριζαρείου Ἐκκλ. Σχολῆς, σ. 717. — Μητροπ. Πισιδίας Μεθοδίου, Κασσιανῆς Πανουτσοπούλου, Ἡ Ἑλληνίδα στή Μετανάστευση, σ. 753. — Τοῦ αὐτοῦ, Π. Κ. Ἐνεπεκίδη, Γενοκτονία στὸν Εὐξείνο Πόντο, σ. 754.

**ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ**
(Συντάκτης Ἐυάγγελος Π. Λέκκος)

121. Ἡ Ἁγία καὶ Μεγ. Ἐβδομάς. — 122. Ἀπολινάριος Λαοδικείας (Α' καὶ Β'). — 123. Μητροπ. Αἰτωλίας, Νεανικά σαλπίσματα. — 124. Χρ. Γ. Γκότση, Ὁ μυστικὸς κόσμος τῶν βυζαντινῶν εἰκόνων (Α' καὶ Β'), σ. 186. — 125. Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθ. Ὑμνου. — 126. Χαιρετισμοὶ τοῦ Τιμ. Σταυροῦ. — 127. Κανὼν ἱκετήριος εἰς τὸν Κ. ἢ Ι.Χ. — 128. Εὐαγ. Γ. Καρακοβούνη, Μετενσάρκωση, ἡ μεγάλη πλάνη. — 129. Γ. Δ. Παπαδημητρόπουλου, Μὲ τοὺς Ἁγίου μας (Ἀπριλίου). — 130. Ἀκολουθία καὶ βίος ἁγίας Φιλοθέης. — 131. Οἱ ΚΔ' Οἴκοι τοῦ Ἀκαθ. Ὑμνου. — 132. «Φωνὴ Κυρίου», τ. 43ος. — 133. Μοναχοῦ Μουσεῶς ἁγιορείτου, Ὁρθόδοξος Μοναχισμός, σ. 187. — 134. Θ. Χατζημιχάλη, Ὁσιος Συμεῶν ὁ ἀνυπόδητος καὶ μονοχίτων. — 135. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, μητροπ. πρ. Λεοντοπόλεως, Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας. — 136. Μητροπ. Ἡλείας Γερμανοῦ, Πλάνες καὶ ἡ Ἀλήθεια. — 137. Ἄνδρ. Θεοδώρου, «Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς», — 138. Γ. Δ. Παπαδημητρόπουλου, Μὲ τοὺς Ἁγίους μας (Μαΐου). — 139. Μητροπ. Κοζάνης Διονυσίου, Μικρὸς Συναξαριστής. — 140. Ἁγίου Ἰω. Δαμασκηνοῦ, Ἡ Θεοτόκος. — 141. Ἁγίου Νικολάου Καβάσιλα, Ἡ Θεομήτωρ. — 142. Ἄνδρ. Θεοδώρου, Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα δογματικά. — 143. Ἀκολουθία καὶ βίος τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, σ. 348. — 144. Ἄνδρ. Θεοδώρου, «Ἁγίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζῶνται...». — 145. Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Ἐβδομάς. — 146. Ἡ Μεγάλῃ Ἐβδομάς μετὰ ἐρμηνείας. — 147. Τὸ Ἅγιον Δωδεκαήμερον. — 148. Μητροπ. Βρεσθένης Δημητρίου, Οἱ

Πατέρες ἐρμηνεύουν. — 149. Ἀρχιμ. Νικ. Ι. Πρωτοπαπᾶ, Ἐχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας. — Ἀρχιμ. Χριστοφ. Γ. Σταυροπούλου, Ἡ θύρα τῆς Χάριτος. — 151. Ἀγγελικῆς Νικολοπούλου, Τὸ τέλος ἐνὸς θρούλου. — Ἡλία Β. Οἰκονόμου, Ἡμεροδρόμιο Μεγ. Ἐβδομάδος, σ. 349.

**ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ
ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ**

Ἀνακοινωθὲν Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγ. Ὁρους (25.1.96), σ. 183. — Διεθνὲς Συμπόσιο Βιβλικῶν Ἐπιστημόνων στή Σλοβενία, σ. 379. — Ἐρησκευτικὴ Ὑπηρεσία τῆς Ἑλλην. Ἀστυνομίας, σ. 751.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σσ. 100, 232, 240, 284, 379, 512, 568, 628, 664, 712, 713, 811, 847.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, σσ. 53, 100, 146, 461, 568, 811.

Ἱεραὶ Μητροπόλεις:

Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, σσ. 628, 713.

Ἀλεξανδρουπόλεως, σ. 713.

Ἀττικῆς, σ. 812.

Βεροίας καὶ Ναούσης, σσ. 512, 628.

Γουμενίσσης, σ. 146.

Δημητριάδος, σσ. 53, 664, 812, 847.

Ζακύνθου, σσ. 147, 628.

Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου, σ. 750.

Ἡλείας, σσ. 53, 147, 628, 633, 847.

Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, σ. 147.

Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὁρους, σ. 629.

Ἰωαννίνων, σ. 629.

Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, σσ. 54, 147, 629, 713.

Καρπενησίου, σ. 750.

Κασσανδρείας, σ. 714.

Κερκύρας, σ. 629.

Κορίνθου, σσ. 148, 630, 714, 812.

Λευκάδος, σ. 714.

Λήμνου, σσ. 149, 630.

Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς, σσ. 631, 714.

Μεσσηνίας, σ. 182.

Ναυπάκτου καὶ Ἁγ. Βλασίου, σ. 54.

Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας, σσ. 631, 750.

Ν. Κρήνης καὶ Καλαμαριάς, σ. 631.
 Ξάνθης καὶ Περιθωρίου, σ. 631.
 Παροναξίας, σ. 631, 714.
 Πατρῶν, σ. 751.
 Πειραιῶς, σ. 631.
 Περιστερίου, σσ. 54, 631.
 Σερρών καὶ Νιγρίτης, σ. 55.
 Σταγῶν καὶ Μετεώρων, σ. 751.
 Χαλκίδος, σ. 56, 813.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΑ

Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, σσ. 150, 240, 462, 714, 751.

Ἀρχιεπ. Αὐστραλίας, σ. 56.

Ἰ. Μητρο. Γερμανίας, σ. 411.

Ἰ. Μητρο. Ἰταλίας, σ. 632.

Ρωσίας, σ. 232, 380.

Ρουμανίας, σ. 232.

Βουλγαρίας, σσ. 57, 101.

Κύπρου, σ. 848.

Ἀλβανίας, σσ. 150, 632.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ, σσ. 58, 101, 150, 183, 345, 380, 411, 462, 513, 568, 632, 665, 716, 752, 813, 848.

ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ, σ. 284.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ, σσ. 183, 569.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ, σ. 285, 849.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ, σσ. 58, 150, 285, 380, 411, 633, 666, 716, 752, 813, 849.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Προκηρύξεις ἐκλογῆς:

Ἐφημερίων' στίς σσ. 63, 64, 111, 112, 160, 191, 192, 240, 303, 304, 351, 352, 383, 384, 431, 432, 479, 480, 527, 530, 575, 576, 637, 638, 639, 640, 671, 672, 719, 720, 767, 768, 815, 870, 871.

Διακόνων' στίς σσ. 63, 191, 192, 240, 303, 351, 352, 383, 480, 530, 574, 575, 637, 638, 639, 640, 671, 672, 719, 767, 815, 816, 871.

Ἐκκλ. ὑπαλλήλων' σσ. 384, 576.

Ἱεροκηρύκων' στίς σσ. 63, 303, 574, 638, 767, 815, 870.

Ἀποφάσεις Ἐκκλησ. Δικαστηρίων: σ. 190, 383, 384, 637.

Κλήσις κατηγορουμένων, σσ. 64, 111, 160, 351, 431, 814, 816, 869, 870.

ΕΙΚΟΝΕΣ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ζωοδότης, σ. 2. — Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, σ. 12. — Φωτογραφία ἀπὸ τὸ Χρυσοῦν Ἰωβηλαῖον τοῦ Σεβ. Δράμας Διονυσίου (1945-1995) στίς σσ. 18, 69, 70, 71, 117, 118, 214, 259, 261, 370. — Ὁ Σεβ. Κερκύρας Τιμόθεος παραλαμβάνει τὸ Βραβεῖον τῆς Ἀκαδημ. Ἀθηνῶν, σ. 23. — Ἀπὸ τὴν ἐνθρόνιση τοῦ μητροπολίτου Καμπάλας καὶ πάσης Οὐγκάντας Θεοδώρου, σ. 28. — Βράβευσις τοῦ Σεβ. Κορίνθου Παντελεήμονος ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, σ. 68. — Ἀπὸ τὴν ἀνακήρυξη τοῦ Σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθίμου ὡς ἐπιτ. διδάκτορος τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς Παν. Θράκης, σ. 121, 123. — Καλλιτεχνικὸν Εὐαγγέλιον, σ. 234. — Γεώργιος Μερίκας, σ. 264. — Γεώργιος Λιλαῖος, σ. 404. — Ὁ Φθιώτιδος Δαμασκηνός, σ. 448. — Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Σωτήριος (†), σ. 548. — Ὁ Ἀλεξανδρείας Παρθένιος Γ' (κηδεῖα, σσ. 578, 579, 585). — Ἡ Δ. Ι. Σύνοδος τῆς 140ῆς περιόδου, σ. 581. — Ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Ἀμερικῆς κ. Σπυρίδων, σ. 599. — Τέλεισις τρισαγίου εἰς τάφον Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, σ. 600. — Τὸ μητροπολιτικὸ συγκρότημα τῆς Ἰ. Μητρο. Μεσογαίας, σ. 609, 610. — Ναὸς ἁγ. Δημητρίου Μπελογιάννη, σ. 613. — Ναὸς ἁγ. Νικολάου Λίβερπουλ, σ. 621. — Ὁμάδα ἐργασίας στὸ Κέντρο Ἐκπαίδευσης Εἰδικῶν Παιδιῶν Ἰ. Μητρο. Κερκύρας, σ. 629. — Ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης μὲ τοὺς τρεῖς Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας Ἀλβανίας, σ. 632. — «Οἱ Μαῖστορες τῆς Ψαλτικῆς Τέχνης», σ. 651. — Ὁ Αὐστρίας περιφέρων ἱερὰ λείψανα εἰς Μπελογιάννην, σ. 655, καὶ προσφέρων δῶρα εἰς τὸν κίτορα τοῦ ναοῦ, σ. 700. — Σίμων Καρᾶς, σ. 702. — Σπύρος Περιστερης, σ. 743. — Οἱ ἅγιες ἀνάργυρες ἱατροὶ Ζηναῖς, Φιλομίλλα καὶ Ἐρμιόνη, σ. 784. — Τμῆμα τῶν συμμετασχόντων εἰς τὸ ἐν Τσαριτσάνη συνέδριον, σ. 807. — Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ, σ. 818. — Οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Καστορίας, σ. 823, Φθιώτιδος, σ. 831, καὶ Γυθείου, σ. 839.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ο ΔΡΑΜΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
† Ο ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΒΛΑΣΙΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΟΜΟΤΙΜΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1996 ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

† Ο ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ Α΄	ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΧΡ. ΕΥΤΥΧΙΑΔΗΣ
† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ	ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣ. Π. ΑΒΑΓΙΑΝΟΣ
† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΙΑΚΩΒΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΒΑΡΛΑΣ
† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΡΟΣΟΣ
† Ο ΔΡΑΜΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ Ε. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ
† Ο ΠΑΤΡΩΝ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΛΥΒΑΣ
† Ο ΦΙΛΙΠΠΩΝ ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΚΟΥΤΣΑΣ
† Ο ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ - ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΠΛΑΤΩΝ ΚΡΙΚΡΗΣ
† Ο ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΑΝΤΙΠΑΣ ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ
† Ο ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΗΣ
† Ο ΓΟΥΜΕΝΙΣΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ
† Ο Ν. ΙΩΝΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΡΩΜΑΝΑΣ
† Ο ΝΙΚΑΙΑΣ ΑΛΕΞΙΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΣΑΒΒΑΤΟΣ
† Ο ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΤΣΑΚΑΛΗΣ
† Ο ΑΓΑΘΟΝΙΚΕΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΦΙΛΟΘΕΟΥ
† Ο ΑΞΩΜΗΣ ΠΕΤΡΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΡΑΜΑΝΤΙΔΗΣ
† Ο ΑΧΕΛΩΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
† Ο ΔΙΑΥΛΕΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ	Μ. ΠΡΩΤΟΠΡ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΕΤΣΗΣ
† Ο ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ ΠΑΥΛΟΣ	ΠΡΕΣΒ. ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΠΕΤΡΑΚΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ	ΠΡΕΣΒ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Δ. ΣΑΛΑΠΑΤΑΣ
ΒΛΑΣΙΟΣ ΙΩ. ΦΕΙΔΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΔΡΟΥΛΙΑΣ
ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΣΤΑΘΗΣ Ν. ΚΕΚΡΙΔΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΜΠΟΥΜΗΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΜΠΟΥΓΑΤΣΟΣ
ΓΡΗΓ. Θ. ΣΤΑΘΗΣ	ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΩΝ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΒΑΡΝΑΛΙΔΗΣ	ΗΛΙΑΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΣ Θ. ΚΡΙΚΩΝΗΣ	ΜΙΧΑΛΗΣ Γ. ΤΡΙΤΟΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΤ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ	ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΡ. ΥΦΑΝΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΓΟΝΗΣ	ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΘ. ΧΩΡΑΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ: ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΛΕΚΚΟΣ